

ΚΕΟΙ
ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΓΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΙΣΟΤΗΤΑΣ

unicef

Ο κόσμος από την αρχή

The World Anew

Κείμενο: Ελένη Κατσαμέ

Εικονογράφηση: Μυρτώ Δεληβοριά

Ο κόσμος από την αρχή

της Ελένης Κατσαμά

εικονογράφηση: Μυρτώ Δεληβοριά

ΚΕΘΙ
Πινδάρου 2, 10671, Αθήνα
Τηλ: 210 3898022
www.kethi.gr, e-mail: kethi@kethi.gr

Ο κόσμος από την αρχή

Έκδοση:
UNICEF© 2019
Κέντρο Ερευνών για Θέματα
Ισότητας © 2019

Συγγραφή: Ελένη Κατσαμά

Επιστημονική επιμέλεια: Αντιγόνη
Αγγελάκη, Galit Wolfensohn και
Βικτωρία Γκερμότση

Εικονογράφηση και Σχεδιασμός
Εξωφύλλου: Μυρτώ Δεληβοριά

Σχεδιασμός Έκδοσης και
Σελιδοποίηση: Μυρτώ Δεληβοριά

Μετάφραση: ΜΕΤΑδραση - Δράση για
τη Μετανάστευση και την Ανάπτυξη

Επιμέλεια και Διόρθωση: Αντωνία
Κιλεσσοπούλου

Εκτύπωση και Βιβλιοδεσία: Εκδόσεις
ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

Η παρούσα έκδοση συγχρηματοδοτήθηκε από το ΚΕΘΙ και τη UNICEF, η οποία έλαβε χρηματοδότηση για το σκοπό αυτό από το Γραφείο Πληθυσμού, Προσφύγων και Μετανάστευσης των Ηνωμένων Πολιτειών

UNICEF Office in Greece
www.unicef.org/greece
email: greece@unicef.org

Δεν επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλον, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, με βάση την ισχύουσα νομοθεσία.

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2019

ISBN 978-960-6737-42-8

Ο κόσμος από την αρχή

6

The World Anew

71

Αγαπητές αναγνώστριες, αγαπητοί αναγνώστες,

Η UNICEF είναι στην ευχάριστη θέση να παρουσιάσει το αποτέλεσμα της συνεργασίας της με το Κέντρο Ερευνών για Θέματα Ισότητας (ΚΕΘΙ) μέσα από την έκδοση του βιβλίου *Ο κόσμος από την αρχή*. Όμορφα γραμμένη από την Ελένη Κατσαμά και με εικονογράφηση της Μυρτώς Δεληβοριά, αυτή η συλλογή ιστοριών σκιαγραφεί με ευαισθησία τις εμπειρίες κοριτσιών που αντιμετώπισαν βία λόγω του φύλου τους. Σκοπός της έκδοσης είναι να θέσει προβληματισμούς αλλά και να αποτελέσει έναυσμα για συζήτηση μεταξύ των νέων σχετικά με την πρόληψη και την καταπολέμηση της έμφυλης βίας, της βίας που βασίζεται στο φύλο. Με σκοπό να απευθυνθούν σε ένα ευρύ κοινό, οι ιστορίες δημοσιεύονται σε τέσσερις γλώσσες: ελληνικά, αγγλικά, αραβικά και φαρσί. Αν και το κείμενο εστιάζει σε εμπειρίες κοριτσιών, αναγνωρίζουμε ότι η έμφυλη βία μάς αφορά όλους, κορίτσια, αγόρια, γυναίκες και άνδρες, ενώ είναι αδιαμφισβήτητο ότι το τέλος του κύκλου της βίας μπορεί να έρθει μόνο ως αποτέλεσμα συλλογικής προσπάθειας.

Η UNICEF δραστηριοποιείται σε περισσότερες από 190 χώρες σε όλο τον κόσμο, καθοδηγούμενη από τις αρχές της Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού. Σκοπός της είναι να προάγει τα δικαιώματα και την ευημερία των παιδιών, αγοριών και κοριτσιών, σε όλο τον κόσμο, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος προστασίας από κάθε μορφή βίας και διάκρισης.

Στη UNICEF αναγνωρίζουμε ότι η γνώση είναι δύναμη. Η ενημέρωση των αγοριών και των κοριτσιών για τους έμφυλους ρόλους, σε ένα περιβάλλον ελεύθερο από κάθε μορφή βίας, είναι το κλειδί για να σπάσουμε τον κύκλο της βίας. Πιστεύουμε ακράδαντα πως, όταν τα αγόρια, τα κορίτσια, οι γυναίκες και οι

άνδρες ενημερώνονται για τα δικαιώματά τους και τους παρέχονται πόροι και επιλογές, μπορούν να γίνουν υπερασπιστές και υπερασπίστριες των δικαιωμάτων τους.

Αυτός είναι και ο τελικός στόχος αυτής της έκδοσης: να πυροδοτήσει την έναρξη μιας συζήτησης για τους κινδύνους, να καταστήσει γνωστά τα δικαιώματα και να ενημερώσει για τη στήριξη που είναι διαθέσιμη.

Η έκδοση αυτή συντάχθηκε με την επιστημονική υποστήριξη του ΚΕΘΙ και της UNICEF, η οποία έλαβε χρηματοδότηση για τον σκοπό αυτό από την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών.

Lucio Melandri
Επικεφαλής του Γραφείου της UNICEF στην Ελλάδα

Αγαπητές και αγαπητοί,

Η έκδοση «Ο Κόσμος από την Αρχή» θέτει ένα ακόμα λιθαράκι στην πολύχρονη προσπάθεια του Κέντρου Ερευνών για Θέματα Ισότητας (ΚΕΘΙ) για την προώθηση της ισότητας των φύλων στο πεδίο της εκπαίδευσης, αναγνωρίζοντας τον σημαντικό ρόλο και για τη διαμόρφωση των αντιλήψεων για το φύλο. Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας εστιάζει στο ζήτημα της βίας κατά των γυναικών και κοριτσιών και στοχεύει στην ευαισθητοποίηση των εφήβων σε θέματα έμφυλης βίας.

Έχοντας ως αφετηρία τη «Σύμβαση του Συμβουλίου της Ευρώπης για την Πρόληψη και την Καταπολέμηση της Βίας κατά των Γυναικών και της Ενδοοικογενειακής Βίας», γνωστή ως «Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης», την οποία κύρωσε και η χώρα μας, οι αναγνώστριες και οι αναγνώστες, μέσα από την αφήγηση των ιστοριών τριών έφηβων κοριτσιών, μεταφέρονται σε μια πραγματικότητα με κυρίαρχο το στοιχείο της βίας, την οποία βιώνουν εκατομμύρια γυναίκες και κορίτσια σε όλον τον κόσμο. Με τον τρόπο αυτό, το βιβλίο επιδιώκει να μεταδώσει το μήνυμα «Δεν είσαι η μόνη, Δεν είσαι μόνη» και να ευαισθητοποιήσει σχετικά με τα ζητήματα προστασίας και στήριξης των γυναικών και των κοριτσιών που υφίστανται βία λόγω του φύλου τους.

Το ΚΕΘΙ, από την ίδρυσή του το 1994, ενεργοποιείται δυναμικά για την προώθηση των γυναικών σε όλους τους τομείς της κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής ζωής, με κύριο στόχο την εξάλειψη των έμφυλων διακρίσεων. Ειδικότερα, στο πεδίο της βίας κατά των γυναικών, μεταξύ άλλων, έχει αναλάβει τη λειτουργία δεκατεσσάρων (14) Συμβουλευτικών Κέντρων σε όλη την Ελλάδα, καθώς και τον επιστημονικό συντονισμό και την παρακολούθηση δομών που ανήκουν στο Δίκτυο της Γενικής

Γραμματείας Οικογενειακής Πολιτικής και Ισότητας των Φύλων (ΓΓΟΠΙΦ) για την πρόληψη και την καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών, στις οποίες παρέχονται δωρεάν υπηρεσίες ενημέρωσης και συμβουλευτικής (κοινωνικής, ψυχολογικής, νομικής και εργασιακής στήριξης) σε γυναίκες θύματα βίας ή/και πολλαπλών διακρίσεων.

Στο πλαίσιο αυτό το ΚΕΘΙ, συνεχίζοντας το σημαντικό του έργο στην κατεύθυνση της εξάλειψης της βίας κατά των γυναικών και την καταπολέμηση των έμφυλων στερεοτύπων, επενδύει στην ανάπτυξη δράσεων στον τομέα της εκπαίδευσης, προκειμένου να συμβάλει στη διαμόρφωση ενημερωμένων και ευαισθητοποιημένων μαθητριών και μαθητών που θα λειτουργήσουν στο μέλλον ως ισότιμοι πολίτες, για έναν κόσμο ίσων δικαιωμάτων, χωρίς διακρίσεις και βία: για έναν «Κόσμο από την Αρχή»!

Η Πρόεδρος του ΔΣ του ΚΕΘΙ
Θεοδοσία Ταντάρου-Κρίγγου

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Η έκδοση του βιβλίου *Ο κόσμος από την αρχή* που κρατάτε στα χέρια σας είναι το αποτέλεσμα της συνεργασίας του Κέντρου Ερευνών για Θέματα Ισότητας (ΚΕΘΙ) με τη UNICEF, η οποία πραγματοποιήθηκε με αφορμή τη **«Σύμβαση του Συμβουλίου της Ευρώπης για την Πρόληψη και την Καταπολέμηση της Βίας κατά των Γυναικών και της Ενδοοικογενειακής Βίας»**, που είναι γνωστή και ως Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης. Η Σύμβαση αυτή αποτελεί το πρώτο νομικά δεσμευτικό εργαλείο για την πρόληψη όλων των μορφών βίας κατά των γυναικών και των κοριτσιών, την προστασία των θυμάτων, την εξάλειψη, ποινική δίωξη και τιμωρία με αυστηρές ποινές προς τους δράστες της βίας κατά των γυναικών, καθώς και της ενδοοικογενειακής βίας.

Η Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης τέθηκε σε ισχύ τον Αύγουστο του 2014 και μέχρι σήμερα (Νοέμβριος 2019) έχει κυρωθεί, που σημαίνει ότι έχει γίνει νόμος του κράτους, από 34 χώρες, μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα.

Γιατί είναι σημαντική η Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης;

Η Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης αποτελεί την πρώτη συνθήκη που ασχολείται αποκλειστικά με την πρόληψη και καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών που βασίζεται στο φύλο, και ανοίγει τον δρόμο για την ποινικοποίηση σχετικών πρακτικών που αποτελούν –δυστυχώς– καθημερινότητα πολλών γυναικών και κοριτσιών. Η Σύμβαση εγγυάται το δικαίωμα όλων των γυναικών σε ουσιαστικά μέτρα προστασίας και υποστήριξης, ανε-

ξάρτητα από το φύλο, το γένος, τη φυλή, το χρώμα, τη γλώσσα, τη θρησκεία, τις πολιτικές ή άλλες πεποιθήσεις, την εθνική ή κοινωνική προέλευση, την περιουσία, την καταγωγή, τον σεξουαλικό προσανατολισμό, την ταυτότητα του φύλου, την ηλικία, την κατάσταση της υγείας, την αναπηρία, την οικογενειακή κατάσταση, την κατάσταση μετανάστη ή πρόσφυγα ή άλλη κατάσταση.

Στο πλαίσιο της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης επισημαίνεται ότι η βία κατά των γυναικών έχει τις ρίζες της στις άνισες σχέσεις ισχύος μεταξύ ανδρών και γυναικών και στον τρόπο που ιστορικά έχουν χτιστεί και λειτουργούν οι κοινωνίες, οδηγώντας τις γυναίκες σε υποδεέστερη θέση σε σύγκριση με τους άνδρες. Παράλληλα, τονίζει ότι η επίτευξη της ισότητας μεταξύ γυναικών και ανδρών αποτελεί βασικό στοιχείο για την πρόληψη της βίας κατά των γυναικών.

Σε τι μορφές βίας εκτίθενται οι γυναίκες και τα κορίτσια παγκοσμίως;

Η Σύμβαση επισημαίνει ότι οι γυναίκες και τα κορίτσια, παγκοσμίως, συχνά εκτίθενται σε σοβαρές μορφές βίας, όπως η ενδοοικογενειακή βία, η σεξουαλική παρενόχληση, ο βιασμός, ο καταναγκαστικός γάμος, τα εγκλήματα «τιμής» και ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων. Οι παραπάνω μορφές βίας συνιστούν σοβαρές παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των γυναικών και των νεαρών κοριτσιών, καθώς και σημαντικό εμπόδιο στην επίτευξη της ισότητας μεταξύ γυναικών και ανδρών. Επίσης, η Σύμβαση αναγνωρίζει ότι οι γυναίκες και τα νεαρά κορίτσια είναι εκτεθειμένες σε μεγαλύτερο κίνδυνο βίας που συνδέεται με το φύλο συγκριτικά με τους άνδρες.

Τα παιδιά μπορεί επίσης να είναι θύματα ενδοοικογενειακής βίας, είτε επειδή υφίστανται βία τα ίδια είτε επειδή είναι μάρτυρες βίας στην οικογένεια.

Τι θα διαβάσω σε αυτή την έκδοση και ποιος είναι ο στόχος της;

Η παρούσα έκδοση επιχειρεί, μέσα από την αφήγηση τριών διαφορετικών ιστοριών, να παρουσιάσει ενδεικτικά κάποιες από τις περιπτώσεις βίας κατά νεαρών κοριτσιών που καλύπτει η Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης, πώς μπορούν αυτές να εκδηλωθούν αλλά και πώς μπορεί κανείς να τις αντιμετωπίσει. Οι ιστορίες αυτές θα μπορούσαν να συμβούν σε οποιαδήποτε χώρα του κόσμου και σε οποιαδήποτε γυναίκα και κορίτσι, ανεξαρτήτως καταγωγής, κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης, καθώς η βία κατά των γυναικών αποτελεί παγκόσμιο φαινόμενο.

Στόχος της έκδοσης είναι να καταλάβουμε όλοι και όλες ότι δεν πρέπει να υπάρχει και δε δικαιολογείται να υπάρχει ανοχή στη βία, σε καμία μορφή και σε κανένα είδος της. Όποια πράξη επιτελείται χωρίς συναίνεση είναι έκφραση βίας και φτάνει αποκλειστικά αυτός που την ασκεί. Είναι σημαντικό να μοιραζόμαστε αυτά που μας προβληματίζουν και, όταν πρόκειται για σοβαρά ζητήματα, όπως η βία, πρέπει να απευθυνόμαστε σε ενήλικα άτομα που έχουμε εμπιστοσύνη και μπορούν και ξέρουν πώς να μας βοηθήσουν.

Πού μπορώ να απευθυνθώ αν υφίσταμαι βία;

Στη χώρα μας έχουν δημιουργηθεί εξειδικευμένες δομές στήριξης και προστασίας για τα θύματα έμφυλης βίας, υπάρχει δηλαδή ένα δίκτυο στο οποίο μπορούν να απευθύνονται οι γυναίκες και το οποίο περιλαμβάνει Συμβουλευτικά Κέντρα, Ξενώνες Φιλοξενίας και την τηλεφωνική γραμμή SOS 15900.

Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τις δομές στις οποίες μπορεί κάποιος/κάποια να απευθυνθεί και να λάβει πληροφορίες και υποστήριξη:

- Τηλεφωνική Γραμμή SOS 15900 (σε 24ωρη βάση σε πολλές γλώσσες)
- Ιστοσελίδα <http://womensos.gr/>
- Εθνική Γραμμή SOS 1056 για Παιδιά, Εφήβους και Γονείς (Χαμόγελο του Παιδιού)
- Εθνική Γραμμή Παιδικής Προστασίας 1107 (ΕΚΚΑ)
- Συνήγορος του Παιδιού: τηλ.: 213-1306600, <https://www.synigoros.gr/?i=childrens-rights.el>

Τέλος, το πλήρες κείμενο της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης είναι διαθέσιμο σε τριάντα δύο (32) γλώσσες στον ακόλουθο σύνδεσμο:

<https://www.coe.int/en/web/istanbul-convention/text-of-the-convention>

Θέλουμε έναν κόσμο δίκαιο, με ίσα δικαιώματα και ίσες ευκαιρίες ανάμεσα σε κορίτσια και αγόρια, γυναίκες και άνδρες.

Ας ξεκινήσουμε με την ανάγνωση των ιστοριών, ας προβληματιστούμε και ας δράσουμε...

Μαριάννα, 14 ετών

Έτσι έγινε Αυτό. Όσες φορές έχω προσπαθήσει να θυμηθώ πώς έγινε Αυτό, βλέπω μπροστά στα μάτια μου την ίδια εικόνα και το στομάχι μου δένεται κόμπος και το στόμα μου στεγνώνει. Ο μακρόστενος διάδρομος, τα μεταλλικά αριθμημένα ντουλαπάκια που βρίσκονταν παραταγμένα δεξιά κι αριστερά, το σφουγγαρισμένο πάτωμα, οι τετράγωνες λάμπες στο ταβάνι, οι κλειστές πόρτες, το σιωπηλό κουδούνι, τα βρεγμένα μαλλιά μου, τα χέρια του. Τα χέρια του. Άκαμπτα, ιδρωμένα, αποφασιστικά. Κυρτά, τυφλά κι αηδιαστικά, σαν πόδια αράχνης. Και το βλέμμα του, το βλέμμα του. Σκληρό, διαπεραστικό, διψασμένο.

Εάν δεν βρισκόμουν μετά το μάθημα της γυμναστικής, όταν τέλειωσε η ώρα της κολύμβησης, στη δεξιά πτέρυγα του σχολείου, στα ανακαινισμένα αποδυτήρια του κολυμβητηρίου,

μπροστά στο ντουλαπάκι με τον αριθμό 27, θα γινόταν Αυτό; Αυτό έγινε μόνο για μένα κι εγώ υπάρχω μόνο γι' Αυτό; Μήπως εγώ κι Αυτό είμαστε ένα; Μήπως δεν υπάρχει Αυτό χωρίς εμένα;

Θα μπορούσα να είχα φύγει αμέσως, όπως οι άλλες. Μετά την προπόνηση. Αν είχα φύγει αμέσως, αν περπατούσα γρήγορα, αν δεν ήμουν μόνη, αν δεν ήμουν βρεγμένη, αν δεν ήμουν αφηρημένη, αν δεν χρειαζόταν να αλλάξω, θα είχε συμβεί Αυτό; Αν, αν, αν... Κανείς δεν ξέρει. Και δεν έχει σημασία πια. Υπάρχουν ερωτήσεις που δεν έχουν απάντηση. Τι βρίσκεται στη σκοτεινή πλευρά του φεγγαριού; Τι συμβαίνει στο Τρίγωνο των Βερμούδων; Τι υπάρχει μέσα στο κεφάλι του προέδρου της Βόρειας Κορέας; Τίποτα, τίποτα, τίποτα...

Ήταν Νοέμβριος. 3 Νοεμβρίου. Το θυμάμαι γιατί ήταν η μέρα των γενεθλίων μου. Είχα ετοιμάσει την τσάντα μου κι είχα ξεκινήσει για το σχολείο. Ο Παναγιωτίδης είχε έρθει πριν από μένα και περίμενε στην είσοδο. Βάζω στοίχημα πως περίμενε εμένα. Φυσικά και περίμενε εμένα. Κάθε πρωί με περίμενε, όπως ο καλός τύραννος το θύμα του. Δεν βαριόταν ποτέ. Ακούραστος και ευρηματικός όπως δεν είχε υπάρξει ποτέ στα μαθήματα. Αυτό ήταν τρομερά εντυπωσιακό, κάθε μέρα είχε την ίδια όρεξη να με βασανίσει, να με υποτιμήσει, να με αφανίσει. Και κάθε φορά τα κατάφερνε. Ίσως μόνο σ' αυτό μπορούσε να τα καταφέρει.

Η παρέα του στεκόταν παραδίπλα, νυσταγμένη, και περίμενε. Εκείνος είχε αφήσει την τσάντα στα πόδια του κι είχε ακουμπήσει στην πόρτα με τα χέρια στις τσέπες. Φυσικά, δεν

ήθελα να περάσω από μπροστά του, αλλά δεν υπήρχε άλλος τρόπος να μπω μέσα στο σχολείο. Κατέβασα το κεφάλι μου για να αποφύγω τουλάχιστον το βλέμμα του, αλλά δεν κατάφερα να αποφύγω τα λόγια του, το γνωστό σύνθημα, την απόδειξη της μαγκιάς του. Ο Παναγιωτίδης βροντοφώναξε εκεί μπροστά σε όλα τα παιδιά, κάνοντας την παρέα του να ξεσπάσει σε τρανταχτά γέλια και ιαχές θριάμβου και μένα να εύχομαι ν' ανοίξει η γη και να με καταπιεί.

«Να-κι-η-ζού-μπα-η-βυ-ζού-μπα».

Τι ευχαρίστηση μπορεί να δίνει σε κάποιον η δυστυχία του άλλου; Ο Παναγιωτίδης, πάντως, απολύτως ευχαριστημένος από τον εαυτό του, με το ειρωνικό υφάκι του καρφιτωμένο στο πρόσωπο, ήρωας πια αφού είχε καταφέρει να κάνει τους άλλους να γελάσουν στις 8:10 το πρωί, μάζεψε την τσάντα του και μπήκε στην τάξη.

Με λένε Μαριάννα, πηγαίνω στην τρίτη γυμνασίου και μου αρέσει το κολύμπι. Βλέπω συχνά ένα όνειρο στον ύπνο μου, το ίδιο κάθε φορά. Πως, λέει, δεν έχω βάρος, ούτε ύψος ούτε στήθος, τίποτα που να με κρατάει κολλημένη σαν βαρίδι στον βυθό. Πλέω στη θάλασσα μαζί με τα ψάρια, που ανοίγουν το σχήμα τους για να με δεχτούν. Στο όνειρό μου μπορώ να αναπνέω κάτω από την επιφάνεια του νερού. Στο όνειρό μου ανήκω κι εγώ στο κοπάδι, κι ας νιώθω διαφορετική από τα υπόλοιπα ψάρια. Στο όνειρό μου είμαι ελεύθερη. Το πρόβλημα είναι ότι ύστερα ξυπνάω.

Οι αλλαγές που έγιναν στο σώμα μου το καλοκαίρι, από

τη δευτέρα στην τρίτη γυμνασίου, συγκρίνονται μόνο με εκείνες της Μιστίκ στο Χ-Μεν: ακατανόητες, απίστευτες, κραυγαλές, υπερφυσικές. Και, φυσικά, αντιληπτές σε όλους. Ήταν σαν το στήθος μου να είχε φουσκώσει ξαφνικά και χωρίς καμιά προειδοποίηση με μία τρόμπα. Είχα μείνει μπροστά στον καθρέφτη με ανοιχτό το στόμα σ' αυτή την αλλαγή, όπως όταν βγήκε το πρώτο μου δόντι στο νηπιαγωγείο. Το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα ήταν το κολύμπι. Μήπως θα επηρεαζόταν η επίδοσή μου, μήπως δεν θα μπορούσα να κολυμπήσω πια τόσο γρήγορα. Ύστερα ανησύχησα μήπως δεν χωρούσα πια μέσα στις αγαπημένες μου μπλούζες. Ο Παναγιωτίδης δεν μου είχε περάσει καν απ' το μυαλό. Μέχρι που ήρθε η πρώτη μέρα του σχολείου. Μέχρι που με είδε και γούρλωσε τα μάτια του. Μέχρι που με έδειξε κι έβαλε τα γέλια. Μέχρι που συνέχισε να γελάει. Μέχρι που σταμάτησε να γελάει και με κοίταξε σοβαρός. Τόσο σοβαρός, που με τρόμαξε.

Στο επόμενο διάλειμμα είχε εξηγήσει στην παρέα του τον κανόνα του παιχνιδιού που θα έπαιζαν όλη εκείνη τη χρονιά. Η οδηγία ήταν μία: κοροϊδέψτε την, τσαλακώστε την, αφανίστε την, κανένα έλεος. Όποιος το κάνει καλύτερα θα είναι ο νικητής.

Έτσι, ξεκίνησε ένας διαγωνισμός ανάμεσά τους, με θύμα εμένα, ποιος θα πει την πιο αστεία ατάκα, ποιος θα κάνει τους άλλους να γελάσουν πιο πολλή ώρα, ποιος θα ανακηρυχθεί σε μάγκα της ημέρας, εκθρονίζοντας τους μάγκες των προηγούμενων ημερών.

«Προσοχή, έρχονται οι τορπίλες!» έδινε το σύνθημα ο Παναγιωτίδης.

«Στην άκρη, μπορεί να εκτοξευτούν!» ακολουθούσε κάποιος από τους υπόλοιπους.

«Καλυφθείτε, παιδιά...»

«Εμπρός, θέλει θάρρος να σταθείς μπροστά σ' αυτά τα βυζιά».

«Θάρρος, γενναιότητα, ανδρεία!»

Ένας επιάλτης είχε ξεκινήσει. Άκουγα ζαλισμένη όλα αυτά τα σχόλια, τα κοροϊδευτικά λόγια, τα γέλια, χωρίς να μπορώ να κάνω τίποτα. Ντρεπόμουν για τον εαυτό μου, γι' αυτό που έλεγαν πως ήμουν. Γι' αυτό που έβλεπα πως είχα γίνει. Γιατί ήμουν μόνο ένα πράγμα πια, ναι, όσο γι' αυτό, με είχαν πείσει: Ήμουν το κορίτσι με το τεράστιο στήθος.

Ήμουν παγιδευμένη. Ένιωθα σαν να βυθίζομαι σε κινούμενη άμμο. Κάθε μέρα και πιο βαθιά. Όχι, όχι, ένιωθα κάτι χειρότερο: ναυαγός σε απόμερη ξέρα. Όχι, ούτε αυτό, ένιωθα κάτι ακόμα χειρότερο: σαν να έχω δεμένα χέρια και πόδια και να περπατάνε πάνω μου κατσαρίδες και σκουλήκια. Όχι, ούτε αυτό, αλλά κάτι πιο φριχτό: να είμαι αστροναύτης αποκομμένος από το διαστημόπλοίο μου και να αιωρούμαι αιώνια στο αχανές σύμπαν περιμένοντας να πάθω ασφυξία μόλις τελειώσει το οξυγόνο μου. Αλλά ούτε καν αυτό. Ένιωθα, τελικά, σαν να είχε μεγαλώσει το στήθος μου μέσα σ' ένα καλοκαίρι και με κοροΐδευαν τα αγόρια, με αρχηγό τον Παναγιωτίδη. Ναι, έτσι ακριβώς ένιωθα.

Τις πρώτες εβδομάδες φορούσα μαύρες μακριές μπλούζες για να κρύψω το στήθος μου. Μάταια. Κάποια μέρα, την ώρα του μαθήματος, ο Παναγιωτίδης σχεδίασε ένα πρόστυχο κόμικ

με πρωταγωνίστρια εμένα. Όταν η καθηγήτρια πλησίασε, το έκρυψε κάτω από το βιβλίο του. Με την πρώτη ευκαιρία το πέ-
ρασε από χέρι σε χέρι. Κάποια στιγμή έφτασε και στα δικά μου
χέρια. Ήταν μια αηδιαστική ιστορία με τίτλο *Η Βυζούμπα στον
πλανήτη Βυζαρίωνα* και εξελισσόταν σ' έναν πλανήτη με εξωγή-
νους που άλλοι είχαν τρία μάτια, άλλοι δύο κεφάλια, άλλοι ουρά
κι άλλοι προβοσκίδα για μύτη. Εγώ είχα τόσο τεράστιο στήθος,
που δεν χωρούσε σε μία σελίδα, συνεχιζόταν και στις υπόλοιπες.

Έγινα ο σάκος του μποξ, ο περίγελος της τάξης. Αγόρια
που μέχρι τότε δεν άνοιγαν το στόμα τους για να μιλήσουν και
που η παρέα του Παναγιωτίδη δεν τους είχε δώσει ποτέ καμία
σημασία με χρησιμοποιούσαν για να ανέβουν στα μάτια του. Σε
οικονομική ορολογία: ανέβαιναν οι μετοχές τους. Όσο για τα κο-
ρίτσια, ανακουφισμένες που δεν ήταν εκείνες ο στόχος, αλλά και
από φόβο μήπως βρεθούν στη θέση μου, σώπαιναν. Περνούσαν,
ωστόσο, κι αυτές το κόμικ από χέρι σε χέρι, αμίλητες. Και τι θα
μπορούσαν να κάνουν, δηλαδή, εκείνες όταν εγώ η ίδια δεν μπο-
ρούσα να υπερασπιστώ τον εαυτό μου; Τις περισσότερες φορές
σκεφτόμουν πως το άξιζα. Πως το στήθος μου ήταν αφύσικα με-
γάλο. Πως ήμουν ένα τέρας. Πως δεν έφταιγε ο Παναγιωτίδης.
Πως έφταιγα εγώ. Γι' αυτό σώπαινα, συρρικνωνόμουν, απέφευγα
τα αγόρια, κι ύστερα και τα κορίτσια. Γρήγορα βρέθηκα σε μια
απομόνωση που επέβαλα εγώ η ίδια στον εαυτό μου. Βρέθηκα
μέσα σε μια φούσκα που πολύ σύντομα θα έσκαγε.

Θυμήθηκα μια συμμαθήτριά μου στο δημοτικό. Όταν ένα
αγόρι την είχε πει χοντρή, εκείνη είχε αρχίσει να τσιρίζει τόσο

πολύ, που σύντομα μαζεύτηκε γύρω τους όλο το σχολείο και τους κοίταζε. Ύστερα εκείνη του είχε πει: *μην τολμήσεις να το ξαναπείς αυτό, γιατί θα δεις τι έχεις να πάθεις*. Έτσι απλά. Κι αυτός είχε φύγει με την ουρά στα σκέλια σαν πληγωμένο κουτάβι. Εγώ γιατί δεν μπορούσα να το κάνω; Τι με εμπόδιζε από το να υπερασπιστώ τον εαυτό μου; Γιατί δεν στεκόμουν μπροστά στον Παναγιωτίδη για να του πω: *εσύ είσαι το φρικιό, το τέρας, εσύ που γελάς και κοροϊδεύεις ένα κορίτσι μόνο και μόνο επειδή είναι κορίτσι, μόνο και μόνο επειδή δεν καταλαβαίνεις τις αλλαγές που συμβαίνουν σ' ένα κοριτσίστικο σώμα, είσαι σεξιστής, είσαι δειλός, είσαι κότα*.

Όμως εγώ έσκυβα το κεφάλι και κρυβόμουν. Το όνειρο που έβλεπα στον ύπνο μου, εκείνο το ήρεμο, γαλήνιο όνειρο, είχε πια αλλάξει. Βρισκόμουν ακόμα κάτω από τη θάλασσα, ανάμεσα σε χρωματιστά ψάρια και δαντελωτά κοράλλια, όμως εγώ δεν μπορούσα πια να ανασάνω όπως πριν. Όποτε έπαιρνα ανάσα, πνιγόμουν από το νερό που έμπαινε στα πνευμόνια μου και ξυπνούσα λαχανιασμένη. Αλλά το πράγμα θα χειροτέρευε. Ναι, σίγουρα θα χειροτέρευε. Μέχρι να πατήσω τα πόδια μου στον βυθό. Μέχρι να φτάσω στον πάτο.

Στο μεταξύ, είχαν έρθει οι γιορτές. Έφυγα από το σχολείο ανακουφισμένη και φορτωμένη εργασίες που έπρεπε να γίνουν στις γιορτές. Οτιδήποτε για να μη σκέφτομαι τον Παναγιωτίδη. Σκέφτηκα να μιλήσω στους γονείς μου για όλο αυτό που γινόταν στο σχολείο, αλλά ντρεπόμουν να τους μιλήσω γι' αυτό το θέμα. Ασχολήθηκα περισσότερο με τις εργασίες μου, με τον υπολο-

γιστή μου και με τις ξαδέρφες μου, που είχαν έρθει σπίτι μας για μερικές μέρες. Η Δαναΐτσα ήταν 6 χρονών, αλλά η Ξανθή, η μεγαλύτερη, ήταν στην ηλικία μου. Όταν μείναμε μόνες στο δωμάτιό μου, άρχισα την ανάκριση. Αν την κοροϊδεύουν τα αγόρια στο σχολείο, αν έχει καλές φίλες, αν όταν μεγάλωσε το στήθος της χωρούσε στα ρούχα της. Αλλά η Ξανθή δεν είχε τέτοια προβλήματα, ούτε είχε μεγαλώσει το στήθος της όπως το δικό μου.

«Με κοροΐδευαν τα αγόρια, αλλά στο δημοτικό, όχι τώρα, στο γυμνάσιο» είπε.

«Και τι έκανες;»

«Το 'πα στη δασκάλα μου και τους μάλωσε».

«Το 'χες πει και στη μαμά σου;»

«Δεν θυμάμαι τώρα, έλα να σου δείξω τη σελίδα μου στο φέιςμπουκ».

Δεν είχα σκεφτεί να το πω στις καθηγήτριές μου. Θα μπορούσα ίσως να το εμπιστευτώ στην προπονήτριά μας, την κυρία Ξένια, αλλά, αφού ντρεπόμουν να το πω στη μαμά μου, με τι κουράγιο θα το 'λεγα σε κείνη; Άλλωστε, αποκλείεται να μην το είχαν ακούσει οι καθηγητές, όλα αυτά συνέβαιναν μπροστά τους, όλοι τα άκουγαν. Αν ήθελαν να με προστατεύσουν, θα το είχαν κάνει, έτσι δεν είναι;

Οι γιορτές τέλειωσαν γρήγορα κι επέστρεψα στο σχολείο. Τα υπόλοιπα αγόρια είχαν ηρεμήσει, δεν συμμετείχαν πια στις κοροϊδίες, σαν να είχαν βαρεθεί ή σαν να είχαν μεγαλώσει. Ο Παναγιωτίδης, όμως, ασταμάτητος. Κάθε φορά που περνούσε από δίπλα μου μου ψιθύριζε αισχρόλογα στο αυτί. Λόγια που

μ' έκαναν να κοκκινίζω και να ντρέπομαι ακόμα περισσότερο. Όμως δεν μπορούσα να φανταστώ ότι τα πράγματα θα χειροτέρευαν. Στα διαλείμματα δεν έβγαινα πια έξω, καθόμουν στο θρανίο μου για να τον αποφεύγω. Μέσα στην τάξη, στη διάρκεια του μαθήματος, ήμουν αφηρημένη, δεν πρόσεχα, κοιτούσα έξω από το παράθυρο και σκεφτόμουν όλα αυτά που ξεστόμιζε ψιθυριστά στο αυτί μου.

«Μια μέρα θα πιάσω τις φουσκωτές σου μπάλες και θα σου αρέσει» μου είχε πει την τελευταία φορά, κι εγώ είχα κλειστεί στις τουαλέτες κι είχα κλάψει.

Στο σπίτι δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ, οι αριθμοί χοροπηδούσαν και τα γράμματα γλιστρούσαν το ένα πάνω στο άλλο. Η βαθμολογία μου ήταν χειρότερη από κάθε άλλη φορά, κι όταν ήρθε η μαμά να πάρει τον έλεγχο από το σχολείο, έφυγε με σκυμμένο το κεφάλι. Το βράδυ την άκουσα να μιλάει στον μπαμπά. Δεν ήξεραν, δεν μπορούσαν να καταλάβουν. Πώς θα μπορούσαν να ξέρουν αφού δεν μιλούσα...

Αντιπαθούσα τον Παναγιωτίδη, αλλά περισσότερο αντιπαθούσα τον εαυτό μου. Ένιωθα πως τα άξιζα όλα αυτά. Η σιγουριά του, η αποστροφή του και η αηδία του μόλις με έβλεπε με αποπροσανατόλιζαν, με μπερδευαν. Κατηγορούσα τον εαυτό μου. Ζήλευα τα κορίτσια με το παιδικό στήθος, ήθελα να γυρίσω τον χρόνο πίσω, τότε που έπαιζα με τις κούκλες μου. Τι το 'θελα να γίνω γυναίκα ξαφνικά; Αλλά δεν ήταν και στο χέρι μου.

Το στήθος μου δεν μεγάλωνε επειδή ήμουν παχιά. Δεν ήμουν παχιά. Ήταν ορμονικό έγγραφαν όλα τα σάιτ. Το να γκου-

γκλάρεις το πρόβλημά σου για να δεις τι θα βγει δεν είναι καθόλου καλή ιδέα. Πολύ αναξιόπιστη μέθοδος. Δισεκατομμύρια λινκς από δισεκατομμύρια άσχετους μεταφέρουν ανακριβείς πληροφορίες σε άλλους τόσους που ψάχνουν μια λύση για το πρόβλημά τους. Αλλά δεν έβλεπα άλλη διέξοδο. Παρόλο, λοιπόν, που ήξερα πως δεν ήταν θέμα πάχους, εγώ σταμάτησα να τρώω, επειδή δεν είχα πια όρεξη να φάω. Ήμουν συνέχεια στενοχωρημένη, σκεπτική και προβληματισμένη. Ήμουν λυπημένη. Απελπισμένη. Δυστυχισμένη. Δεν ήθελα πια να πηγαίνω στο σχολείο. Προσποιήθηκα την άρρωστη μερικές φορές, αλλά δεν γινόταν να λείπω και συνέχεια. Έτσι, ξαναγύρισα στον τόπο του εγκλήματος.

Και τότε έγινε Αυτό. Αυτό.

Στο μάθημα της γυμναστικής κατεβήκαμε στο κολυμβητήριο. Είχαμε προπόνηση, γιατί σε λίγο καιρό το γυμνάσιό μας θα φιλοξενούσε το σχολικό πρωτάθλημα. Συμμετείχα στα εκατό μέτρα ελεύθερο και στη σκυταλοδρομία. Στις προπονήσεις είχαμε καταφέρει να κάνουμε φοβερό χρόνο, τον καλύτερο που είχαμε κάνει ποτέ. Το παράξενο ήταν πως στην πισίνα, ανάμεσα στους διαδρόμους και μέσα στο νερό ο Παναγιωτίδης δεν υπήρχε. Δηλαδή, υπήρχε στο κολυμβητήριο, καθόταν συνέχεια στις κερκίδες φορώντας ένα αδιάβροχο μπουφάν κι ένα τζιν παντελόνι και κοίταζε από ψηλά. Αλλά δεν υπήρχε μέσα στο μυαλό μου, τον ξεχνούσα. Όταν κολυμπούσα, ξεχνούσα τα πάντα. Πολλές φορές, όταν ήθελα να ξεκουραστώ, φανταζόμουν πως ήμουν ψάρι, πως ανοιγόκλεινα το στόμα μου και τα πτερύγιά μου

κολυμπώντας ανάμεσα σε κοράλλια, βράχους, μέδουσες και κοχύλια. Είχα φτιάξει, λοιπόν, κι εγώ κάπου το καταφύγιό μου.

Το κολυμβητήριο ήταν ανοιχτό και είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει. Ήταν μόλις πέντε η ώρα, αλλά στην καρδιά του χειμώνα ήταν σχεδόν νύχτα κι είχαν ανάψει οι προβολείς. Το φως έπεφτε πάνω στο ανήσυχο νερό και στα κορίτσια που κολυμπούσαν στους διαδρόμους. Έμοιαζε σαν να βρισκόταν εκεί κάτω ένα πεινασμένο κοπάδι ψάρια που πηδούσαν έξω και ξανάπεφταν πάλι απελπισμένα μέσα, τaráζοντας το νερό.

Ο χρόνος μου στα εκατό μέτρα ήταν ο καλύτερος που είχα κάνει ποτέ, είχα κάνει ατομικό ρεκόρ, ενώ στη σκυταλοδρομία είχαμε συντονιστεί όλα τα κορίτσια σαν να ήμασταν μία αθλήτρια κι όχι τέσσερις.

Δεν θυμάμαι ποια ήταν η στιγμή που αγάπησα το νερό. Μπορεί και να 'ταν όταν με πήγαινε ο μπαμπάς μου στη θάλασσα ή όταν βουτούσα με τη μάσκα και τον αναπνευστήρα μέσα στην μπανιέρα που γέμιζε με νερό η μαμά. Το πιθανότερο, πάντως, είναι να αγάπησα το νερό όταν γνώρισα τη γυμνάστριά μας, την κυρία Ξένια. Είναι καταπληκτικό πώς ένας και μόνον άνθρωπος έχει την ικανότητα να βγάζει από μέσα σου τον καλύτερό σου εαυτό. Στην κυρία Ξένια, την προπονήτριά μας, οφείλουμε τη συμμετοχή μας στο σχολικό πρωτάθλημα στο τέλος της χρονιάς. Όταν μας ανέλαβε, δεν μπορούσαμε να τερματίσουμε ούτε στο πεννητάρι.

Η προπόνηση είχε τελειώσει και η κυρία Ξένια μάζ κάλεσε όλες πίσω μ' ένα σφύριγμα.

«Είστε έτοιμες» είπε. «Σε λίγες μέρες θα λάβετε μέρος στους αγώνες. Όλες για μία και μία για όλες. Να θυμάστε ότι έχετε η μία την άλλη, είστε μια ομάδα. Εάν σας απασχολεί κάτι, αν θέλετε να συζητήσουμε κάτι, ό,τι κι αν είναι αυτό, μην ντραπείτε, ξέρετε πού θα με βρείτε. Πηγαίνετε να φάτε και να ξεκουραστείτε. Θα τα πούμε στον τελικό, εντάξει, κορίτσια μου;»

Ύστερα μπήκαν όλες στα αποδυτήρια κι εγώ θυμάμαι πως τις ακολουθούσα, αλλά κάπως πιο αργά, γιατί σκεφτόμουν αυτό το «αν σας απασχολεί κάτι». Μου φάνηκε κιόλας πως κοιτούσε εμένα όταν το έλεγε. Εγώ, πάντως, ένιωθα ολομόναχη, αλλά δεν μπορούσα να ξεστομίσω σε κανέναν αυτό που μου συνέβαινε. Μετά θυμήθηκα πως είχα αφήσει την πετσέτα μου στις κερκίδες, κι ώσπου να γυρίσω να την πάρω, είχαν φύγει όλες από τα αποδυτήρια.

Έξω ήταν νύχτα, ήμουν ολομόναχη και δεν είχα προλάβει να ντυθώ. Ήμουν απορροφημένη από τις σκέψεις μου. Είχα πάρει την πετσέτα και σκούπιζα τα μαλλιά μου. Θυμάμαι πως ένιωθα περίεργα, σαν να μην ήμουν μόνη μου, σαν να με παρακολουθούσε κάποιος, όταν ξαφνικά άκουσα έναν θόρυβο. Κάτι σαν γρατζούνισμα κι ύστερα ένα χάχανο και μετά έναν βήχα. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει δυνατά. Πίσω από την κολόνα εμφανίστηκε ο Παναγιωτίδης.

Άρχισα να τρέμω. Μπροστά από το ντουλαπάκι 27 άρχισα να τρέμω. Στην αρχή τα γόνατά μου κι ύστερα τα χέρια και τέλος το κεφάλι μου. Πήγα να απλώσω το χέρι μου, να πιαστώ από κάπου, από το ανοιχτό ντουλαπάκι μου, αλλά δεν μπορού-

σα. Είχα τρομοκρατηθεί, η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή, οι παλάμες μου γλιστρούσαν. Πώς είχε γίνει αυτό; Πώς είχε βρεθεί ο Παναγιωτίδης στα αποδυτήρια των κοριτσιών; Πώς είχε καταφέρει να μπει στο άβατό μου; Στον πιο κρυφό μου κόσμο; Γιατί βρισκόταν εκεί; Τι ήθελε να κάνει; Πήγα να ανοίξω το στόμα μου, να φωνάξω, αλλά δεν βγήκε φωνή, ή τουλάχιστον εγώ δεν την άκουσα. Είχα προλάβει να φορέσω το παντελόνι μου, αλλά κρατούσα ακόμα την πετσέτα. Την έσφιξα σαν ασπίδα μπροστά από το γυμνό στήθος μου. Ο Παναγιωτίδης με πλησίασε, σταμάτησε για λίγο κι ύστερα με πλησίασε κι άλλο.

«Κυρία Ξένια» κατάφερα να φωνάξω με όλη τη δύναμη που μου είχε απομείνει και με φωνή που έτρεμε σαν ζελέ. Και τότε ο Παναγιωτίδης όρμηξε πάνω μου σαν φίδι έτοιμο να αφήσει το δηλητήριό του, τράβηξε την πετσέτα μου με δύναμη κι άρπαξε το στήθος μου με τα δυο του χέρια.

«Κυρία Ξένια» ούρλιαξα αυτή τη φορά όπως δεν έχω ουρλιάξει ποτέ στη ζωή μου, όπως ελπίζω να μην ακούσω ποτέ ξανά τον εαυτό μου έτσι.

Τότε υποχώρησε πίσω από την κολόνα. Βρήκα την ευκαιρία να φορέσω γρήγορα την μπλούζα μου και να μπω στη διπλανή αίθουσα με τα ντους. Σκαρφάλωσα σ' ένα παγκάκι, άνοιξα το παράθυρο και γλίστρησα από εκεί έξω στη νύχτα. Γύρισα στο σπίτι μου, κλείστηκα στο δωμάτιό μου και δεν ξαναπάτησα το πόδι μου στο κολυμβητήριο.

Εκείνη την ημέρα ολόκληρος ο κόσμος μου ράγισε. Το σχολικό πρωτάθλημα όμως, που δεν ενδιαφερόταν για πληγω-

μένους ή ολόκληρους ή ραγισμένους κόσμους, είχε φτάσει. Και δεν ήμουν έτοιμη πια γ' αυτό.

Την ημέρα του πρωταθλήματος η κυρία Ξένια μάς είχε μιλήσει στα αποδυτήρια. Μας είχε θυμίσει τεχνικές, μας είχε πει πως είχαμε δουλέψει σκληρά όλη τη χρονιά και μας συμβούλεψε να το ευχαριστηθούμε. Εγώ κοιτούσα την κολόνα που πίσω της κρυβόταν ο Παναγιωτίδης πριν από μερικές ημέρες κι ένιωσα να ανεβαίνει από το στομάχι μου ένα κύμα εμετού. Ωστόσο φόρεσα το μαγιό, το σκουφάκι, το μπουρνούζι και ανέβηκα μαζί με τις άλλες επάνω. Οι κερκίδες ήταν γεμάτες, αλλά δεν μπορούσα να διακρίνω πρόσωπα, μόνο ένα θολό πολύχρωμο κάδρο, σαν να υπήρχε ανάμεσά μας ένας ορμητικός καταρράκτης. Στάθηκα λίγο στην κορυφή της σκάλας κι έπιασα το κεφάλι μου, που γύριζε.

«Μαριάννα, είσαι καλά;» με ρώτησε η κυρία Ξένια, αλλά, όταν την κοίταξα, είδα μόνο το περίγραμμά της. Πιέστηκα για να της χαμογελάσω, αλλά δεν τα κατάφερα και πολύ καλά. Ήταν περισσότερο ένας νευρικός σπασμός παρά χαμόγελο. Ακολούθησα τα κορίτσια, που προχωρούσαν το ένα πίσω από τ' άλλο μπροστά από τις κερκίδες.

Φοβόμουν. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έπαιρνα μέρος σε αγώνες, δεν ξέρω τι ακριβώς φοβόμουν, δεν ήταν ξεκάθαρο, πάντως η καρδιά μου κόντευε να σπάσει και μαζί της κινδύνευε να σπάσει ένας εύθραυστος κόσμος ξέχειλος από τα παιδικά μου όνειρα.

Οι αγώνες ξεκίνησαν. Ανέβηκα στον βατήρα μου. Επτά

κορίτσια από άλλα σχολεία πήραν θέση στον δικό τους βατήρα. Δόθηκε η εκκίνηση. Έφυγα καθυστερημένη, είδα τις άλλες να πετάγονται με δύναμη μπροστά μου. Στα εκατό μέτρα που με χώριζαν από τον τερματισμό κατάφερα να προσπεράσω τρία κορίτσια. Όταν έφτασα πάλι στον βατήρα μου, κοίταξα την κυρία Ξένια. Είχα κάνει τον χειρότερό μου χρόνο. Κοιτούσε έκπληκτη το χρονόμετρο, ωστόσο μου χαμογέλασε. Είχε καταλάβει ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Έβλεπα το όνειρο να απομακρύνεται. Ένιωθα πως κρατούσα κάτι μεγάλο στα χέρια μου κι ύστερα σε μια στιγμή το 'νιωσα να μου γλιστράει σαν να μην ήταν ποτέ δικό μου και σαν να μην μπορούσα πια να το αγγίξω.

Στη σκυταλοδρομία στάθηκα στον τέταρτο βατήρα. Ήμασταν μπροστά μέχρι εκείνη τη στιγμή, μέχρι, δηλαδή, να βουτήξω εγώ. Κι ήταν η σειρά μου να φύγω, είχα πάρει θέση και περίμενα, όταν άκουσα από τις κερκίδες, πιο δυνατά από οτιδήποτε, πιο δυνατά από την πιο δυνατή έκρηξη, δυνατότερα κι απ' το δυνατότερο μπιγκ μπανγκ, «κο-λύ-μπα-μω-ρή-βυ-ζού-μπα».

Βούτηξα. Πήρα μια βαθιά αναπνοή. Κατάπια νερό. Κατάπια κι άλλο νερό. Βυθίστηκα. Δεν ανέβηκα στην επιφάνεια. Πνιγόμεν. Κι ύστερα δεν θυμάμαι τίποτε άλλο. Όταν άνοιξα τα μάτια μου, είδα το πρόσωπο της κυρίας Ξένιας. Οι αγώνες είχαν σταματήσει, η τάξη μου είχε μαζευτεί γύρω μου, πιο πίσω ήταν κι άλλα παιδιά.

«Είσαι γελοίος, ρε Παναγιωτίδη» άκουσα να λέει κάποιος.

«Είσαι πολύ σιχαμένος τελικά» είπε κάποιος άλλος και ξεκίνησε ένα απίστευτο γιουχάρισμα, με στόχο αυτή τη φορά τον Παναγιωτίδη.

«Γιατί δεν μιλούσες, κορίτσι μου; Γιατί δεν έλεγες τι σου συμβαίνει;» είπε η κυρία Ξένια όταν ήρθε να με δει την επόμενη μέρα.

Δεν απάντησα, δεν είπα τίποτα.

«Μαριάννα μου, το ξέρεις ότι χιλιάδες κορίτσια στον κόσμο αντιμετωπίζουν απίστευτες δυσκολίες μόνο και μόνο επειδή είναι κορίτσια;»

Την κοίταξα στα μάτια.

«Μου λέτε αλήθεια;»

«Και βέβαια» είπε εκείνη.

«Γιατί;»

«Γιατί... Δύσκολο να απαντηθεί, δύσκολο να το καταλάβει κανείς».

«Προσπαθήστε, κυρία Ξένια, θέλω να καταλάβω».

«Είναι κάτι που έρχεται από τα βάθη του χρόνου».

«Δηλαδή;»

«Υπήρχε μεγάλη ανισότητα ανάμεσα στον άντρα και τη γυναίκα. Μέσα στους αιώνες ο άντρας κυριάρχησε πάνω στη γυναίκα».

«Επειδή ήταν σωματικά δυνατότερος...»

«Ναι. Κι έπειτα πίστεψαν πως ήταν καταλληλότερος ηγέτης συγκριτικά με τη γυναίκα, πιο ισχυρός, πιο υπεύθυνος, με μεγαλύτερη αντοχή...»

«Και η γυναίκα;»

«Η γυναίκα θεωρούνταν πιο αδύναμη, περιορισμένη, ελεγχόμενη, εύκολος στόχος. Και είναι δύσκολο να σπάσει αυτό το στερεότυπο. Ακόμα και η κοινωνία το συντηρεί».

«Το κατάλαβα, κανείς δεν με υπερασπίστηκε όταν συνέβαιναν όλα αυτά. Αντίθετα, βρέθηκαν πολλοί στην ομάδα του Παναγιωτίδη».

«Όλα αυτά έχουν αλλάξει πια, η θέση της γυναίκας είναι πολύ διαφορετική, όμως ο τρόπος σκέψης δεν αλλάζει εύκολα. Ο φόβος, η προκατάληψη υπάρχουν έντονα. Χρειάζεται πολύς χρόνος ακόμα για να πέσουν και τα τελευταία οχυρά».

«Δηλαδή, κυρία Ξένια, έριξα κι εγώ ένα οχυρό;»

«Α, ναι, Μαρριάννα μου, μην αμφιβάλλεις καθόλου γι' αυτό. Σ' έναν κόσμο με πολλούς Παναγιωτίδηδες, τώρα υπάρχει ένας λιγότερος!»

Έπειτα από έναν μήνα ξαναμπήκα στο νερό. Στην αρχή δειλά, σαν να είχα ξεχάσει να κολυμπάω. Όμως το σώμα μου θυμόταν. Το σώμα όλα τα θυμάται. Και κολύμπησα ξανά και αγωνίστηκα και πάλι. Την επόμενη χρονιά κερδίσαμε το σχολικό πρωτάθλημα. Νιώθω περήφανη, όχι τόσο για το μετάλλιο, όσο για το ότι σταμάτησα να ντρέπομαι για τον εαυτό μου και για το σώμα μου. Έπαψα να νιώθω ενοχές, πως, δηλαδή, άξιζα όλα αυτά που είχα περάσει την προηγούμενη χρονιά.

Όταν είπα στην κυρία Ξένια, χωρίς να την κοιτάζω στα μάτια, για την επίθεση του Παναγιωτίδη στα αποδυτήρια, τον απέβαλαν από το σχολείο και δεν τον ξαναείδα ποτέ. Η κυρία Ξέ-

νια μου πρότεινε να πάρω εξειδικευμένη βοήθεια. Υποσχέθηκα στον εαυτό μου πως δεν θα αφήσω ποτέ κανέναν να μου φερθεί ξανά μ' αυτόν τον τρόπο, πως θα σέβομαι τον εαυτό μου και το σώμα μου, και πήρα τη βοήθεια που μου πρότεινε. Καθώς όλα τα πράγματα έμπαιναν στη σωστή τους θέση, ένιωθα να με πλημμυρίζει η δύναμη της ηλικίας μου. Η βεβαιότητα πως τα όνειρα χρειάζονται θάρρος για να πραγματοποιηθούν και εμπιστοσύνη σ' εκείνους που μας αγαπούν, για να μη ραγίσουν.

Και συνέχισα να βλέπω εκείνο το όνειρο. Πως, δηλαδή, κολυμπούσα κάτω από το νερό, σε μια θάλασσα γεμάτη χρωματιστά ψάρια που έπλεαν δίπλα μου και κοράλλια που υψώνονταν μπροστά μου, κι εγώ άπλωνα τα χέρια μου και τ' άγγιζα απαλά. Εκεί κάτω, στον απέραντο βυθό, μπορούσα πάλι να αναπνέω σαν να ήμουν ψάρι.

Μαρία, 13 χρονών

Ο άνεμος ανασαίνει πάνω από τα βουνά και πάνω από τα χαμηλά χωμάτινα σπίτια και πάνω από όλες τις προσδοκίες και τα σχέδια του κόσμου. Σφυρίζει κι αλυχτάει, ζηλεύει και γελάει, εγωιστής, θρασύδειλος. Τρυπώνει κάτω από τις πόρτες κι ανάμεσα απ' τις γρίλιες, με το έτσι θέλω, μέσα στα σπίτια των ανθρώπων. Φουντώνει τη φωτιά όπου βράζει το αφέψημα στο μπρίκι, ανακατεύει τα μαλλιά της Μαρίας, γλιστράει το μαντίλι απ' το κεφάλι της γιαγιάς, σβήνει τ' αναμμένα καντηλάκια μπροστά απ' τις εικόνες, γαργαλάει τα μάγουλα του μικρού μέσα στην κούνια του, ανασηκώνει τις σελίδες στο βιβλίο του μεγάλου.

«Μαρία, άντε να φέρεις το νερό».

«Μα φυσάει έξω, να κοπάσει πρώτα ο αέρας».

«Σε λίγο μπορεί ν' αρχίσει η βροχή».

Η Μαρία ανοίγει την πόρτα βαριεστημένα και κοιτάζει ψηλά. Πάνω στον ίδιο ουρανό, ένα εκατομμύριο μικρά αστέρια κοιμούνται. Δεν είναι μακριά η βρύση, άλλωστε τον δρόμο τον ξέρει. Αλλά, να, τώρα τελευταία, όταν φυσάει, η Μαρία ανησυχεί. Άκουσε και κάτι κουβέντες από τον πατέρα και τον θείο της, ότι αυτή κι ο αδερφός της μεγάλωσαν πια, ότι πρέπει να πάρει ο καθένας τον δρόμο του κι ότι μέχρι τότε θα μένει ο Χαρίτος και η Μαρία μαζί τους, ολόκληρο παλικάρι έγινε αυτός κι αυτή ολόκληρη γυναίκα. Κι η Μαρία ανησυχεί, γιατί δεν νιώθει καθόλου ολόκληρη γυναίκα, νιώθει κορίτσι και φοβάται πως όλα αυτά που ακούει από μισόλογα και κουβέντες του αέρα... πως όλα αυτά θα γίνουν νύχτα. Μια νύχτα που θα φυσάει δυνατά και δεν θα ακούν ο ένας τον αποχαιρετισμό του άλλου από τον θυμωμένο και κακότροπο αέρα.

Την προηγούμενη νύχτα είχε έρθει στο σπίτι ένας γέροντας που δεν τον είχε ξαναδεί, με μια μαγκούρα στο χέρι και μια καμπούρα στην πλάτη. Είχε μείνει ώρες στο σπίτι τους κι είχε μιλήσει με τον πατέρα και τον θείο της σχεδόν ως το πρωί. Ήταν κι η μάνα της εκεί, που άκουγε δίχως να μιλάει, ήταν κι η γιαγιά της, που δεν άκουγε καλά, αλλά που τα ήξερε όλα, αιώνες τώρα.

«Δεν ανησυχείς, Χαρίτο;» ρώτησε τον αδερφό της όταν πέσανε για ύπνο.

«Εγώ θα σπουδάσω, Μαρία, γιατί ν' ανησυχώ; Θα πάω στο πανεπιστήμιο και θα γίνω μηχανικός. Θα πιάσω και μια δουλειά για να βγάζω τα έξοδά μου».

«Κι εγώ θα σπουδάσω, Χαρίτο;»

«Δεν νομίζω, Μαρία, εσύ είσαι κορίτσι και τα κορίτσια παντρεύονται».

«Μα θέλω κι εγώ να σπουδάσω, δεν θέλω να παντρευτώ».

«Κοιμήσου τώρα, ο μπαμπάς και ο θείος θα κανονίσουν για όλα». Η Μαρία έκλεισε τα μάτια της κι άκουσε τον αέρα που φυσούσε. Αφέθηκε στο παιχνίδι του και στροβιλίστηκε μαζί του, μέχρι που βάρυναν τα βλέφαρά της κι αποκοιμήθηκε.

«Έλα δω, μικρό μου» της είπε η γιαγιά όταν ξύπνησε και την είδε να τρίβει από τα μάτια της τα όνειρα.

Η Μαρία πήγε στη γιαγιά της και κάθισε δίπλα της. Η γιαγιά έπιασε το χέρι της Μαρίας, σήκωσε το μανίκι της κι έτριψε λίγο τον καρπό της εγγονής της, όπως της έκανε όταν την πονούσε ο λαιμός.

«Τι θες να κάνεις τη ζωή σου, μικρό μου; Αν, ας πούμε, η ζωή σου είναι δική σου, τι θέλεις να την κάνεις; Όταν μεγαλώσεις λίγο ακόμα, τι θέλεις να την κάνεις;»

«Θέλω να γίνω γιατρός» απάντησε η Μαρία ψιθυριστά, στο καλό αυτί της γιαγιάς, για να μην την ακούσει κανείς.

«Και τι σκοπεύεις να κάνεις γι' αυτό;» ξαναρώτησε η γιαγιά.

Η Μαρία την κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. «Σαν τι να κάνω, δηλαδή, γι' αυτό; Τίποτα δεν θα κάνω. Ο μπαμπάς λέει πως τα όνειρα είναι όνειρα κι εμείς είμαστε ξυπνητοί. Άλλο το όνειρο και άλλο η αλήθεια. Τίποτα δεν θα κάνω».

«Τότε, έχω να σου πω, Μαρία. Θα σου πω...» είπε η γιαγιά, κι εκείνη τη στιγμή φύσηξε ένας άνεμος τόσο ξαφνικός, που χτύπησε τα παραθυρόφυλλα και ξύπνησε το μωρό αδερφάκι

της, που ήθελε αγκαλιά. Το πήρε τρυφερά στην αγκαλιά της. Του χρόνου θα μπορούσε κι αυτή να έχει ένα μωρό δικό της. Σ' αυτή την ηλικία ήταν η μάνα της όταν γεννήσε τη Μαρία. Ο αδερφός της της χαμογέλασε φαφούτικα.

«Σαλιάρη» του είπε και σκούπισε τα σάλια του σε μια ποδίτσα.

Στο σχολείο η Μαρία καθόταν δίπλα στην Αλεξία.

«Πάλι δεν διάβασες;» τη ρώτησε η Μαρία, που είδε το άδειο της τετράδιο.

«Πάλι» απάντησε αυτή.

«Μα γιατί;»

«Γιατί να διαβάσω, πες μου αλήθεια. Το σχολείο έχει αδειάσει από κορίτσια, καμιά δεν το τελειώνει. Παντρεύονται και κάνουν παιδιά».

«Κι εσύ, Αλεξία, θα παντρευτείς και θα κάνεις παιδιά;»

«Ναι, κι εγώ, γιατί, δηλαδή, όχι εγώ;»

«Το ξέρεις πως είναι επικίνδυνο; Είναι επικίνδυνο να κάνεις παιδιά τόσο μικρή!»

«Ποιος το λέει;»

«Η γιαγιά μου».

«Μα κι αυτή τόσο μικρή έκανε παιδιά».

«Ε, γι' αυτό, ξέρει και το λέει».

«Δηλαδή;» ρώτησε η Αλεξία.

«Η γιαγιά μου κόντεψε να πεθάνει όταν πήγε να γεννήσει την πρώτη φορά. Το σώμα της ήταν παιδικό, όχι γυναικείο. Δεν ήταν ακόμα σχηματισμένο. Ούτε έτοιμο να γεννήσει. Το μωρό δεν μπορούσε να βγει και δεν κατάφερε να ζήσει».

«Δηλαδή... η μαμά σου θα είχε αδερφό...»

«Η αδερφή... Δεν νομίζω να το ξεπέρασε αυτό ποτέ η γιαγιά μου. Οι βαθύτερες πληγές των ανθρώπων δεν φαίνονται, Αλεξία, είναι μέσα τους».

«Εγώ, Μαρία, θέλω να παντρευτώ. Ίσως να μην κάνω αμέσως παιδιά... Δεν θέλω να αλλάξω τον κόσμο, ούτε να πάω κόντρα στην οικογένειά μου ή σε αυτό που συμβαίνει γύρω μου. Εσύ θέλεις να αλλάξεις τον κόσμο;»

Η Μαρία έσκυψε στο τετράδιό της. Το μολύβι γύριζε σβούρες αργές και τα γράμματα πατούσαν με δύναμη σχηματίζοντας γκριζες λέξεις στο χαρτί: *θα ήθελα να προσπαθήσω τουλάχιστον.* Ύστερα ζωγράφισε κάτι και το έδειξε στην Αλεξία. Ήταν ένας πλανήτης και μέσα του έγραφε: *Πλανήτης Μαρία.*

Γέλασαν κι οι δύο.

Εκείνο το βράδυ ήρθε συνωμοτικό και σιωπηλό. Ο πατέρας στην κορυφή του τραπεζιού, πάντα στην κορυφή του τραπεζιού, η μάνα δίπλα του, πάντα δίπλα του, ο θείος στην απέναντι κορυφή του τραπεζιού, η γιαγιά πλάι στο παράθυρο που πάντα έτριζε απ' τον αέρα, ο Χαρίτος που βιαζότανε να επιστρέψει στα διαβάσματα κι η Μαρία που έκανε σχέδια στα κρυφά μέσα στο πιάτο της. Το μωρό κοιμότανε. Σ' εκείνο το δείπνο ο άνεμος είχε λουφάξει. Μόνο τα κουτάλια χτυπούσαν στα πιάτα και το ψωμί που σαν κάτι να μουρμούρισε αδέξια ενώ μοιραζότανε σε μικρά κομμάτια από το ένα χέρι στο διπλανό.

«Γιατί κανένας δεν μιλά;» ρώτησε η Μαρία, αλλά δεν πήρε απάντηση κι ούτε επέμεινε.

Σκέφτηκε πως θα μπορούσε ο αέρας να αρπάξει το σίτι

τους, εκεί που τρώγανε, στα καλά καθούμενα, και να το ξεριζώσει από το χώμα. Και πως, εάν γινότανε αυτό, τότε κανείς από όσους βρίσκονταν σ' εκείνο το τραπέζι δεν θα άφηνε το κουτάλι του για να κοιτάξει από το παράθυρο. Πως θα μπορούσε να φυσάει και να φυσάει για πάντα, κι εκείνοι να συνεχίζουν να τρώνε καθισμένοι ο καθένας στη θέση του, κρατώντας σιωπηλοί τη δαγκωμένη φέτα το χοντρό ψωμί τους με το 'να χέρι και μια χούφτα μυστικά με τ' άλλο.

Όταν τελείωσε το σιωπηλό φαΐ, η Μαρία έπιασε να παίξει με πέντε μικρούλες πέτρες. Πέταγε μία στον αέρα, γύριζε γρήγορα κι έπιανε τις άλλες από κάτω, κι ύστερα, την ώρα που κατέβαινε η πρώτη, την έπιανε κρατώντας στην παλάμη της όλες μαζί τις πέτρες.

«Να της το πούμε τώρα» είπε ο θείος δυνατά, σαν να μη βρισκόταν καν μες στο δωμάτιο η Μαρία. Ο αέρας κάθισε φρόνιμος κι άκουγε.

«Σ' εμένα; Τι να μου πείτε δηλαδή;»

«Θα πεις εσύ;» ρώτησε ο θείος κοιτώντας κάποιον, τι σημασία έχει ποιον.

«Πείτε το κι όλοι μαζί σαν χοροστάσι αν θέλετε, ποιος νοιάζεται για τα κουμάντα και τις αηδίες σας» είπε η γιαγιά, αλλά κανένας δεν της έδωσε σημασία. Είχαν από καιρό πάψει να την υπολογίζουν, απ' όταν άρχισε να διαφωνεί με τα σχέδιά τους.

Η Μαρία έσφιξε τις πέτρες στην παλάμη της και περίμενε κάποιον να μιλήσει.

Τελικά μίλησε ο πατέρας.

«Έρχεται κάποτε ένας γέροντας στα σπίτια των κοριτσιών που τον λένε *Ο προξενητής* και λέει στους γονείς έναν γαμπρό για το κορίτσι. Συμφωνούν οι γονείς, συμφωνεί ο γαμπρός, συμφωνούν οι γονείς του γαμπρού, κι αυτό είναι όλο. Για σένα, Μαρία, αυτό έγινε ήδη. Υπάρχει ένας γαμπρός για σένα. Άρα παντρεύεσαι».

Η Μαρία κοίταξε τριγύρω τα πρόσωπα της οικογένειάς της σαν να τους έβλεπε για πρώτη φορά. Κοίταξε τις στρογγυλές καφέ κηλίδες στα χέρια της γιαγιάς της, τα τεντωμένα μαλλιά της μάνας της, πάντα πιασμένα πίσω, τα φθαρμένα παπούτσια του πατέρα της.

«Θα παντρευτώ κάποιον που δεν έχω δει ποτέ στη ζωή μου επειδή μπήκε ένας γέροντας στο σπίτι μας που δίνει γαμπρούς;»

«Δεν θα δουλεύεις έξω πια, που κρυώνεις πάντα και γκρινιάζεις, είπε η μάνα, ούτε θα στάζεις αίμα στην περίοδο κάτω απ' τον ήλιο και να μην έχεις πού ν' αλλάξεις».

«Από τώρα, μάνα; Είμαι πολύ μικρή. Και το σχολείο;» ρώτησε η Μαρία.

«Α, τώρα σ' αρέσει το σχολείο;» είπε με ύφος ο πατέρας της.

«Εσύ, μάνα, είσαι τόσο ευχαριστημένη απ' τη ζωή που έζησες και θες να τη ζήσω κι εγώ;»

«Πώς μιλάς έτσι στη μάνα σου» της φώναξε ο πατέρας της και γύρισε την ανάστροφη του χεριού του στον αέρα.

«Δεν θα ζεσταίνεις νερό στο κατσαρολάκι για να πλένεσαι,

ούτε θα τρέχει νερό το ταβάνι σου όταν βρέχει» συνέχισε η μάνα το τροπάρι της.

Κράτα με, μη με δώσεις, είπε η Μαρία μόνη της, στον εαυτό της.

«Δεν θα χρειάζεται να ξυπνάς αξημέρωτα, να πηγαίνεις σχολείο, να φέρνεις νερό... δεν θα πλατσουρίζεις άλλους χειμώνες στα νερά...»

Κράτα με, λέω.

«Άμα δεν σκέφτεσαι τον εαυτό σου, τότε σκέψου εμάς. Μέχρι τότε θ' αντέξουμε να σε ταΐζουμε και να σε ντύνουμε; Ο γαμπρός δεν θέλει ούτε προίκα. Τύχη βουνό. Την άλλη βδομάδα παντρεύεσαι, Μαρία. Είναι κανονισμένο» είπε ο θεός.

«Μα έχω... Θέλω να γίνω...» μίλησε η Μαρία.

«Τι να γίνεις, Μαρία; Εσύ είσαι άχρηστη» είπε ο πατέρας. «Να παντρευτείς, να πάρεις αξία δίπλα στον άντρα σου κάνοντας παιδιά».

Μόλις τ' άκουσε ο άνεμος αυτά, σηκώθηκε απ' την καρέκλα του κι άρχισε πάλι να ανασαίνει. Η Μαρία τον είδε με τα μάτια της τον άνεμο να σηκώνει τα πιάτα απ' το τραπέζι και να τα ρίχνει άτσαλα στη γούρνα. Τον είδε να παίρνει τις χοντρές βελόνες και να πλέκει απ' το πλεχτό της μάνας της τρεις πλέξεις που ανάπνεαν. Τον είδε να στροβιλίζει τον καπνό απ' το τσιγάρο του θείου. Να γαργαλάει τις βλεφαρίδες του μωρού. Αλλά τη Μαρία δεν την ακούμπησε ο αέρας εκείνο το βράδυ, ούτε που την άγγιξε.

Όταν όλοι πήγαν για ύπνο κι αυτή απόμεινε μονάχη της

να κάνει σχέδια στο θαμπό τζάμι, ήρθε στο πλάι η γιαγιά της.

«Άκουσες, γιαγιά;»

«Άκουσα, Μαρία. Τι θα κάνεις για τ' όνειρό σου;»

«Πάλι τα ίδια. Εάν δεν είχε νόημα πριν, τώρα δεν έχει εκατό φορές. Τώρα υπάρχει και γαμπρός».

«Τι θα κάνεις για τ' όνειρό σου, παιδί μου;» επέμεινε η γιαγιά σαν να μην την είχε ακούσει.

Η Μαρία δεν απάντησε.

«Μαρία, δεν μπορείς να παντρευτείς, είσαι παιδί. Τα παιδιά πάνε σχολείο και παίζουν, δεν παντρεύονται».

«Κι όλες οι άλλες; Η μαμά, εσύ; Γιατί παντρευτήκατε;»

«Συνέβη. Κάθε κορίτσι έχει τη δική του ιστορία. Αλλά συνέβη. Όμως δεν χρειάζεται να επαναλαμβάνονται τα λάθη, παιδί μου, ο κόσμος προχωράει ίσια μπροστά, δεν πάει πίσω. Ό,τι συνέβη σ' εμάς τις παλιές δεν χρειάζεται να συμβεί και σε σένα».

Όλες τις επόμενες ημέρες μέχρι τον γάμο η Μαρία πάλευε με τον αέρα. Και μια κέρδιζε εκείνος, μια αυτή.

Την ημέρα του γάμου η Μαρία φόρεσε το νυφικό της μητέρας της και στόλισε τα μαλλιά της με χρωματιστά λουλούδια. Η φίλη της η Αλεξία είχε έρθει απ' το πρωί και τη βοήθουσε.

«Είσαι όμορφη νύφη, Μαρία».

«Δεν είμαι σίγουρη γι' αυτό που κάνω, Αλεξία».

«Ακόμα; Ακόμα δεν είσαι σίγουρη; Μα σήμερα παντρεύεσαι, θα έπρεπε να είσαι σίγουρη σήμερα».

Η Μαρία δεν μίλησε.

«Τον είδες τον άντρα σου;»

«Τον άντρα μου; Ακούς τι λες, Αλεξία; Ποιον άντρα μου; Δεν τον έχω δει ποτέ κι ετοιμάζομαι να ορκιστώ πως θα περάσω όλη τη ζωή μου μαζί του».

«Μπορεί να είναι τέλειος, μπορεί να είναι σαν εκείνον τον πρίγκιπα που διαβάζαμε στα παραμύθια μικρές».

«Δεν υπάρχουν πρίγκιπες, Αλεξία. Εγώ, πάντως, πριγκίπισσα δεν είμαι».

Όταν η Αλεξία βγήκε από το δωμάτιο για να ετοιμαστεί κι η ίδια, η Μαρία κάθισε στο κρεβάτι και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Ο άνεμος περίμενε υπομονετικός. Του άνοιξε κι εκείνος μπήκε ευγενικά κι άφησε πάνω στο κρεβάτι ένα γράμμα απ' τη γιαγιά της. Ύστερα στρογγυλοκάθισε κι αυτός απέναντί της και περίμενε. Η Μαρία ξεδίπλωσε τον φάκελο και διάβασε.

Μαρία μου, κόρη της κόρης μου, δύο φορές κόρη μου, Μακάρι όλα τα κορίτσια που βρέθηκαν ποτέ στη θέση σου να είχαν την επιλογή να πουν όχι. Εσύ, πάντως, την επιλογή αυτή την έχεις. Δυο πόλεις μακριά ζει η Αντέλα. Θυμάσαι την Αντέλα, τη μεγάλη σου ξαδέρφη; Ήσουν μικρή όταν ερχόταν σπίτι μας. Κι εκείνη επέλεξε κάτι άλλο για τον εαυτό της. Νίκησε τον φόβο της γυναίκας και τον φόβο της φτώχειας και τον φόβο του κόσμου. Θα σου τα πει όλα όταν φτάσεις εκεί. Προσπάθησε να τελειώσεις το σχολείο, Μαρία, κι ύστερα να κυνηγήσεις εκείνο τ' όνειρό σου. Πόσο πιστεύω σε σένα να ήξερες! Κι

ύστερα, αν είναι αυτό που θέλεις, κάνε οικογένεια, αλλά μ' εκείνον που θα αγαπήσεις.

Δεν υπάρχει εύκολη ζωή, ούτε εύκολος δρόμος. Υπάρχει όμως ο δικός σου δρόμος και η δική σου ζωή. Όχι αυτή που πρότεινε ένας γέροντας που ήρθε στο σπίτι μας με σχέδια και όλοι τον καλοδέχτηκαν. Ούτε αυτή που θέλουν ο θεός κι ο πατέρας σου γιατί νομίζουν πως είσαι δική τους να σε ορίζουν, όπως είναι η κατσικά μας η Μπέλα.

Αν, πάλι, αποφασίσεις να παντρευτείς, τότε θα σε οδηγήσω εγώ η ίδια στον άντρα σου.

Σε γλυκοφιλώ.

Η γιαγιά σου

Όταν τέλειωσε το γράμμα, ο άνεμος ανάσανε πρώτα στα μαλλιά της κι ύστερα στο πέπλο της. Έπειτα στα μάγουλά της και τέλος στην καρδιά της. Ύστερα βγήκε από το σπίτι και φύσηξε μανιασμένος πάνω από τις στέγες και τις πέτρες. Η Μαρία έκλεισε το παράθυρο, έβγαλε το νυφικό της, φόρεσε τα ρούχα της, βγήκε από την πίσω πόρτα, μπήκε στον στάβλο, καβάλησε το μουλάρι τους κι έφυγε για να πάει δυο πόλεις μακριά, να συναντήσει την Αντέλα, να κυνηγήσει τ' όνειρό της.

Ο άνεμος ανασαίνει πάνω από τα βουνά και πάνω από τα χαμηλά χωμάτινα σπίτια και πάνω από όλες τις προσδοκίες και τα σχέδια του κόσμου. Σφυρίζει κι αλυχτάει, ζηλεύει και γελάει, εγωιστής, θρασύδειλος. Τρυπώνει κάτω από τις πόρτες κι ανάμεσα απ' τις γρίλιες, με το έτσι θέλω, μέσα στα σπίτια των ανθρώπων.

Ρωξάνη, 15 χρονών

Ένα χέρι σε αρπάζει από τα μαλλιά και σε γυρίζει πίσω. Νιώθεις την άμμο να χτυπάει με δύναμη την πλάτη σου. Σφίγγει τα δυο σου χέρια με το ένα του χέρι και έχει τυλίξει τα πόδια του γύρω από τα δικά σου. Έχει πέσει πάνω σου με τόση δύναμη, που δεν μπορείς να ανασάνεις. Τρομάζεις μόλις καταλαβαίνεις πόσο ανήμπορη είσαι. Σταματάς να χτυπιέσαι προσπαθώντας να ελευθερωθείς. Μπορείς να κουνήσεις ελάχιστα το κεφάλι σου, γιατί με τον αγκώνα του πατάει τα μαλλιά σου. Έχεις κουραστεί πολύ, η καρδιά σου χτυπάει άναρχα, δεν μπορείς να πιστέψεις ότι βρίσκεσαι σε αυτή την κατάσταση. Σου περνάει από το μυαλό ότι αυτό είναι το τέλος. Όχι το τέλος της σχέσης σου, αλλά το τέλος της ζωής σου.

Δεν μπορείς να πιστέψεις ότι αυτός βρίσκεται σε αυτή

την κατάσταση. Αλήθεια; Για σκέψου καλύτερα. Δεν μπορείς να πιστέψεις ότι μπορούσε να βρεθεί σε αυτή την κατάσταση; Δεν μπορείς να πιστέψεις ότι αυτός μπορούσε να σε φέρει σε αυτή την κατάσταση; Κοιτάς μέσα στα μάτια του, αλλά βλέπεις μόνο την οργή του, που έχει ρουφήξει οτιδήποτε αγάπης ποτέ σ' αυτόν. Ψάχνεις με αγωνία να βρεις κάτι πάνω του που θα σου θυμίσει εκείνη την αγάπη. Αναρωτιέσαι εάν ήταν ποτέ αληθινή. Αναρωτιέσαι εάν ήταν ποτέ αγάπη. Έτσι είναι η αγάπη; Μήπως είναι έτσι η αγάπη; Η οργή έχει ζαρώσει το μέτωπό του, έχει στεγνώσει τα μάτια του. Οι κόρες των ματιών του έχουν διασταλεί. Τα χείλη του έχουν κλειδώσει. Τα δάχτυλά του είναι άκαμπτα. Όχι, δεν είναι έτσι η αγάπη. Η οργή τον έχει μεταμορφώσει σε πέτρα. Η πέτρα σε έχει πλακώσει. Η πέτρα δεν σε αφήνει να ανασάνεις.

«Βλέπεις πώς με κάνεις; Εσύ το κάνεις όλο αυτό. Εσύ μόνο μπορείς να με εξοργίσεις τόσο ώστε να χάσω τον εαυτό μου» λέει με μια αλλόκοτη ψιθυριστή φωνή.

Σταματάς να αντιστέκεσαι. Αφήνεις όλο το βάρος σου πάνω στην άμμο. Δάκρυα τρέχουν από τα μάτια σου. Φοβάσαι τον θάνατο; Γι' αυτό κλαις; Ή μήπως λυπάσαι για την αγάπη που πέθανε; Προσπαθείς να θυμηθείς. Μπορείς να θυμηθείς πώς ξεκίνησαν όλα αυτά;

Είσαι 15. Έχεις μακριά καστανόξανθα μαλλιά και πράσινα μάτια. Το ξέρεις πως είσαι όμορφη. Το βλέπεις στον καθρέφτη σου, το ακούς να σου το λένε. Το καλοκαίρι τρως μπεργκερ στην πλατεία, πας θερινό σινεμά, κάνεις βόλτες ως το πρωί και

ατέλειωτες βουτιές. Τα βιβλία σου σκονίζονται σε μια γωνιά, ούτε που τα κοιτάζεις. Το φθινόπωρο αναπολείς την παρέα από τις καλοκαιρινές διακοπές και στριμώχνεις την ελευθερία σου πάνω σ' ένα θρανίο, μέσα σε μια τάξη μαζί με άλλα είκοσι παιδιά. Κοιτάς συχνά έξω από το παράθυρο. Ο χειμώνας σε βρίσκει πάνω από τα σχολικά σου τετράδια να λύνεις εξισώσεις, να μεταφράζεις αρχαία κείμενα και να μετράς με το υποδεκάμετρο χιλιοστά σε ορθογώνια παραλληλόγραμμα και σε καλοσηματισμένους με τον διαβήτη κύκλους. Ο Αϊνστάιν σου βγάζει τη γλώσσα, με το δίκιο του. Πριν κοιμηθείς, σερφάρεις στο ίντερνετ και ανταλλάσσεις μηνύματα με τις φίλες σου από το κινητό σου. Η άνοιξη όμως, η άνοιξη είναι μόνο δική σου. Περνά από πάνω σου χαϊδεύοντας τα μαλλιά σου. Την άνοιξη η καρδιά σου χτυπάει πιο δυνατά. Ο ήλιος μετράει αλλιώς τα μάτια σου. Δεν ξέρεις τι ακριβώς σου συμβαίνει, είναι μια ορμή, μια δύναμη που σε σηκώνει ψηλά σαν πούπουλο, μια φλόγα που σιγοκαίει μέσα σου και σου ψιθυρίζει «έλα, Ρωξάνη, ήρθε η ώρα».

Οι περισσότερες φίλες σου έχουν σχέση. Πηγαίνουν μαζί σινεμά, φιλιούνται, τσακώνονται, γελάνε, μουτρώνουν. Οι λούτρινοι αρκούδοι και οι ταλαιπωρημένες μπάρμπι στριμώχνονται από καιρό στο πάνω ράφι της βιβλιοθήκης σου. Ακόμη και η Σαντρίν, η αγαπημένη σου εξωτική Σαντρίν από το Περού, που κοιμόσουν μαζί της μέχρι και πριν από δυο τρία χρόνια, σε κοιτάζει τώρα απαρηγόρητη.

«Οχ, έλα τώρα, Σαντρίν, δες πώς μεγάλωσα» της λες απολογητικά όταν συναντιούνται τα βλέμματά σας.

Με τους γονείς σου συγκατοικείς πια. Έχεις αλλάξει πλανήτη. Δεν ανήκεις στον ίδιο μ' εκείνους. Τρώτε μερικές φορές όλοι μαζί, ρωτάτε ο ένας τον άλλον διάφορα πράγματα: «Τι φαγητό έχει;», «Διάβασες;», «Τι ώρα θα γυρίσεις;», «Θα έρθεις μαζί στο σουπερμάρκετ;», «Να κοιμηθώ στη Νάντια;».

Η Νάντια. Μαζί της ήσουν όταν τον είδες για πρώτη φορά. Καθίσατε στις Φράουλες, παρόλο που δεν σου αρέσουν οι καφετέριες, εκείνες οι ατέλειωτες ώρες καθισιού και μπλα μπλα, ανακατεύοντας τον καφέ με το καλαμάκι, όλο αυτό το απίθανο αραλίκι. Προτιμάς τις βόλτες, το σινεμά ή ένα κοριτσιίστικο δωμάτιο. Παρ' όλα αυτά, πήγες στις Φράουλες. Κάθισες σ' ένα τραπέζι με τη Νάντια. Παράγγειλες ένα μιλκσέικ. Άκουγες τη Νάντια να περιγράφει με τη χαρακτηριστική της γλαφυρότητα πώς πέρασε το Σαββατοκύριακο καθώς έστριβες τη γνωστή τούφα των μαλλιών σου.

«...Δυστυχώς τα χιόνια είχαν λιώσει στην Αράχοβα και δεν μπόρεσα να κάνω σκι, αλλά ήταν εκεί ο Φοίβος, ένας παιδικός μου φίλος, που με κάρφωνε όλο το βράδυ, αλλά δεν με πλησίαζε για να μιλήσουμε, κι ευτυχώς, δηλαδή, γιατί τον θυμόμουν μικρό έναν χειμώνα που είχε περάσει συνάχι και του έτρεχαν συνέχεια οι μύξες και τον κοίταζα με αηδία, ίου, μπλιαξ και ομιτζί, αυτή η σχέση τέλειωσε πριν καν αρχίσει, εντάξει, από μια μεριά οι καλύτερες σχέσεις είναι αυτές που δεν άρχισαν ποτέ...»

Η Νάντια παραληρούσε, ως συνήθως. Σου τράβηξε την προσοχή ένα γέλιο ή ένα επιφώνημα από μια παρέα που γελοούσε πίσω από τη Νάντια. Έγειρες λίγο το κεφάλι σου παραμερίζοντας τη Νάντια από το οπτικό σου πεδίο, και τότε τον είδες.

Τα μαλλιά του ήταν μαύρα, ξεχτενίστα, όχι ατημέλητα, αλλά ανέμελα, και τα χέρια του ήταν χαλαρά, κάποια στιγμή, μάλιστα, τα δάχτυλά του πέρασαν ανάμεσα στα μαλλιά του σαν μια χαλαρή χτένα. Άκουγε αυτά που έλεγαν οι άλλοι τρεις στην παρέα του και χαμογελούσε. Είχε σκληρές γραμμές στο πρόσωπό του κι ένα χαμόγελο λοξό που μπορούσε να σε τρελάνει. Σου φάνηκε γοητευτικός, πως, εάν κοιτούσες στο λεξικό τη λέξη γοητευτικός, θα έβλεπες σίγουρα το πρόσωπό του. Και, σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ενώ γελούσε με τους φίλους του, έστρεψε το κεφάλι του ξαφνικά και σε είδε κι αυτός. Για μερικά δευτερόλεπτα σταμάτησε ο χρόνος, ο κόσμος, η γη. Και τότε το ένωσες. Ένωσες εκείνη τη φλόγα που σιγόκαιγε μέσα σου μέχρι εκείνη τη στιγμή να γίνεται φωτιά. Αυτό ήταν το σημείο μηδέν. Βάζεις στοίχημα πως κάπως έτσι ξεκίνησε ο κόσμος, εκείνο το τεράστιο μπανγκ που δημιούργησε τη ζωή. Νόμισες, μάλιστα, πως το άκουσες κιόλας εκείνο το άναρχο χάος που έφτιαξε σοφά τον κόσμο. Ύστερα απ' αυτό τίποτα δεν ήταν ίδιο.

Πολύ γρήγορα οι παρέες σας έγιναν μία. Κι ακόμη γρηγορότερα εκείνος κι εσύ απομονωθήκατε από τους φίλους σας. Νόμιζες πως το ήθελες εξίσου μ' εκείνον, ωστόσο ήταν δική του ιδέα.

«Τι σου αρέσει στη Νάντια;» σε ρώτησε μια μέρα.

«Τι ερώτηση είναι αυτή; Η Νάντια είναι η κολλητή μου».

«Είστε πολύ διαφορετικές».

«Το ξέρω».

«Τι σου αρέσει, δηλαδή, σ' αυτήν;»

«Μ' αρέσει που είναι αυθόρμητη. Θα πει ό,τι της έρθει στο κεφάλι χωρίς να το πολυσκεφτεί».

«Δεν είμαι τόσο σίγουρος».

«Δεν χωνεύεις την κολλητή μου;»

«Λέει πράγματα για να σε προσβάλει».

«Την παρεξηγείς, δεν θέλει να προσβάλει κανέναν, ούτε έχει κακή πρόθεση, απλώς δεν σκέφτεται και πολύ πριν μιλήσει».

«Τις προάλλες είπε "Δεν έχετε τίποτα καλύτερο να κάνετε εσείς;"»

«Ναι, αφού είμαστε όλη μέρα ο ένας πάνω στον άλλον. Έλα, μην την παρεξηγείς».

«Απλώς δεν νιώθω άνετα μαζί της. Είμαι σίγουρος πως ζηλεύει».

«Όλοι έχουν δικαίωμα στη ζήλια, όχι μόνο εσύ» του λες γελώντας για να τελειώνει η συζήτηση.

Ωστόσο, από εκείνη την ημέρα φροντίζεις να βλέπεις την κολλητή σου χωρίς αυτόν.

Τον λένε Σπύρο και είναι δυο χρόνια μεγαλύτερος από σένα.

«Ρωξάνη, είσαι το κορίτσι μου, σου λέει συχνά, είσαι το κορίτσι της ζωής μου».

Υπάρχει κάτι που σ' ενοχλεί σ' αυτό που ακούς, δεν μπορείς να καταλάβεις τι, ίσως όλα αυτά τα «μου» που αραδιάζονται μαζί με τ' όνομά σου. Σαν να μην ανήκεις πια στον εαυτό σου. Δεν είσαι πια ένα κορίτσι, είσαι το κορίτσι της ζωής του.

Δεν του αρέσει ο κινηματογράφος, όμως πηγαίνει για να σου κάνει το χατίρι. Βγάζεις τα χρήματα για να πληρώσεις το εισιτήριό σου. Εκείνος βάζει τα γέλια.

«Τι κάνεις; Είσαι μαζί μου τώρα. Μην κουβαλάς λεφτά όταν είσαι μαζί μου».

«Κι αν θέλω να αγοράσω κάτι;»

«Θα σου το πάρω εγώ».

«Κι αν θέλω να αγοράσω κάτι για κάποιον άλλον;»

«Για ποιον δηλαδή;»

«Για τη μαμά μου, ας πούμε».

«Τότε, θα το συζητήσουμε».

«Θα το συζητήσουμε; Τι θα συζητήσουμε ακριβώς; Εάν θα πάρω δώρο στη μαμά μου;» Βάζεις τα χρήματα πίσω στην τσέπη σου.

Όταν είσαι μαζί μου, μη φοβάσαι τίποτα, όταν είσαι μαζί μου, μην ανησυχείς, όταν είσαι μαζί μου, μην πληρώνεις, όταν είσαι μαζί μου, δεν χρειάζεσαι τη Νάντια, μη σκέφτεσαι τη μαμά σου, όταν είμαστε μαζί, υπάρχουν μόνο εσύ κι εγώ.

Υπάρχει ένας γυάλινος πύργος που υψώνεται γύρω σου και σε κλείνει μέσα του όπως το γυάλινο φέρετρο τη Χιονάτη. Αλλά όχι ακόμη, δεν έχεις καταλάβει τίποτα ακόμη.

Περνάς όλο το απόγευμα του Σαββάτου μπροστά στον καθρέφτη να αλλάζεις ρούχα για την έξοδό σας. Καταλήγεις σ' ένα λευκό πουκάμισο και μια τζιν κοντή φούστα. Φοράς και τα αθλητικά σου παπούτσια. Αν μείνεις λίγο ακόμα, θα αλλάξεις για μία ακόμη φορά. Αναστενάζεις μπροστά στον λόφο με

τα ρούχα και βγαίνεις βιαστικά. Τρέχεις να τον συναντήσεις.

Είναι κούκλος. Έχει κάπως ανοιχτό το πουκάμισό του και φοράει ένα τέλειο άρωμα. Τρέχεις στην αγκαλιά του. Εκείνος σε αγκαλιάζει χλιαρά.

«Τι συμβαίνει;» ρωτάς.

«Είδες μέχρι πού φτάνει η φούστα σου;» λέει εκείνος.

Κοιτάς τα πόδια σου.

«Φτάνει ως εκεί που πρέπει;» λες ανάλαφρα, αλλά ανησυχείς για το πώς θα καταλήξει εκείνη η βραδιά.

Υπάρχει ένα σκοτάδι μέσα του, πιο δυνατό από το φως του.

«Ξέρεις, Ρωξάνη, αυτά τα πόδια θα ήθελα να τα βλέπω μόνο εγώ, αν γίνεται».

Δεν πιστεύεις στ' αυτιά σου, ωστόσο, παραδέξου το, κολακεύτηκες. Είσαι ερωτευμένη μαζί του.

«Θέλετε μόνο τα πόδια; Θα τα δείτε εδώ ή να σας τα τυλίξω για το σπίτι;» ρωτάς σε μια απελπισμένη προσπάθεια να τον κάνεις να χαμογελάσει.

«Μερικές φορές, Ρωξάνη, σκέφτεσαι μόνο τον εαυτό σου. Είσαι πολύ φιλάρεσκη».

Δεν μιλάς, δεν λες τίποτα. Αναρωτιέσαι, όμως, μήπως έχει δίκιο τελικά. Μήπως σκέφτεσαι μόνο τον εαυτό σου.

Στην ουρά για το ταμείο του σινεμά ένα αγόρι σε κοιτάζει επίμονα. Ύστερα κοιτάζει τα πόδια σου. Ο Σπύρος χλωμιάζει. Προσπαθείς να κατεβάσεις τη φούστα με το χέρι. Προσπαθείς να τσαλακώσεις τον εαυτό σου για να μην απειληθεί ο Σπύρος.

«Συμβαίνει κάτι;» ακούς έντρομη τον Σπύρο να ρωτάει εκείνο το αγόρι.

«Σαν τι να συμβαίνει δηλαδή;»

«Ξέρω γω; Σου 'χουν πεταχτεί τα μάτια, ρε μεγάλε, μαζέψου λίγο, το κορίτσι συνοδεύεται.»

«Θαυμάζω το ωραίο, τι ζόρι τραβάς;»

«Αν την ξαναφέρεις σε δύσκολη θέση, θα φας μπουνιά.»

«Σε ενόχλησα, κοπέλα μου;» σε ρωτάει το αγόρι.

«Ό-όχι» λες, αλλά δεν είσαι καθόλου σίγουρη πως έδωσες τη σωστή απάντηση. Ωστόσο, έχει έρθει η σειρά σας να βγάλετε εισιτήρια και τον τραβάς.

Κατά τη διάρκεια του έργου κάθεστε αμίλητοι σαν ξένοι. Κι όταν βγαίνετε από το σινεμά και στρίβετε στη γωνία, αρχίζει η δεύτερη πράξη.

«Κατάλαβες τώρα σε τι δύσκολη θέση με φέρνουν οι επιλογές σου;»

«Μόνος σου έρχεσαι σε δύσκολη θέση» απαντάς.

«Είσαι εγωίστρια.»

«Και σένα σε κοιτάζουν τα κορίτσια, αλλά δεν τις απειλώ ότι θα τις δείρω.»

«Προκαλείς, Ρωξάνη, σου αρέσει να προκαλείς.»

«Είναι πολύ άδικο αυτό που λες. Μόνο εσύ με ενδιαφέρεις, κανένας άλλος. Πόσες φορές πρέπει να σου το πω; Δεν με πιστεύεις;»

«Τότε, πάψε να φοράς όλα αυτά τα προκλητικά. Εμένα με κατάκτησες, φτάνει.»

Όταν κλείνουν τα σχολεία, πιάνεις δουλειά στην ταβέρνα της θείας σου. Ο Σπύρος έρχεται κάθε βράδυ, την αράζετε στην παραλία κι ύστερα σε γυρίζει στο σπίτι σου, παρόλο που η θεία θέλει να σε φιλοξενήσει όπως παλιά, που ήσουν μικρούλα και περνούσες τα καλοκαίρια μ' ένα μαγιά, τον ξάδερφό σου τον Νικόλα και τους φίλους του. Αρνείσαι, για να μην κάνεις τον Σπύρο να τρελαίνεται με απίθανα σενάρια.

Ανακεφαλαιώνοντας, αλλάζεις όλη την γκαρνταρόμπα σου – ξεθάβεις και μια δυο χίπικες μακριές φούστες από μια ξεχασμένη φάση που είχες περάσει, κόβεις τα πάρε δώσε με την κολλητή σου, για να ανοίξεις το πορτοφόλι σου τον κοιτάς για να σου δώσει την άδεια, αποφεύγεις οποιοδήποτε αγόρι, ακόμα και κορίτσι αν δεν είναι στα γούστα του Σπύρου, απομονώνεσαι και σχεδιάζεις το μέλλον σου με βάση το δικό του. Το πηγάδι μέσα στο οποίο πέφτεις δεν έχει πάτο. Ο Νικόλας σε ρωτάει αν όλα είναι καλά.

«Ναι, φυσικά» λες με την ειλικρίνεια του Πινόκιο.

Φυσικά και δεν τον πείθεις, δεν είναι ηλίθιος ο Νικόλας.

Περνάτε όλο το καλοκαίρι να τσακώνεστε με τον Σπύρο. Προσπαθείς να γίνεις κάποια που δεν είσαι. Χάσιμο χρόνου. Δεν μπορείς να απολαύσεις τις στιγμές μαζί του. Βρίσκεσαι σε μια μόνιμη ανησυχία μήπως πεις ή κάνεις κάτι που δεν του αρέσει.

Όλες οι όμορφες στιγμές έχουν γυρίσει σε άσχημες. Δεν έχεις πια καμία όμορφη ανάμνηση μαζί του. Εκτός από εκείνη την πρώτη σας συνάντηση. Εκείνη που δεν είχατε ανταλλάξει κουβέντα. Από εκεί κρατιέσαι. Αλλά είναι αργά πια. Αργά για να κρατηθείς από οπουδήποτε.

Κοντά μεσάνυχτα του τελευταίου Σαββάτου του Αυγούστου, η ταβέρνα έχει αδειάσει κι η παρέα του Νικόλα έχει ανάψει φωτιά στην παραλία. Το μεγαλύτερο φεγγάρι της χρονιάς, κόκκινο σαν τη φωτιά. Μπίρες, κιθάρες, τραγούδια, γέλια. Το τέλος του καλοκαιριού.

«Φύγε, λέει γελώντας η θεία, θα μαζέψω εγώ. Άντε, σε περιμένουν. Ο Νικόλας με μάλωσε, είπε να μη σε κρατήσω πολύ». Δεν το σκέφτεσαι καθόλου. Βγάζεις τα παπούτσια σου και νιώθεις την κρύα άμμο, ανακουφιστική στις πατούσες σου, να σβήνει την κούραση της ημέρας. Σε περιμένει ένας απαιτητικός χειμώνας, γεμάτος διάβασμα και εξετάσεις. Αλλά τώρα γελάς. Γελάς πολύ και κάνεις τους άλλους να γελούν κι αυτοί. Τραγουδάς όταν θυμάσαι τους στίχους, κι όταν δεν τους θυμάσαι, λες μόνο τις τελευταίες συλλαβές. Και δεν έχεις καν ωραία φωνή. Νιώθεις ανάλαφρη σαν αεράκι. Αποχαιρετάς το καλοκαίρι. Σηκώνεσαι και χορεύεις γύρω από τη φωτιά σαν Ινδιάνα. Ακούς τη θάλασσα να αφρίζει όταν ακουμπάει την άμμο.

«Δεν έχασες ευκαιρία, ε;» ακούς από κάπου μακριά, από κάπου πολύ μακριά.

Ίσα που ακούγεται εκείνη η μίζερη, σκληρή, μνησικάκη φωνούλα που διακόπτει τον ινδιάνικο χορό σου, πώς τολμάει; Οι άλλοι δεν ξέρουν, δεν έχουν ιδέα. Συνεχίζουν. Ο Σπύρος κάθεται στον κύκλο γύρω από τη φωτιά. Κάθεται δίπλα του. Έπειτα από λίγο το αυθόρμητο πάρτι τελειώνει. Μαζεύετε, ρίχνετε άμμο στη φωτιά και λέτε καληνύχτα. Μένεις μόνη μαζί του. Σιωπή.

Τι σημασία έχει τι λέει, τι λες, τι λέτε; Έχει τελειώσει. Του το λες. Γελάει. Γελάει. Του λες ότι τελειώσατε, ότι δεν θέλεις πια να είσαι μαζί του, κι αυτός γελάει. Έχει το γέλιο του μια ειρωνεία, είναι βεβιασμένο, πνιγηρό, προσποιητό. Τον κοιτάξεις. Τα μάτια του πετάνε φωτιά. Είναι ηφαιστειο έτοιμο να εκραγεί.

«Θα τελειώσουμε όταν το πω εγώ» λέει.

«Τελειώσαμε, Σπύρο» επαναλαμβάνεις και σηκώνεσαι να φύγεις.

Ένα χέρι σε αρπάζει από τα μαλλιά και σε γυρίζει πίσω. Νιώθεις την άμμο να χτυπάει με δύναμη την πλάτη σου. Σφίγγει τα δυο σου χέρια με το ένα του χέρι και έχει τυλίξει τα πόδια του γύρω από τα δικά σου. Έχει πέσει πάνω σου με τόση δύναμη, που δεν μπορείς να ανασάνεις. Τρομάξεις μόλις καταλαβαίνεις πόσο ανήμπορη είσαι. Σταματάς να χτυπιέσαι προσπαθώντας να ελευθερωθείς. Μπορείς να κουνήσεις ελάχιστα το κεφάλι σου, γιατί με τον αγκώνα του πατάει τα μαλλιά σου. Έχεις κουραστεί πολύ, η καρδιά σου χτυπάει άναρχα, δεν μπορείς να πιστέψεις ότι βρίσκεσαι σε αυτή την κατάσταση. Σου περνάει από το μυαλό ότι αυτό είναι το τέλος. Όχι το τέλος της σχέσης σου, αλλά το τέλος της ζωής σου.

«Βλέπεις πώς με κάνεις; Εσύ το κάνεις όλο αυτό. Εσύ μόνο μπορείς να με εξοργίσεις τόσο ώστε να χάσω τον εαυτό μου» λέει με μια αλλόκοτη ψιθυριστή φωνή.

«Δες τον εαυτό σου, Σπύρο. Σε παρακαλώ, δες πώς είσαι, πώς είμαστε, δεν σου αξίζει, δεν μας αξίζει» κάνεις μια τελευταία προσπάθεια.

«Εσύ μου αξίζεις, κι αν δεν μπορώ να σ' έχω, δεν θα σ' έχει κανείς».

Το φεγγάρι πίσω από τα κεφάλια σας αδιαφορεί για τη μικρή ιστορία σας. Για τον επικίνδυνο κόσμο που φτιάξατε μαζί. Για τη μίζερη σχέση από την οποία έπρεπε να είχες φύγει νωρίτερα. Πολύ νωρίτερα. Έχετε φτάσει όμως τώρα ως εδώ. Τώρα χρειάζεται να ακουστείς. Τώρα, περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη στιγμή, πρέπει να ακουστείς. Αρχίζεις να φωνάζεις. Η θάλασσα παρασύρει τη φωνή σου. Παίρνεις μια βαθιά ανάσα κι ουρλιάζεις. Ουρλιάζεις σαν αυτό να είναι το τελευταίο πράγμα που πρέπει να κάνεις πριν πεθάνεις.

Ο Σπύρος δεν άκουσε τη σειρήνα του περιπολικού, ούτε είδε τον Νικόλα να έρχεται από πίσω ούτε ένωσε τα χέρια του να τον αρπάζουν από τον λαιμό. Οι χειροπέδες γυάλισαν στο φως του φεγγαριού. Τις ακούς να κλειδώνουν μ' ένα κλικ. Το περιπολικό απομακρύνεται.

Νιώθεις μόνη. Είσαι ευάλωτη και φοβισμένη. Αλλά είσαι ζωντανή.

Πέντε χρόνια μετά

Φορούσε αθλητικά παπούτσια, τζιν και άσπρο κοντομάνικο. Είχε τα μαλλιά της πιασμένα πίσω μ' ένα λαστιχάκι. Το μάθημά της θα αργούσε να ξεκινήσει, είχε αρκετό χρόνο ακόμη να χαζέψει τις χρωματιστές παρέες των παιδιών έξω από το κτίριο του πανεπιστημίου. Ήταν ευχαριστημένη με τον εαυτό της. Είχε ξαπλώσει στο γρασίδι ανάμεσα στη βιβλιοθήκη και την καφετέρια και απολάμβανε τον ήλιο. Ένα ευχάριστο αεράκι χάιδευε τα μαλλιά της. Στον ουρανό ένα σμήνος πουλιά πετούσε κάτω από τα σύννεφα.

Έξω από τη βιβλιοθήκη υπήρχε ένας μεγάλος πίνακας ανακοινώσεων με λογίων χαρτιά από φοιτητές και φοιτήτριες που έψαχναν συγκατοίκους, από προγράμματα μαθημάτων, από ειδοποιήσεις. Το βλέμμα της τράβηξε μια αφίσα. Σαν κάποιος να

είχε πετάξει εκεί πάνω ένα έντονο κόκκινο χρώμα που θύμιζε αίμα. Το κοιτούσε αρκετή ώρα από μακριά, δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί, αλλά εκείνο το χρώμα, έτσι όπως ήταν πεταμένο πάνω στο χαρτί, της προκαλούσε αναστάτωση. Ήταν σίγουρη πως ήταν αίμα. Από πού κι ως πού τέτοια σιγουριά; Σηκώθηκε αργά και πλησίασε τον πίνακα ανακοινώσεων. Κάτω από το αίμα υπήρχε μια γραμμή βοήθειας για την καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών και από πάνω έγραφε με μεγάλα μαύρα γράμματα ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ Η ΜΟΝΗ – ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΜΟΝΗ.

Κατάλαβε. Κατάλαβε πριν διαβάσει το κείμενο της αφίσας. Ίσως κάποιο άλλο κορίτσι να μην καταλάβαινε αμέσως, όμως εκείνη κατάλαβε.

Είχε αφήσει πίσω της το παρελθόν της. Το παρελθόν, όμως, δεν είναι χαλίκια να τα πετάξει μακριά. Το παρελθόν έχει βαθιές ρίζες. Είναι δέντρο, είναι η οικογένειά της. Το παρελθόν της είναι ο πατέρας της. Είναι η φωνή του. Το παρελθόν της είναι τα λόγια του. Εκείνα τα λόγια που μαζί τους μεγάλωσε. Και που τα είχε κάποτε πιστέψει.

«Εσύ είσαι άχρηστη, Μαρία, είσαι άχρηστη. Να κάνεις παιδιά, να πάρεις αξία δίπλα στον άντρα σου».

Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. Ο ίδιος της ο πατέρας θεωρούσε την κόρη του άχρηστη. Πίστευε πως θα έπαιρνε αξία μόνο δίπλα σ' έναν άντρα. Είχε δουλέψει σκληρά η Μαρία από τότε που έφυγε από το σπίτι της. Είχε ξεφυχήσει διαβάζοντας, στην αρχή για το σχολείο κι έπειτα για τις εξετάσεις εισαγωγής στην Ιατρική Σχολή. Και τα είχε πάει περίφημα. Όλο εκείνο το διάστη-

μα τη φιλοξενούσε η μεγάλη της ξαδέρφη. Είχε ζητήσει βοήθεια από έναν οργανισμό που βρισκόταν στην πόλη, γιατί ένιωθε πολύ αδύναμη στην αρχή, σχεδόν σοκαρισμένη που είχε φύγει έτσι από το σπίτι της, και κυρίως που είχε αφήσει τις προσταγές του πατέρα της. Την αξία της την κατάλαβε σιγά σιγά, με πολύ κόπο και δουλειά. Τα λόγια του πατέρα της υπήρχαν ακόμα μέσα της, όχι για να την πληγώνουν πια, αλλά για να πατάει πάνω τους και να πηγαίνει όλο και πιο ψηλά. Σκούπισε τα μάτια της.

Τι μπορεί να ξυπνήσει μέσα σου ένα κόκκινο χρώμα σε μια αφίσα που ενημερώνει για τη βία κατά των γυναικών, σ' έναν πίνακα ανακοινώσεων, μια ηλιόλουστη μέρα, στο κάμπους του πανεπιστημίου, περιμένοντας να αρχίσει το καλύτερο μάθημα όλων των εποχών: *Συσκευασία DNA, Κώδικας ιστονών!*

Στη σκέψη αυτή η Μαρία χαμογέλασε.

«Μια κλαις και μια γελάς!» της είπε ένα κορίτσι που στεκόταν δίπλα. «Λέγεται κλαυσίγελος. Θέλεις χαρτομάντιλο;»

«Ναι, ευχαριστώ. Με λένε Μαρία» απάντησε φυσώντας τη μύτη της.

«Είμαι η Μαριάννα!» είπε το κορίτσι χαμογελώντας. «Τι κάνεις εδώ; Είσαι στην Ιατρική;»

«Στο πρώτο έτος» είπε η Μαρία ντροπαλά. «Πάντα ήθελα να γίνω γιατρός».

«Φαίνεται πως τα κατάφερες, μπράβο σου, δεν είναι κι εύκολο. Νομίζω πως, αν ποτέ βρισκόμουν σε κάποιο μάθημα ανατομίας, θα λιποθυμούσα!»

«Συνηθίζει κανείς... Εγώ, πάντως, το βρίσκω συναρπα-

στικό» είπε η Μαρία χαμογελώντας. «Εσύ σε ποια σχολή είσαι;»

«Στη Γυμναστική Ακαδημία. Η αδυναμία μου είναι η κολύμβηση. Οι προπονήσεις μας γίνονται εδώ, στο κλειστό κολυμβητήριο του πανεπιστημίου».

Αμήχανη σιωπή. Τώρα, κανονικά, θα έπρεπε να πουν γεια, χάρηκα και να πάει η κάθε μία στη δουλειά της. Όμως η συνάντησή τους έγινε μπροστά σ' εκείνη την αφίσα. Και δεν θα έλεγαν γεια τόσο εύκολα.

«Κοίτα, είπε η Μαριάννα, έρχομαι εδώ συχνά, κάθομαι κοντά σ' αυτόν τον πίνακα ανακοινώσεων και κοιτάζω τα άτομα που σταματούν μπροστά».

«Γιατί το κάνεις αυτό;»

«Το ξέρεις ότι είναι μόνο κορίτσια; Μόνο κορίτσια σταματούν εδώ, σ' αυτήν ακριβώς την αφίσα. Μόνο κορίτσια».

Η Μαρία κοίταξε τη Μαριάννα.

«Και όποιο κορίτσι σταματήσει εδώ έχει μια ιστορία να αφηγηθεί, είπε η Μαρία, μια ιστορία όχι και τόσο ευχάριστη...».

«Ακριβώς! Και θα 'θελα μια μέρα να συναντήσω ένα κορίτσι για να το βοηθήσω να αποφύγει αυτή τη βία. Να προλάβω, καταλαβαίνεις; Σε πρόλαβα;» τη ρώτησε με αγωνία.

«Όχι, αλλά δεν γινόταν να με προλάβεις. Η δική μου ιστορία έγινε όταν πήγαινα ακόμη σχολείο. Ήμουν 13... ήταν από τον πατέρα μου... από την ίδια μου την οικογένεια...»

Η Μαρία είδε τα μάτια της Μαριάννας να βουρκώνουν. Ήθελε να την αγκαλιάσει, αλλά δεν το έκανε.

«Θα ήταν αδιακρισία να ρωτήσω ποια είναι η δική σου ιστορία;» ρώτησε η Μαρία.

Η Μαριάννα την κοίταξε. Θυμήθηκε το σύνθημα στην κερκίδα πριν από πέντε χρόνια. Τη βαθιά αναπνοή κάτω από το νερό, την ασφυξία. Πήρε μια βαθιά ανάσα, όπως έκανε κάθε φορά που θυμόταν.

«Η ιστορία μου, ε; Η ιστορία μου μου κόβει την ανάσα κάθε φορά που τη φέρνω στο μυαλό μου».

«Αν δεν θέλεις, μη μου πεις, αλήθεια, δεν...» είπε η Μαρία απολογητικά.

«Θέλω να την πω. Θέλω να τη λέω ξανά και ξανά για να πάψει η φωνή μου να τρέμει κάθε φορά, για να σταματήσω να παίρνω βαθιές ανάσες όταν θυμάμαι. Θέλω μια μέρα να την πω σαν μια ιστορία που συνέβη κάποτε χωρίς να νιώσω κανένα συναίσθημα. Και ίσως κάποια φορά την ακούσει ένα κορίτσι και καταφέρει εκείνη τουλάχιστον να αποφύγει αυτό που δεν κατάφερα να αποφύγω εγώ».

«Σ' ακούω τότε» είπε η Μαρία.

Και η Μαριάννα μίλησε. Όμως δεν κατάφερε να πει μια ιστορία χωρίς να νιώσει κανένα συναίσθημα. Η φωνή της έτρεμε, αλλά συνέχιζε να μιλάει παίρνοντας πάντα βαθιές αναπνοές. Μίλησε για ένα αγόρι. Για ένα αγόρι που της έκανε τη σχολική της ζωή κόλαση. Για εκείνο το απόγευμα στα αποδυτήρια. Για την ντροπή. Για τον φόβο. Για το χαμένο πρωτάθλημα. Για τη βαθιά αναπνοή κάτω από το νερό. Μίλησε και για την κυρία Ξένια. Είπε πως δεν μπορούσε να το ξεπεράσει μόνη της, πως δεν μπορούσε να ζήσει με την ενοχή, με τον φόβο. Ζήτησε βοήθεια. Απευθύνθηκε σε μια υπηρεσία για την καταπολέμηση της βίας

κατά των γυναικών και των κοριτσιών. Με τη βοήθειά τους κατάφερε να κολυμπήσει ξανά. Κατάφερε να σταθεί στα πόδια της. Και, τέλος, είτε πως εκείνη πήρε την άδειά τους και την άδεια του πανεπιστημίου για να τοποθετήσει την αφίσα εκεί ακριβώς και πως, εάν μπορούσε, θα τοιχοκολλούσε την αφίσα αυτή σε όλους τους τοίχους της πόλης, ακόμα και έξω από την πόλη. Η Μαριάννα μιλούσε με πάθος.

«Όποτε θέλεις έρχομαι μαζί σου στην αφισοκόλληση!»
είπε η Μαρία, κι η Μαριάννα γέλασε.

«Δεν αστειεύομαι, αλήθεια σου λέω».

«Έλα, θαρραλέο κορίτσι της Ιατρικής, να μου πεις και τη δική σου ιστορία, όμως πρώτα να σου γνωρίσω εκείνη που στεκόταν εδώ την περασμένη εβδομάδα, σπουδάζει στο Οικονομικό και με περιμένει στην καφετέρια».

Η Ρωξάνη, μόλις είδε τα δύο κορίτσια, σηκώθηκε.

«Έφερα παρέα» είπε η Μαριάννα εύθυμα. «Από δω η Μαρία».

«Ήμουν σίγουρη, γέλασε η Ρωξάνη, χαίρομαι που σε γνωρίζω, Μαρία».

«Αφήστε τα τυπικά, έχουμε να πούμε!» είπε η Μαριάννα. «Η Ρωξάνη είναι η μεγαλύτερη της παρέας, χωρίς παρεξήγηση, ε; Κι έχει πολλά να μας πει».

«Ξεκίνα λοιπόν» είπε η Μαρία.

«Τη βλέπεις τη μικρή; Όλο θέλει να μάθει, αλλά η ίδια δεν μιλάει. Και μην τη βλέπεις έτσι πιτσιρικά. Στην Ιατρική σπουδάζει, παρακαλώ» είπε η Μαριάννα.

«Κι εγώ θέλω να μιλήσω, έκανε παραπονιάρικα η Μαρία, αλλά και να σας ακούσω».

Η Ρωξάνη ήπιε μια γουλιά από τον καφέ της και ξεκίνησε. Είπε όλη την ιστορία από την αρχή. Την ιστορία που κατέληξε στην παγωμένη άμμο και στο ουρλιαχτό της. Είπε για την απόγνωσή της και για τις χειροπέδες.

«Όταν τέλειωσαν όλα αυτά και βρέθηκα μόνη μου, κατάλαβα πως δεν θα μπορούσα να αφήσω πίσω μου αυτή την ιστορία τόσο εύκολα. Δεν μπορούσα να διαβάσω, δεν ήθελα να βγω, να φάω, να κοιμηθώ. Έκλαιγα, κι όταν δεν έκλαιγα, σώπαينا. Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς έφτασα ως εκεί. Κατηγορούσα τον εαυτό μου. Έλεγα πως εγώ είχα προκαλέσει όλο αυτό το χάος. Αν δεν φορούσα κοντά, αν δεν χόρευα γύρω από τη φωτιά, αν δεν έφερνα αντιρρήσεις, αν δεν ήμουν τόσο ανεξάρτητη, αν... αν. Αδιέξοδο. Η μεγάλη μου αδερφή σπούδαζε Κοινωνική Εργασία και ήξερε τις δομές για την καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών. Μετά από πολλές κουβέντες μαζί της, αποφάσισα να πάω. Είχα ουρλιάξει για τη ζωή μου εκείνο το βράδυ σε μια παραλία. Δεν θα παρατούσα τη μάχη έτσι εύκολα. Μπήκα σε ομάδα με κορίτσια που, όπως κι εγώ, είχαν αντιμετωπίσει έμφυλη βία. Μερικά από εκείνα τα κορίτσια δέχονταν συμβουλευτική στήριξη από ειδικούς, ενώ άλλα έμεναν σε ξενώνες φιλοξενίας, γιατί δεν είχαν πού αλλού να μείνουν. Πήρα μεγάλη βοήθεια. Έχασα εκείνη τη χρονιά στο σχολείο, αλλά την επόμενη έδωσα εξετάσεις και μπήκα στο Οικονομικό. Και νιώθω πως όλη μου η ζωή είναι μπροστά».

Όταν τέλειωσε η Ρωξάνη, η Μαρία έπιασε το χέρι της. Η Μαριάννα έβαλε το δικό της χέρι πάνω από εκείνα των κοριτσιών. Κοιτάχτηκαν πιασμένες έτσι και οι τρεις, συγκινημένες αλλά χαμογελαστές. Συγκινημένες γιατί, παρόλο που είχαν ζήσει όλα εκείνα, είχαν αποφασίσει να χαράξουν μόνες την πορεία τους, να αφήσουν τους αδιέξοδους δρόμους που κάποτε έβλεπαν μπροστά τους, να πάρουν βοήθεια, να σπουδάσουν, να προχωρήσουν στη ζωή τους. Και χαμογελαστές γιατί μπορούσαν πια να μοιραστούν το παρελθόν τους, τις δυσκολότερες στιγμές τους, εκείνες που διαμόρφωσαν τον κόσμο μέσα τους.

Όποιος βρέθηκε στην καφετέρια του πανεπιστημίου τις επόμενες ώρες, μπορούσε να δει τρία συνηθισμένα κορίτσια, καθισμένα σε ένα τραπέζι να πίνουν καφέ. Τη μια στιγμή χειρονομούσαν, την άλλη ξεσπούσαν σε τρανταχτά γέλια, τότε βούρκωναν κι έκλαιγαν τότε σώπαιναν κι άκουγαν. Έπιαναν η μία το χέρι της άλλης.

Έφτιαχναν τον κόσμο τους από την αρχή. Και δεν ένιωθαν μόνες.

Γ Λ Ω Σ Σ Α Ρ Ι

Στο πλαίσιο της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης χρησιμοποιούνται μεταξύ άλλων οι ακόλουθοι ορισμοί:

Φύλο

Υποδηλώνει τους κοινωνικά δομημένους ρόλους, συμπεριφορές, δραστηριότητες και ιδιότητες (χαρακτηριστικά γνωρίσματα) τις οποίες μια δεδομένη κοινωνία θεωρεί προσήκουσες και ενδεδειγμένες για τις γυναίκες και τους άνδρες.

Βία κατά των γυναικών

Η βία που βασίζεται στο φύλο, η οποία ασκείται στις γυναίκες μόνο και μόνο διότι είναι γυναίκες ή τις επηρεάζει κατά τρόπο δυσανάλογο. Ο όρος «βία κατά των γυναικών» νοείται ως παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και μία μορφή διάκρισης κατά των γυναικών, και περιλαμβάνει όλες τις πράξεις βίας που βασίζονται στο φύλο. Οι πράξεις αυτές έχουν ως αποτέλεσμα -ή ενδέχεται να έχουν ως αποτέλεσμα- τη σωματική, σεξουαλική, ψυχολογική ή οικονομική βλάβη ή πόνο για τις γυναίκες, συμπεριλαμβανομένων των απειλών τέλεσης τέτοιων πράξεων, τον εξαναγκασμό ή την αυθαίρετη αποστέρηση της ελευθερίας, είτε αυτή συμβαίνει στον δημόσιο είτε στον ιδιωτικό βίο.

Ενδοοικογενειακή βία

Όλες οι πράξεις σωματικής, σεξουαλικής, ψυχολογικής ή οικονομικής βίας οι οποίες συμβαίνουν εντός της οικογένειας ή της οικογενειακής μονάδας ή μεταξύ πρώην ή νυν συζύγων ή συντρόφων, ανεξάρτητα από το αν ο δράστης μοιράζεται ή έχει μοιραστεί την ίδια κατοικία με το θύμα.

Σωματική βία

Η εκ προθέσεως συμπεριφορά η οποία οδηγεί στη διάπραξη

πράξεων σωματικής βίας κατά άλλου προσώπου.

Ψυχολογική βία

Η εσκεμμένη συμπεριφορά που μπορεί να προκαλέσει σοβαρή βλάβη στην ψυχολογική ακεραιότητα του ατόμου μέσω καταναγκασμού ή απειλών.

Σεξουαλική βία

Οποιαδήποτε σεξουαλική πράξη αλλά και απόπειρα τέτοιας πράξης χωρίς την εκούσια και ελεύθερη συναίνεση του θύματος. Στη σεξουαλική βία περιλαμβάνεται και ο βιασμός.

Σεξουαλική παρενόχληση

Οποιαδήποτε μορφή ανεπιθύμητης λεκτικής, μη λεκτικής ή σωματικής συμπεριφοράς σεξουαλικής φύσεως η οποία αποσκοπεί ή οδηγεί στην παραβίαση της αξιοπρέπειας του ατόμου, συγκεκριμένα στις περιπτώσεις που δημιουργούν ένα εκφοβιστικό, εχθρικό, μειωτικό, ταπεινωτικό ή προσβλητικό περιβάλλον.

Η μη εμφανής παρακολούθηση ή παρενόχληση (stalking)

Η εσκεμμένη συμπεριφορά η οποία οδηγεί στην επαναλαμβανόμενη απειλητική συμπεριφορά κατά άλλου προσώπου, προκαλώντας τον φόβο για το ίδιο ή την ασφάλειά του.

Καταναγκαστικός γάμος

Η εκ προθέσεως συμπεριφορά η οποία οδηγεί στον εξαναγκασμό ενηλίκου ή παιδιού να συνάψει γάμο.

The World Anew

by Eleni Katsama

illustrated by: Myrto Delivoria

Dear Readers,

UNICEF is pleased to partner with the Research Centre for Gender Equality (KETHI) to present this publication “The World Anew” which sensitively brings to life the experiences of girls facing gender-based violence. Beautifully written by Eleni Katsama with illustrations by Myrto Delivoria, this collection of stories aims to generate awareness and dialogue among young people about how to prevent and combat gender-based violence. The stories are published in four languages to reach a wide audience: Greek, English, Arabic and Farsi. While these stories focus on the experience of girls, we recognize that gender-based violence affects all of us – girls, boys, women and men – and that we must work together to put an end to cycles of violence.

UNICEF is guided by the principles set forth in the United Nations Convention on the Rights of the Child and works with partners in over 190 countries and territories to advance the rights and well-being of boys and girls around the world. This includes the right to be protected from all forms of violence and discrimination.

At UNICEF we recognize that knowledge is power. Educating girls and boys about gender roles in an environment that is free from all forms of violence is key to breaking the cycle of violence. We strongly believe that when girls, boys, women and men are provided with knowledge about their rights, resources and options, they are empowered to fully serve as their own advocates.

This is ultimately the goal of this publication: to mobilize a discussion about the risks, to raise awareness about the rights, and to inform about the support available.

This publication was developed under the guidance of KETHI;

and supported by UNICEF with funding from the United States Government.

Lucio Melandri
Head of UNICEF Office in Greece

Dear all,

The publication entitled "*The World Anew*" is another stepping stone in the longstanding effort of the Research Centre for Gender Equality (KETHI) to promote gender equality in the field of education, recognizing its important role, including in shaping perceptions about gender equality. The book at hand focuses on the issue of violence against women and girls and aims at raising awareness among adolescents on gender-based violence.

Drawing on the "Council of Europe Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence", known as the "Istanbul Convention", which our country has also ratified, and through the narration of the stories of three teenage girls, the reader is immersed into the harsh reality of violence experienced by millions of women and girls around the world. Thus, the book aims at conveying the message "You are not the only one, you are not alone and sensitize around issues pertaining to the protection and support of women and girls subjected to gender-based violence.

Since its establishment in 1994, KETHI has been active in promoting women's access to all areas of social, political and economic life, with the main aim of eliminating gender discrimination. Specifically in the field of violence against women, it has been responsible for the operation of fourteen (14) Counselling Centres throughout Greece; also ensuring scientific coordination and monitoring of structures belonging to the network of the General Secretariat for Family Policy and Gender Equality to prevent and combat violence against women. These structures provide free information and counselling services (social, psychological, legal and labour support) to women victims of violence and / or multiple discrimination.

In this context, KETHI continues its important work to eradicate violence against women and to combat gender stereotypes. KETHI invests in developing actions in the field of education to contribute to the upbringing of schoolchildren who are informed and aware and who shall act as equal citizens in the future, in a world of equal rights without discrimination or violence: for a *“World Anew”!*

The Chairwoman of the KETHI BOD
Theodosia Tantarou-Kringou

INTRODUCTORY NOTE

“The World Anew” publication that you are holding is the result of a collaboration between the Research Centre for Gender Equality (KETHI) and UNICEF, inspired by the **“Council of Europe Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence”**, known as the Istanbul Convention. This Convention is the first legally binding instrument for preventing all forms of violence against women and girls, protecting the victims, eliminating violence against women and domestic violence, as well as prosecuting and severely punishing the perpetrators.

The Istanbul Convention entered into force in August 2014; to date (November 2019), it has been ratified – i.e. become state law – by 34 countries, including Greece.

Why is the Istanbul Convention important?

The Istanbul Convention is the first international treaty focused exclusively on the prevention and elimination of gender-based violence against women, paving the way for criminalisation of related practises that – unfortunately – are a part of everyday life for many women and girls. The Convention guarantees the right of all women to effective protection and support measures, regardless of sex, gender, race, colour, language, religion, political or other opinion, national or social origin, property, birth, sexual orientation, gender identity, age, state of health, disability, marital status, migrant or refugee status, or other status.

Under the Istanbul Convention, it is pointed out that violence

against women is rooted in the unequal power relations between men and women and in the way societies have been organised and operate historically, leading women to be put in a subordinate position compared to men. At the same time, it emphasises that the achievement of equality between women and men is an essential element for the prevention of violence against women.

What forms of violence are women and girls exposed to worldwide?

The Convention points out that women and girls worldwide are often exposed to serious forms of violence, such as domestic violence, sexual harassment, rape, forced marriage, “honour” crimes and genital mutilation. These forms of violence constitute serious violations of human rights of women and young girls as well as a significant obstacle to achieving equality between women and men. The Convention also recognizes that women and young girls are at greater risk of gender-based violence compared to men.

Children may also be victims of domestic violence, either because they experience violence themselves, or because they witness violence within the family.

What shall I read in this publication and what is its purpose?

This publication attempts, through the narration of the stories of three girls, to present certain cases of violence against young girls, set forth in the Istanbul Convention, how they may escalate, and how one may address them. These stories could happen in any country in the world and to any woman or girl, regardless of background, or social and economic status, as violence against women is a global phenomenon.

The purpose of this publication is to make us all realise that there should be no justification or tolerance to violence in any form whatsoever. Any act, taking place without consent, is an expression of violence, for which the perpetrator bears sole responsibility. It is important to share our concerns; and, when it comes to serious issues, such as violence, we must reach out to adults we trust, and who can and do know how to help us.

Whom can I contact if I am suffering from violence?

Specialised support and protection structures for victims of gender-based violence have been set up in our country, i.e. there is a network that women may contact, which includes counselling centres, accommodation shelters and the SOS 15900 hotline.

For more information regarding the structures, one can contact to obtain information and support:

- SOS Hotline 15900 (multilingual, 24-hour basis)
- Website <http://womensos.gr/>
- National Hotline SOS 1056 for Children, Adolescents and Parents (“The Smile Of The Child” – “To Hamogelo Tou Pediou”)
- National Child Protection Line 1107 (EKKA)
- Ombudsperson for Children: tel. 213-1306600, <https://www.synigoros.gr/?i=childrens-rights.en>

Finally, the full text of the Istanbul Convention is available in thirty-two (32) languages at the following link:

<https://www.coe.int/en/web/istanbul-convention/text-of-the-convention>

We want a fair world with equal rights and equal opportunities for girls and boys, women and men.

Let us start by reading these stories, let us reflect and act...

Marianna, 14 years old

This is how *It* happened. Whenever I try to remember how *It* happened, the image appears before my eyes, my stomach gets tied up in a knot and my mouth goes dry. The long and narrow corridor, the iron numbered lockers placed on either side, the mopped floor, the square lights on the ceiling, the closed doors, the silent bell, my wet hair, his hands. His hands. Unyielding, sweaty, determined. Bended, blind and disgusting like a spider's legs. And his eyes. His eyes. Hard, piercing, thirsty.

If I hadn't stayed there after gym class, after swimming, in the right wing of the school, in the gym's renovated changing rooms, in front of my locker number 27, would *It* have happened? Did *It* happen only to me and do I exist only for *It*? Could it be that I and *It* are one? Could it be that *It* does not exist without me?

I could have left straight away, just like the other girls. Right after practice. If I had left straight away, if I had walked fast, if I hadn't been alone, if I hadn't been wet, if I hadn't been distracted, if I hadn't had to change, would *it* have happened? If, if, if...Nobody knows. And it doesn't matter anymore. Some questions do not have an answer. What lies on the dark side of the moon? What goes on in the Bermuda Triangle? What's on the mind of the President of North Korea? Nothing, nothing, nothing.

It was November. November the 3rd. I remember because it was my birthday. I had prepared my bag and was on my way to school. Panagiotidis had already arrived before me and was waiting at the entrance. I bet he was waiting for me. Of course he was waiting for me. He waited for me every morning, as a good tyrant prays on his victim. He would never get bored or tired, always inventive, as he had never been in class. This was extremely impressive, he woke up every day with the same desire to torture me, to debase me, to annihilate me. And he succeeded every single time. Maybe that was the only thing he was good at. His friends stood nearby, sleepy, waiting. He had left his schoolbag by his feet and was leaning against the door, hands in his pockets. Of course, I didn't want to walk in front of him, but there was no other way to get in to school. I lowered my head to at least avoid his gaze, but I couldn't avoid his words, the notorious slogan, the proof of his bravado. Panagiotidis yelled in front of all the other kids, making his friends burst into laughter and triumphant cries and making me wish the ground would swallow me up.

Here-comes-shorty-big-tits.

How can someone take pleasure in someone else's suffering? Panagiotidis, however, very pleased with himself, a grin of irony on his face, now a hero as he had made everyone laugh at 8:10 in the morning, picked up his bag and entered the classroom.

My name is Marianna, I am in third grade of secondary school and I like to swim. In my sleep, I often have this one dream. In my dream I have no weight, no height and no breasts weighing me down towards the seabed. I float in the sea with the fish, I am welcome in their bank. In my dream, I can breathe underwater. In my dream I am also part of the fish bank, even if I feel different from the rest of the fish. In my dream I am free. The problem is that I wake up.

The changes that took place in my body over the summer from second to third grade are comparable only to those of Mystique in X-MEN: incomprehensible, inconceivable, blatant, supernatural. And, of course, obvious to all. It was as if my breasts had, suddenly and without warning, been inflated with a pump. I stood in front of the mirror dumbstruck by the change, just as I did when I lost my first tooth in kindergarten. The first thing that came to my mind was swimming. Would this affect my performance, would I not be able to swim as fast? Then I started to worry about fitting into my favourite t-shirts. Panagiotidis had not even occurred to me, until the first day of school. Until he saw me and stared, goggle-eyed. Until he pointed at me and started laughing. Until he kept on laughing. Until he stopped laughing and stared at me, seriously.

So seriously he scared me.

At recess, he explained to his friends the rules of the game for that year. The instructions came down to one thing: make fun of her, crush her, annihilate her, show no mercy. Whoever does it best will be the winner. And so, a contest began between them with me as the victim: who would say the funniest line, who would make the others laugh longer, who would be the man of the day, dethroning the tough guys of previous days.

Beware, the torpedoes are coming! Panagiotidis would give the cue.

Stand aside, they might take off! Someone would pick up after him.

Cover up guys...

Come on, it takes courage to stand before those tits.

Courage, bravery, guts!

A nightmare had begun. I would hear all the comments, the mockery, the laughing, and feel sick, helpless. I was ashamed of myself, of what they said I was. Of what I saw I had become. For I was now only one thing, yes, of that they had convinced me. I was the girl with the huge breasts.

I was trapped. I felt as if I was sinking in quicksand. Deeper and deeper every day. No, I felt worse: I was stranded on a desert island. Or no, I felt even worse, as if my hands and legs were tied up and cockroaches and worms were crawling all over me. No, not even that, something even more horrible: I was an astronaut cut loose from my spaceship, eternally floating in the never-ending

universe, waiting to asphyxiate as soon as I ran out of oxygen. But it wasn't that either. Ultimately, I felt as if my breasts had grown over the course of one summer and the boys were making fun of me, led by Panagiotidis. Yes, that is exactly how I felt.

During the first few weeks I would wear long, black t-shirts to hide my breasts. It was no use. During class, Panagiotidis would draw a vulgar comic book with me as the main character. When he saw the teacher approach, he would hide it under his book. At the first opportunity, he would pass it on. It would eventually end up in my hands. It was a disgusting story titled *Big-Tits in Titarium Planet*, taking place in a planet with aliens. Some had three eyes, others had two heads or a tail and yet others had a trunk for a nose. I had huge breasts, so huge they would not fit in one page, they would continue in the other pages.

I became the class's punching bag, the laughingstock. Boys who until then would not open their mouths and to whom Panagiotidis' gang had never paid any attention would use me to become noticed. In financial terms: their stocks would go up. As for the girls, they remained silent, relieved they were not the ones being targeted, fearful of finding themselves in my place. However, they too would silently pass on the comic book. Besides, what could they say if I couldn't stand up for myself? Most of the times, I thought I deserved it. I thought that my breasts were unnaturally big. That I was a monster. That it wasn't Panagiotidis' fault. That it was my fault. And so, I remained silent, I shrank, I avoided the boys and, eventually, the girls too. I soon found myself in a solitary confine-

ment that I had imposed on myself. I found myself in a bubble that would soon burst.

I remembered a classmate from primary school. When a boy called her fat, she began to scream so loud that the whole school gathered around them and stared. Then she told him *don't you dare say that again or you'll see*. As simple as that. And he left, tail between his legs like a wounded puppy. Why couldn't I do that? What stopped me from defending myself? Why did I not stand up to Panagiotidis and tell him *you are the freak, the monster, you laugh and make fun of a girl simply because she is a girl, simply because you do not understand the changes taking place in a girl's body, you are a sexist, a coward, you are chicken*.

However, I bowed down, I hid. The serene, calm dream I used to have had changed. I was still underwater, amongst the multi-coloured fish and the ruffled corals, but I could not breathe as before. Whenever I took a breath I would draw in water, deep into my lungs, and I would wake up breathless. But things would get worse. Oh yes, they would definitely get worse. Until my feet touched the seabed. Until I hit rock bottom.

Meanwhile, holidays had arrived. I left school relieved and full of homework that had to be done over the holidays. Anything so I wouldn't think of Panagiotidis. I considered telling my parents what was going on at school, but I was too embarrassed to talk about it. I buried myself in my homework, my computer and my cousins, who were visiting for a few days. Danae was 6 years old, but Xanthi was older, she was my age. When we were left alone in my room, I started

the interrogation. Whether boys made fun of her at school, if she had good friends, if her breasts had grown, if her clothes fit her. But Xanthi didn't have those problems, nor had her breasts grown as mine.

Boys made fun of me but in primary school, not now, in secondary, she said.

And what did you do?

I told my teacher and she told them off.

Had you told your mum?

I don't remember, come now, I'll show you my Facebook profile.

I hadn't thought of telling my teachers. Maybe I could confide in my coach, Mrs. Xenia, but if I was too embarrassed to tell my mother how would I find the courage to talk to her? Besides, there is no way anyone could not have heard, it was all going on in front of their eyes, everyone could hear. If they wanted to protect me, they would have done so, wouldn't they?

Holidays went by quickly and I returned to school. The rest of the boys went easier on me now, they did not make fun of me anymore, as if they had lost interest or grown up. Panagiotidis, however, was unstoppable. Every time he passed by my side, he would whisper obscenities into my ear. Words that made me blush and feel even more embarrassed. But I could not imagine things would get worst. I wouldn't go out during recess, I sat at my desk to avoid him. In the classroom, during class, I felt distracted, I could not pay attention, I would gaze outside the window and think of everything he whispered into my ear.

One day I will grab your big balloons and you will like it, he had said last time, and I had locked myself in the toilet and cried.

At home I could not concentrate, the numbers would jump off the page and the letters would slide upon each other. My grades were worse than ever, and when my mother came to school to collect my report, she left disappointed. That night, I heard her talking to my dad. They did not know, they could not understand. How could they, I never spoke out...

I resented Panagiotidis, but I resented myself even more. I felt I deserved all this. His confidence, his loathing, his disgust when he looked at me, it disoriented me and confused me. I blamed myself. I was jealous of girls with childish breasts, I wanted to turn back time, back to when I played with my dolls. Curse the time when I suddenly became a woman! But it wasn't up to me, after all...

My breasts didn't grow because I was fat. I was not fat. It was a hormonal thing, all the websites said so. Googling your problem to see what comes up is not a good idea. It's a very unreliable method. Billions of links upon billions of clueless people handing out false information to others who are looking for solutions to their problems. But I could see no other way out. So, although I knew it was not a weight issue, I stopped eating, I didn't even feel like eating anymore. I was constantly upset, thoughtful and troubled. I was sad. Desperate. Miserable. I didn't want to go to school anymore. I pretended to be sick sometimes, but I could not miss class forever. So, I returned to the scene of the crime.

And then It happened. *It* happened.

We went down to the swimming pool for gym class. We had practice because our school would soon be hosting the school championship. I competed in 100 m freestyle and relay race. We had scored an amazing time in practice, our best ever. Oddly, in the swimming pool, in the lanes and in the water, Panagiotidis did not exist. I mean, he was there, he would always sit on the stands wearing an anorak and jeans and stare from above. But he did not exist in my mind, I forgot about him. When I swam, I forgot about everything. When I wanted to rest, I often imagined that I was a fish, opening and closing my mouth and fins, swimming amongst corals, rocks, jellyfish and seashells. I had created my own refuge.

The swimming pool was open-air, and it was starting to get dark. It was only five o'clock, but in the heart of the winter it was almost completely dark, and the lights were on. The light reflected on the turbulent water and on the girls swimming in the lanes. It was as if he were down there, a hungry bank of fish jumping outside the water and falling desperately back in, upsetting the water.

My swimming time for 100 m had been my best ever, I had just set a personal record, while in relay we had all become coordinated as if we were one athlete, not four.

I don't remember exactly when I fell in love with the water. It might have been when my father took me to the beach, or when I swam with my mask and snorkel inside the bathtub that mum filled up for me. Most likely, though, it was when I met our gym teacher, Mrs. Xenia. It's amazing how a single person can bring out the best

in you. Mrs. Xenia is our coach. It is to her that we owe our participation in the school championship at the end of the year. When she took over the school team, we could not even complete a 50m.

Practice was over and Mrs. Xenia whistled to gather us all around her.

You're ready, she said. At the end of the month, you will be taking part in the championship. All for one and one for all. Remember you have each other, you are a team. If there is anything on your mind, anything you want to talk about, whatever that might be, don't be embarrassed, you know where to find me. Now, go eat and get some rest. I'll see you in the finals, OK girls?

Then all the others went into the changing room, I remember following them, but I lagged behind, thinking of the *if there is anything on your mind*. I even felt she was looking at me when she said it. I did feel all alone, but I could not speak to anyone about what was going on. Then I remembered I had left my towel on the stands and, by the time I got back, all the girls had left the changing room.

It was dark outside; I was all alone and still getting dressed. I was lost in my thoughts. I was drying my hair with the towel. I remember feeling strange, as if I were not alone, like someone else was watching, when I suddenly heard something. Something like a scratch, and then a giggle and a cough. My heart started pounding. Panagiotidis appeared from behind the pillar.

I began to tremble. Infront of locker number 27, I began to tremble. At first it was my knees, then my hands and finally my head. I reached out and tried to hold on to something, my open

locker, but I couldn't. I was terrified, my heart was pounding like mad, my palms were slippery. How could this have happened? How could Panagiotidis be in the girl's changing room? How had he managed to enter my sanctuary? My secret world? Why was he there? What did he want to do? I tried to open my mouth, shout, but no voice came out, or at least I couldn't hear it. I had my trousers on, but I still had the towel wrapped around me. I held it tight like a shield in front of my naked breasts. Panagiotidis came closer, stopped for a moment and then came even closer.

Mrs. Xenia, I managed to shout with all the strength left in me and a voice that wobbled like jelly. And then Panagiotidis pounced on me like a snake ready to release its venom, he pulled my towel away and grabbed my breasts with both his hands.

Mrs. Xenia, this time I screamed as I had never screamed in my life, as I hope I never have to hear myself scream again.

Then he hid behind the pillar again. I quickly put my t-shirt on and rushed next door, where the showers were. I climbed on a bench, opened the window and slipped out into the night. I went back home, shut myself in my room and never set foot in the swimming pool again.

That day my entire world cracked. But the school championship was here, and it didn't care about hurt, cracked or whole worlds. And I was not ready for it anymore.

On the day of the competition, *Mrs. Xenia* had spoken to us in the changing room. She had reminded us of all the techniques, she told us we had worked hard all year and encouraged us to

enjoy it. I kept staring at the pillar behind which Panagiotidis had been hiding a few days ago and I started to feel as if I would be sick. However, I put on my swimming suit, my cap and my robe and went up with the rest of the girls. The stands were full, but I could not see any faces, just a blurred, colourful frame, as if a waterfall came gushing down between us. I stood at the top of the stairs for a moment and held my head, which was spinning.

Marianna, are you alright? Mrs. Xenia asked me, but when I looked at her, I didn't see her exactly, I only saw her outline. I forced myself to smile but didn't do too well, it looked more like a nervous twitch than a smile. I followed the girls who were walking one behind the other, and we passed in front of the stands.

I was scared. It was not the first time I competed in a race, I don't know what exactly I was afraid of, that wasn't clear, but my heart was almost breaking into pieces, and so was the fragile world of my childhood dreams.

The competition began. I got on my springboard, along with seven girls from other schools. The horn sounded. I was late in diving in, I saw the other girls spring into the water ahead of me. In the 100m separating me from the finishing line I managed to overtake another three girls. When I reached my springboard, I looked at Mrs. Xenia. I had scored my worst time ever. She was looking at the timer, surprised, but smiled at me. She knew something was wrong.

I could see the dream drift further and further away. I felt like I was holding something big in my hands and, in a moment, I felt it slip away as if it had never been mine and I could not touch it anymore.

In the relay race I stood on the fourth springboard. We were leading until that moment, that is, until I dived in. And it was my turn to go, I was in position and waiting, when I heard it come from the stands. Louder than ever, louder than the biggest explosion, louder than the loudest big bang, swim-you-big-tits.

I dived in. I took a deep breath. I swallowed water. I swallowed some more. I went down. I did not surface. I was drowning. And then I don't remember anything else. When I opened my eyes, I saw the face of Mrs. Xenia. The race had stopped, my class had gathered around me, there were more kids further back.

You're so lame Panagiotidis, I heard someone say.

You're such a creep, someone else said, and then an incredible jeering began, this time aimed at Panagiotidis.

Why didn't you speak out, my child? Why didn't you talk about what was going on? Mrs. Xenia asked me when she came to see me the next day.

I didn't answer, I said nothing.

Marianna, do you know thousands of girls all over the world face enormous difficulties just because they are girls?

I look up at her.

Is that true?

Of course, she said.

Why?

Because... This is a hard question to answer, hard for someone to understand.

Please try, Mrs. Xenia, I want to understand.

It has been so for a long, long time.

What do you mean?

There has been great inequality between men and women. Over the centuries, men dominated women.

Because they were physically stronger...

Yes. And then they believed they were more fit to rule than women, more powerful, more responsible, more resilient...

And women?

Women were considered weaker, limited, controlled, an easy target. And this stereotype is hard to break. Even society upholds it.

This, I realized, was why no one stood up for me when it was all going on. On the contrary, many sided with Panagiotidis and his friends.

All this has changed now, women are in a very different position, but it is hard to change the way people think. Fear and prejudice are still very present. It takes a lot of time for the last castles to fall.

Mrs. Xenia, does this mean I took down a castle?

Oh yes, Marianna, have no doubt. In a world with many men like Panagiotidis, there is now one less!

After one month I went back into the water. Very timidly at the beginning, as if I had forgotten how to swim. But my body remembered. The body remembers everything. I swam again and I competed again. Next year we won the school championship. I feel very proud, not for the medal but for the fact that I stopped feeling embarrassed about myself and my body. I stopped feeling guilty, thinking that I deserved everything I had gone through the previous year.

When I told Mrs. Xenia, without looking her in the eyes, about Panagiotidis's attack, he was expelled from school and I never saw him again. Mrs. Xenia suggested I get specialised help. I promised myself I would never let anyone treat me this way again, that I would respect myself and my body, and I got the help she suggested. As everything fell into the right place, I felt the strength of my age taking over. I felt certain that it takes courage to pursue one's dreams and trust in those who love us so that those dreams won't break.

And I kept having that dream. That I was underwater, in a sea filled with colourful fish swimming by my side and corals swaying in front of me, my hands reaching out and touching them softly. Down there, in the deep, I could breathe again like the fish.

Maria, 13 years old

The wind breathes over the mountains and above the low, clay-brick houses, above all the aspirations and projects of the world. It hisses and howls, envies and laughs, selfishly, insolently. It passes under the doors and through the shutters, sneaking into people's houses. It flares up the fire where the tea is brewing, it plays with Maria's hair, it blows the scarf off the head of her grandmother and puts out the candles in front of the icons, it tickles the cheeks of the baby in the cradle, it turns the pages of the book that Maria's older brother is reading.

Maria, go bring the water.

But it's very windy outside, let's wait for it to calm down.

It might start raining in a while.

Maria dully opens the door and looks up. Up to the same

sky, filled with a million sleeping stars. She doesn't have to go far to get the water and, besides, she knows the way. But lately, when the wind blows, Maria worries. And there's what she overheard her father and uncle say, that she and her brother are old now, that the time has come for them to move on. Until when will Charitos and Maria keep living with them? He has become a grown man and she is now a woman. And Maria worries, she does not feel like a grown woman, she feels like a girl and she is scared that all that she hears as half-words blowing in the wind will happen in the dead of night. On a night when the wind will be howling, and they will not hear each other's farewells because of its angry and ill-tempered hiss.

The night before, an old man had come to the house, one she had seen before, he had a walking stick in his hand and a hump on his back. He had stayed in their house for hours, speaking with her father and uncle almost until dawn. Her mother was also there, listening without talking. So was her grandmother, who did not hear well but knew everything. She has known everything for centuries now.

Aren't you worried, Charitos? I asked my brother when we went to sleep.

I will go off to study Maria, why should I worry? I will go to university and study to become an engineer. I will get a job and make my own living.

Will I study too, Charitos?

I don't think so, Maria, you are a girl and girls marry.

But I want to study as well, I don't want to marry.

Go to sleep now, father and uncle will take care of everything.

Maria closed her eyes and listened to the wind blow. She surrendered to its game and whirled around with it, until her eyelids became heavy and she fell asleep.

Come here my child, her grandmother said when she woke up and rubbed the dreams off her eyes.

Maria went to her grandmother and sat down beside her. Grandmother took Maria's hand in hers, she pulled up her sleeve and rubbed her wrist, as she did when she had a sore throat.

What do you want to do in life, child? If, let's say, your life was in your hands, what would you want to do with it? When you grow up a bit more, what do you want to do in life?

I want to be a doctor, Maria whispered into her grandmother's good ear, so that no one else would hear.

And what do you plan on doing about it? her grandmother asked again.

Maria looked at her, eyes wide open, *what do you mean? What can I do about it? I will do nothing. Father says dreams are dreams and we are awake. Dreams are one thing and reality is something different. I will do nothing.*

Then I must tell you, Maria. Let me tell you, grandmother said, but at that moment there was a gust of wind so strong that it banged the shutters and woke up Maria's baby brother, who wanted to be held. She took the baby tenderly in her arms. Next year she might have a baby of her own. Her mother was her age when she had her. Her brother smiled at her, toothless.

You drooler, she said and wiped his drools with a bib.

At school, Maria sat beside Alexia.

Did you not do your homework this time either? Maria asked when she saw her empty notebook.

No, she said.

But why?

Why should I, honestly. All the girls have left school, no one graduates. They all get married and have children.

And you, Alexia, will you get married and have children?

Yes, me too, why shouldn't I?

Do you know it's dangerous? It's dangerous to have children this young?

Says who?

My grandmother.

But she, too, was this young when she had children.

Exactly, she knows what she's talking about.

What do you mean? Alexia asked.

My grandmother nearly died when she gave birth for the first time. Her body was that of a child, not a woman. It was not shaped yet. Neither was it ready to give birth. The baby could not come out and it did not make it.

So... your mother would have had a brother...

Or a sister... I don't think my grandmother ever got over it. The deepest wounds cannot be seen, Alexia, they remain hidden inside people.

I want to marry, Maria. I might not have children straight

away... I don't want to change the world, go against my family or whatever goes on around me. Do you want to change the world?

Maria looked down at her notebook. Her pencil went round in slow circles and the letters pressed on the page, creating grey words on paper: I would at least like to try.

Then she drew something and showed it to Alexia. It was a planet and, on it, it read: *Planet Maria*.

They both laughed.

Night-time came, secretive and silent. Father was sitting at the head of the table, always at the head, mother was sitting at his side, always at his side, uncle at the opposite head of the table, grandmother beside the window that creaked with the wind but she likes it, Charitos, who was in a hurry to get back to his homework, and Maria, secretly doodling with her spoon in her plate. The baby was asleep. That night, at dinner, the wind hid away. Only the spoons clonked against the plates and the bread seemed to clumsily mumble something while it was being passed around in small pieces.

Why is everyone silent? Maria asked, but she got no answer and didn't insist.

She thought the wind might as well take their house away while they were eating, just like that, pull it out of the ground, and no one sitting at the table would put down the spoon to look outside the window. It could blow and blow forever, and they would continue to have their dinner sitting at their places, holding the bitten, thick slice of bread in one hand and all their secrets in the other.

When the silent meal was over, Maria started to play with five small stones. She would throw one into the air, quickly grab the others from the table and then, when the first one was on its way down again, she would catch it in the palm of her hand with all the other stones inside.

Let's tell her now, her uncle said loud and clear, as if Maria weren't even in the room. The wind stood still and listened.

Tell me? Tell me what?

Will you tell her? uncle asked, looking at someone, does it even matter at whom?

You can tell her all together in chorus if you like, who cares about your arrangements and your nonsense, grandmother said, but no one paid attention. They stopped paying attention to her long ago, when she started disagreeing with their plans.

Maria held the stones tight in her hand and waited for someone to speak.

Finally, it was father who spoke.

A time comes when an elder comes to the houses of girls, he is called the Matchmaker, and he tells the parents who the girl should marry. The parents agree, the groom agrees, the groom's parents agree, and that is it. This has been done for you, Maria. There is a man for you to marry. So, you are getting married.

Maria looked around at her family's faces, as if she saw them for the first time. She looked at the round, brown stains in her grandmother's hands, at her mother's hair, always pulled back, at her father's worn-out shoes.

I will marry someone I have never seen in my life because an old man came to our house giving out grooms?

You won't work outside anymore, where it is cold and you always complain, mother said, neither will you bleed under the sun when you have your period, without a place to go and change.

So soon, mother? I am too young. And what about school? Maria asked.

Oh, so now you like school? her father said ironically.

And you, mother, are you so pleased with the life you have led that you want the same for me?

How dare you speak to your mother like that, her father said and rose his hand up in the air.

You will not have to heat up water in the pan to wash, neither will water drip from the ceiling when it rains, her mother continued as if in a chant.

Hold on to me, don't give me away, Maria said alone, to herself.

You won't have to wake up before dawn, go to school, bring water... you won't have to spend another winter with your feet all wet...

Hold on to me, I ask of you.

If you do not want to think of yourself, think of us. Until when can we feed you and put clothes on your back? The groom does not even ask for a dowry. This is great luck. You will marry next week, Maria. It has all been arranged, uncle said.

But I have... I want to become... Maria spoke.

What do you want to become Maria? You are worthless, her

father said, *you shall marry and become valuable by your husband's side, bearing children.*

When the wind heard this, it stood up from its chair and started breathing again. Maria saw it with her eyes, the wind lifting the plates from the table and throwing them clumsily in the trough. She saw it take her mother's thick needles and knit three breathing weaves. She saw it swirl the smoke from her uncle's cigarette. Tickle baby's eyelashes. But the wind did not go close to Maria that night, it did not even touch her.

When everyone went to sleep and she was left alone, drawing shapes on the window, her grandmother came by her side.

Did you hear, grandma?

Yes, Maria. What will you do about your dream?

There we go again. If it was pointless before, it is a hundred times more pointless now. Now there is a groom.

What will you do about your dream, child? grandma insisted, as if she hadn't heard her.

Maria did not answer.

Maria, you cannot marry, you are a child. Children go to school and play, they do not get married.

And what about all the others? Mother, you? Why did you marry?

It happened. Each girl has its own story. It happened. But mistakes don't have to be repeated, my child, the world moves forward, straight on, it does not go back. What happened to us in the past doesn't have to happen to you.

The following days, until the wedding, Maria struggled with the wind. Sometimes the wind would win, sometimes she would.

On the day of the wedding, Maria wore her mother's wedding dress and decorated her hair with colourful flowers. Her friend Alexia had come early in the morning and was helping her.

You're a beautiful bride, Maria.

I'm not sure about what I'm doing, Alexia.

Not sure? Not yet? But you are getting married today, you should be sure today.

Maria remained silent.

Have you seen your husband?

My husband? Do you hear what you are saying Alexia? What husband? I have never seen him, and I am about to take an oath that I will spend my entire life with him.

He might be perfect, he might be like the prince we read about in fairy tales when we were little.

There are no princes, Alexia. And I am no princess.

When Alexia left the room to go and get ready, Maria sat at the bed and looked outside the window. The wind waited patiently. She opened the window and it came in, politely, leaving a letter from her grandmother on the bed. Then it sat comfortably opposite her and waited. Maria opened the envelope and read.

Maria, daughter of my daughter, twice my daughter.

I wish all the girls that ever found themselves in your place had the option of saying no. But you do have that op-

tion. Two towns away lives Adela. Do you remember Adela, your older cousin? You were quite young when she would come to our house. She also chose something else for herself. She overcame the fear of being a woman and the fear of poverty and the fear of the world. She will tell you everything when you get there. Try and finish school, Maria, and then go after that dream of yours. If you ever knew how much I believe in you! And then, if what you want is to form a family, do it with someone you love.

There is no easy life, there is no easy path. But there is your path and your life. Not the one suggested by an old man who came to our house with plans and was welcomed by everyone. Neither the one that your father and your uncle want because they think that you are theirs to control, just like our goat, Bella.

If, however, you decide to marry, I will walk you down the aisle myself.

*I send you all my love,
Your grandmother.*

When Maria finished reading the letter, the wind breathed, first in her hair and then in her veil. Then in her cheeks and, finally, in her heart. Then it went out of the house and blew furiously over the rooftops and the stones. Maria closed the window, took off her wedding dress, put on her clothes, left through the back door, went into the stable, mounted their mule and began the journey to two towns away, to meet Adela, to go after her dream.

The wind breathes over the mountains and above the low, clay-brick houses, above all the aspirations and projects of the world. It hisses and howls, envies and laughs, selfishly, insolently. It passes under the doors and through the shutters, sneaking into people's houses.

Roxanne, 15 years old

A hand grabs you by the hair and pulls you back. You feel the sand slamming against your back. He's holding your hands together with his one hand and he has wrapped his legs tightly around yours. He is on top of you with so much force you cannot breathe. You are scared once you realise how helpless you are. You stop struggling, trying to break free. You can barely move your head because he's pressing your hair down with his elbow. You are very tired, your heart beats in a frenzy, you cannot believe the situation you're in. It goes through your mind that this is the end. Not the end of your relationship but the end of your life.

You cannot believe he's in this state. Really? Think again. You cannot believe he's in this state? You cannot believe he could bring you to this state? You look into his eyes, but all you see is his

rage consuming everything you ever loved in him. You desperately look for something that will remind you of that love. You wonder if it was ever real. You wonder if it was ever love. Is this what love looks like? Could it be that this is what love looks like? The rage has crumpled his forehead and dried out his eyes. His pupils are dilated. His lips are locked. His fingers are stiff. No, this is not love. His rage has turned him into stone. The stone is crushing you. The stone won't let you breathe.

See what you do to me? This is all your fault. Only you can make me so angry that I lose myself, he says with a strange, whispered voice.

You stop resisting. You let all your weight spread on the sand. Tears are coming out of your eyes. Do you fear death? Is that why you're crying? Or is it your grief over the love that is dead? You try to remember. Can you remember how it all began?

You're 15. You have long, brown-blond hair and green eyes. You know you're pretty. You can see it in the mirror, you hear people tell you so. You spend your summer having burgers at the square, going to the open-air cinema, staying out till dawn and spending all day at the beach. Your books are in a corner piling up dust, you won't even spare them a glance. In autumn, you miss your summer holiday friends and squeeze your freedom on a desk, in a classroom with another twenty kids. You often look out the window. Winter finds you bent over your textbooks, solving equations, translating ancient texts and using the ruler to measure millimetres in rectangles and carefully compassed circles. Einstein sticks his

tongue out at you and with good reason. Before you go to sleep you surf the internet and text your girlfriends from your cell phone. But spring, however, is all yours. It caresses your hair. In springtime, your heart beats faster. The sun shines in your eyes differently. You don't know exactly what's happening inside you, it's an urge, a force that lifts you up in the air like a feather, a flame that slowly burns within and whispers to you: *come Roxanne, it is time.*

Most of your friends are in a relationship. They go to the cinema together, kiss, fight, laugh, sulk. Your teddy bears and worn-out barbie dolls have been long banished to the top shelf of your bookcase. Even Sandrine, your beloved, exotic Sandrine from Peru, with whom you slept until two or three years ago, is now looking at you inconsolable.

Oh, come on Sandrine, look at how grown up I am, you apologise to her when your eyes meet.

As for your parents, you simply share the same roof. You're on a different planet. You don't belong to the same planet as them. You sometimes eat together, you ask each other things, *What's for dinner? Have you done your homework? What time will you be back? Will you come with me to the supermarket? Can I sleep over at Nadia's?*

Nadia. You were with her when you first saw him. You were sitting at Strawberries, even though you don't like cafeterias, the endless hours of sitting around and chatting and swirling the coffee around with the straw, all this lounging. You'd rather be taking walks, going to the cinema or hanging out in one of your girlfriend's

rooms. However, you went to Strawberries. You sat at a table with Nadia. You ordered a milkshake. You listened to Nadia describe what she did over the weekend, in all detail as always, as you played with your usual lock of hair.

...Unfortunately, all the snow had melted in Arachova and I couldn't go skiing, but Fivos was there, my childhood friend who would not take his eyes off me all night, but he wouldn't come and chat me up and it's just as well because I remember once, when he was a kid, in the winter, he had a cold and his nose was running all the time and I looked at him disgusted, uuugggh, yuck, OMG, and that affair ended before it even began and, OK, on the one hand the best relationships are those that never even start...

Nadia was rambling as usual. A laugh caught your attention; or was it an exclamation by someone sitting at the table behind Nadia. You tilted your head to the side, looking beyond Nadia, and then you saw him.

He had black hair. Messy. Not untidy, just carefree, and his hands were relaxed. In fact, at some point he ran his fingers through his hair like a loose comb. He was listening to what his three friends were saying and smiling. His face had hard lines and a crooked smile that could drive you crazy. You found him attractive, you thought that if you looked up "attractive" in the dictionary you would surely find his face. And, if that were not enough, while he was laughing with his friends, he suddenly turned his head and also saw you. For a few seconds, time stood still. People, the earth, everything stood still. You felt the small flame burning

slowly inside you until the moment it flared up and turned into a bonfire. That was point zero. You'd bet that this is how the world began, this is the big bang that created life. You even thought you could hear it, the infinite chaos that created the world in wisdom. After that, nothing was ever the same again.

Very soon your group of friends became one. And, even sooner, he and you became isolated from your friends. You thought you wanted it as much as he did, but it was his idea.

What do you like about Nadia? he asked you one day.

What kind of question is that? Nadia is my best friend.

You're very different.

I know.

So, what is it you like about her?

I like her spontaneity. She will say whatever pops into her head without thinking too much about it.

I'm not so sure about that.

Don't you like my best friend?

She says things to offend you.

You're taking it the wrong way, she doesn't mean to offend anyone, nor does she mean wrong, she just doesn't think of things too much before opening her mouth.

The other day she said: don't you have anything better to do?

Yes, that's because we're all over each other all day. Come on, don't take it like that.

I just don't feel comfortable around her. I'm sure she's jealous.

Everyone has the right to be jealous, not just you, you say laughing, to put an end to the conversation.

However, from that day on you make sure you see your best friend without him.

His name is Spyros and he is two years older than you.

Roxanne, you are my girl, he often says, you are the girl of my life.

There is something that bothers you in his words, you can't make out what it is exactly, maybe it's all the "my" that he says along with your name. As if you do not belong to yourself anymore. You are no longer a girl, you are the girl of his life.

He doesn't like going to the cinema, but he goes to do you a favour. You take out your purse to pay for your ticket. He laughs.

What are you doing? You're with me now. Don't carry money around when you're with me.

What if I want to buy something?

I'll buy it for you.

And if I want to buy something for someone else?

Like whom?

My mum, for example.

Then we'll talk about it.

Talk about it? What exactly will we talk about? If I'll get a gift for my mum? You put your money back in your pocket.

When you're with me fear nothing, when you're with me don't worry, when you're with me don't pay, when you're with me you don't

need Nadia, don't think of your mum, when we're together there's only you and me.

There is a crystal tower building up around you, closing you in, just like Snow White's coffin. But you realise nothing yet.

You spend the entire Saturday afternoon changing clothes in front of the mirror, getting ready for your outing. You decide on a white shirt and a denim mini skirt. You put your sneakers on. If you stay a little longer you will definitely change once again. You sigh in front of the pile of clothes and leave in a hurry. You run to meet up with him.

He's gorgeous. His shirt is slightly open and the perfume he's wearing is perfect. You run into his arms. He hugs you unenthusiastically.

What's wrong? you ask.

Have you seen the length of your skirt? he asks.

You look at your legs.

The length is just right, you say without giving too much importance, but you worry about how the evening will end up.

There is a darkness within him, stronger than his light.

You know, Roxanne, I would rather be the only one to see those legs.

You can't believe your ears but, admit it, you're flattered. You're in love with him.

Would you like only the legs? Will you look at them here or shall I pack them to go? you ask in a desperate effort to make him smile.

Sometimes you only think of yourself, Roxanne. You're so vain.

You don't speak, you say nothing. You wonder if he might be right. Could it be you only think about yourself?

At the queue for the cinema, a boy stares at you. Then he looks at your legs. Spyros goes pale. You try to pull your skirt down. You try to shrink so that Spyros won't feel threatened.

Is there a problem? you're terrified when you hear Spyros ask the boy.

What kind of problem do you mean?

I don't know, your eyes are about to pop out of your sockets man, back off, the girl's with me.

I'm just admiring beauty, what's your problem?

If you make her feel awkward again, I'll punch you in the face.

Did I bother you? the boy asks you.

N-no, you say, not at all sure of having given the right answer. However, your turn has come to get your tickets and you pull at Spyros.

During the film you sit in silence, like two strangers. And when you leave the cinema and turn around the corner, the second act begins.

Now do you understand the difficult position your decisions put me in?

You put yourself in that position, you answer.

You're selfish.

Girls look at you too, but I don't go around threatening to beat them up.

You're a teaser, Roxanne, you like to provoke.

It's so unfair of you to say this. You're the one I want, no one else. How many times do I have to tell you? Don't you believe me?

Then stop wearing these provocative clothes. You already conquered me, it's enough.

When schools close for the summer, you start working at your aunt's taverna. Spyros comes over every night, you hang out at the beach and then he takes you back home, even though your aunt wants you to stay with her as you used to when you were little and spent the entire summer in a swimming suit, with you cousin Nicolas and his friends. You decline, so that Spyros won't go crazy with impossible scenarios.

To sum up, you change your wardrobe—you dig out one or two long hippie skirts left over from a phase you'd gone through—you stop hanging out with your best friend, you look for his permission to open your purse, you avoid all boys, even girls if they're not of Spyros's liking, you isolate yourself and you plan your future according to his. You're falling into a bottomless pit. Nicolas asks you if everything is alright.

Yes, of course, you answer, with the honesty of Pinocchio.

He's not convinced, of course. Nicolas is no fool.

You spend the entire summer quarrelling with Spyros. You try to become someone you're not. It's a waste of time. You can't enjoy the time you spend with him. You're constantly worried you might say or do something he doesn't like. All your beautiful moments have turned bad. You have no nice memories of him. Except

for the first time you met. When you hadn't spoken a word yet. You hold on to it. But it's too late. Too late to hold on to anything.

On the last Saturday of August, late at night, the taverna is empty and Nicolas' friends have made a fire on the beach. It is the year's largest moon, red like fire. Beers, guitars, singing, laughter. The end of summer.

Go on, aunt says, laughing, I'll clean up everything. Go on, they're waiting for you. Nicolas told me off, he said I shouldn't keep you here till too late.

You don't hesitate too much. You don't hesitate at all. You take your shoes off and feel the cool, soothing sand on your feet taking away the tiredness of the day. A demanding winter lies ahead, full of studying and exams. But now you laugh. You laugh a lot and you make others laugh as well. You sing when you remember the lyrics, and when you don't you simply say the last syllables. You don't even have a good voice. You feel as light as the air. You're saying goodbye to the summer. You get up and dance around the fire like an Indian. You hear the sound of the sea touching the sand.

You couldn't miss out on the opportunity, could you? you hear from far away, from very far away.

You can hardly hear that miserable, harsh, resentful little voice interrupting your Indian dance, how dare he?

The others don't know, they have no idea. They go on. Spyros sits in the circle around the fire. You sit beside him. After a while, the improvised party ends. You pick up everything, throw sand on the fire and say goodnight. You're left alone with him. Silence.

What difference does it make what he says, what you say, what any of you say? It's over. You tell him. He laughs. He laughs. You tell him it's over, that you don't want to be with him anymore, and he laughs. His laughter has an irony in it. It is forced, stifled, fake. His eyes are on fire. He's a volcano ready to erupt.

We're over when I say so, he says.

We're done, Spyros, you repeat and get up to leave.

A hand grabs you by the hair and pulls you back. You feel the sand slamming against your back. He's holding your hands together with his one hand and he has wrapped his legs tightly around yours. He is on top of you with so much force you cannot breathe. You are scared once you realise how helpless you are. You stop struggling, trying to break free. You can barely move your head because he's pressing your hair down with his elbow. You are very tired, your heart beats in a frenzy, you cannot believe the situation you're in. It goes through your mind that this is the end. Not the end of your relationship but the end of your life.

See what you do to me? This is all your fault. Only you can make me so angry that I lose myself, he says with a strange, whispered voice.

Look at yourself, Spyros, please look at yourself, look at us, you don't deserve this, we don't deserve this, you make a final effort.

I deserve you and if I can't have you, nobody will.

The moon above your heads doesn't care about your little story. About the dangerous world you have created together. About the miserable relationship you should have walked away from

long ago. Very long ago. But now you have come to this. Now you must be heard. Now, more than ever, you must be heard. You start shouting. The sea takes your voice away. You take a deep breath and scream. You scream as if it is the last thing you must do before you die.

Spyros didn't hear the police siren, neither did he see Nicolas come up behind him nor feel his hands grab him by the throat. The handcuffs shine in the moonlight. You hear them click shut. The police car drives away.

You feel alone. You're vulnerable and scared. But you're alive.

Five years later

She was wearing sneakers, jeans and a white t-shirt. She had her hair tied back in a ponytail. Her class wouldn't begin for a while, she still had plenty of time to look around at the colourful groups of kids outside the university building. She was pleased with herself. She was lying down on the grass between the library and the cafeteria and enjoying the sun. A pleasant breeze caressed her hair. A flock of birds flew in the sky, underneath the clouds.

There was a big notice board outside the library with lots of postings by students looking for housemates, class schedules, notices. One poster caught her attention. It looked as if someone had poured an intense red colour on it that reminded her of blood. She stared at it from a distance for a while. She could not understand why, but that colour disturbed her, the way it was thrown on

the paper. She was sure it was blood. Where did this certainty come from? She got up slowly and approached the notice board. Under the blood there was a helpline for combatting violence against women. And on top of it, with big, bold letters: YOU'RE NOT THE ONLY ONE, YOU'RE NOT ALONE.

She understood. She understood even before reading the text on the poster. Maybe another girl would not have straight away, but she did.

She had left her past behind. But the past is not pebbles that you can just throw away. The past has deep roots. It is a tree, it is her family. Her past is her father. It is his voice. Her past is his words. The words she grew up with. The words she once believed.

You are worthless, Maria, you are worthless. Marry and become valuable by your husband's side, bearing children.

Tears filled her eyes. Her own father thought his daughter was useless. He believed she would be worth something only beside a man. Maria had worked hard ever since she left her house. She had stayed up endless nights studying, first for school and then to get into Medical School. And she had done great. All that time, she had been staying with her older cousin. She asked for help from an organisation that operated in town because she felt very powerless at the beginning, almost shocked that she had just walked away from her house like that and, mostly, that she had defied her father's commands. It took her a lot of time and effort to realise her worth. Her father's words still resonated within her, but they did not hurt her anymore. They were a steppingstone for her to go even higher. She wiped her eyes dry.

The emotions a red colour can stir up, red paint on a poster with information on violence against women, on a notice board, on a sunny day, in a university campus, while waiting for the best class ever to begin: *DNA Packaging, Histone Code!*

This thought made Maria smile.

You go from crying to laughing and from laughing to crying! a girl standing beside her says. *Do you want a tissue?*

Yes, *thank you. My name is Maria*, she said, blowing her nose.

I'm Marianna! the girl said, smiling. *What are you doing here? Are you in Medical School?*

First year, Maria said shyly. *I always wanted to be a doctor.*

Well, it seems you made it, well done, it's not easy. I think if I ever found myself in anatomy class, I would faint!

You get used to it... I find it exciting, Maria said, smiling. *What are you studying?*

Physical Education. My passion is swimming. We train here, in the university's swimming pool.

Awkward silence. This is when they should say goodbye, nice to meet you, and get on with whatever they were doing. But they met in front of this poster. And they weren't about to say goodbye that easily.

Look, Marianna said, *I come her often, I sit close to this notice board and observe the people who stop and read it.*

Why do you do it?

Do you know it's only the girls? It's only the girls who stop here, in front of this poster. Only girls.

Maria looked at Marianna.

And that means that any girl that stops here has a story to tell, Maria said, a story that is not very pleasant...

Exactly! And I would like to meet a girl one day and help her avoid this violence. Get there in time, do you understand? Have I got you in time? she asked, anxious.

No, but you couldn't have. My story happened when I was still at school. I was 13... it was my father... my own family...

Maria saw tears well up in Marianna's eyes. She wanted to hug her, but she didn't.

Would I be too indiscreet if I asked you about your story? Maria said.

Marianna looked at her. She remembered the chant from the stands five years ago. The deep breath underwater, the airlessness. She took a deep breath, as she did every time she remembered.

My story? My story leaves me breathless every time I bring it to mind.

You don't have to tell me if you don't want to, really, I... Maria said, apologetically.

I want to say it. I want to say it over and over again, so that my voice will stop shaking each time, so that I stop taking deep breaths whenever I remember. I want to be able to tell it one day as a story that happened in the past, without feeling anything. And maybe, one day, a girl can hear it and she can at least avoid what I wasn't able to avoid.

I am listening, then, Maria said.

And Marianna spoke. But she couldn't simply say a story without feeling anything. Her voice was shaking but she kept speaking, always taking deep breaths. She spoke of a boy. A boy that turned her life at school into living hell. Of that evening in the changing room. Of the shame. Of the fear. Of the lost championship. Of the deep breath underwater. She also spoke of Mrs. Xenia. She said she would not have been able to get over it on her own, that she could not live with the guilt, with the fear. She asked for help. She turned to an organization that worked to combat violence against women and girls. With their help, she was able to swim again. She was able to stand on her own two feet again. And, finally, she got their permission and the university's permission to place the poster right there and, if she could, she would put it up all over the city, even outside the city. Marianna spoke with passion.

I'll come with you to put up posters anytime! Maria said, and Marianna laughed.

I'm not joking, honestly.

Come on, brave med-school girl, tell me your story. But first, let me introduce you to the one who stood here last week, she studies economics and she's waiting for me at the cafeteria.

Roxanne got up as soon as she saw the two girls coming.

I brought company, Marianna said cheerily. *This is Maria.*

I was sure, Roxanne laughed, *pleased to meet you, Maria.*

Enough with the formalities, we have things to talk about! Marianna said. *Roxanne is the oldest of the three, no offense taken, right? And she has a lot to tell us.*

On you go then, Maria said.

Look at this kid! Always asking but not speaking. And don't let her young age fool you. She's in Medical School, mind you, Marianna said.

I want to talk as well, Maria complained, but I also want to listen to you.

Roxanne took a sip of her coffee and began. She told the whole story from the beginning. The story that ended up in the cold sand and her scream. She spoke of her despair and of the handcuffs.

When it was all over and I was left alone, I realized I could not put this story behind me that easily. I couldn't study, I didn't want to go out, eat or sleep. I cried, and when I wasn't crying, I remained silent. I couldn't understand how I had come to that point. I blamed myself. I told myself I had brought all this chaos upon myself. If only I didn't wear miniskirts, if only I didn't dance around the fire or talk back, if only I wasn't that independent, if, if. A dead-end. My older sister studied to become a social worker and knew of organisations working to end violence against women. After a lot of talking with her, I decided to go. I had screamed for my life that night, at that beach. I would not give up the fight that easily. I entered a group of girls who, like myself, had faced gender-based violence. Some of the girls were receiving expert counselling, while others lived in shelters because they had no other place to go. It helped me a lot. I missed out on school that year, but the following year I took the exams and entered the faculty of economics. I feel my entire life is ahead of me.

When Roxanne had finished, Maria took her hand. Marianna also placed her hand on top. They looked at each other, holding hands, touched but smiling. Touched, because although they had gone through all that, they had decided to walk their own path and leave behind the dead ends they once saw lying ahead, get help, study, move on in life. And they smiled, because they could now share this past, their hardest moments, the ones that shaped their internal world.

Whoever happened to be at the university cafeteria in the following hours saw three ordinary girls sitting at a table and having coffee. One moment they were talking excitedly, the next they would break out in laughter, they would tear up, cry, remain silent, listen. They held each other's hands.

They were creating their world anew. And they did not feel alone.

GLOSSARY

The following definitions are used *inter alia* in the context of the Istanbul Convention:

Gender

Denotes socially constructed roles, behaviours, activities, and attributes (characteristics) that a given society considers appropriate for women and men.

Violence against women

Gender-based violence, perpetrated on women, or disproportionately affecting them, simply because they are women. The term “violence against women” is understood as a human rights violation and a form of discrimination against women; it means all acts of gender-based violence that result in –or may result in– physical, sexual, psychological, or economic harm or suffering for women, including threats to commit such acts, or coercion, or arbitrary deprivation of liberty, occurring either in public or in private life.

Domestic violence

All acts of physical, sexual, psychological, or economic violence occurring within the family or family unit, or between current or ex-spouses or partners, whether or not the perpetrator shares or has been sharing residence with the victim.

Physical violence

The intentional behaviour that results in perpetrating acts of physical violence against another person.

Psychological violence

The deliberate behaviour that may cause serious harm to one’s psychological integrity through coercion or threats.

Sexual violence

Any sexual act, but also an attempt to perpetrate such an act, without the victim's voluntary and free consent. Sexual violence includes rape.

Sexual harassment

Any form of unwanted verbal, non-verbal, or physical behaviour of a sexual nature that is intended or leads to an infringement of a person's dignity, in particular in case of an intimidating, hostile, abusive, degrading or offensive environment.

Non-visible stalking or harassment

Refers to deliberate behaviour, which leads to a repeated threatening behaviour against another person, causing fear for him/herself or for his/her safety.

Forced marriage

Intentional conduct that leads to an adult or child being forced to marry.

ترس برای شخص و امنیت او شود.

ازدواج اجباری

به مجموعه رفتارهای عمدی گفته می شود که موجب شوند که فرد بالغ یا نابالغ تحت فشار و ناخواسته تصمیم به ازدواج بگیرد.

درون خانواده یا در اساس یک خانواده و بین همسران و یا شرکای زندگی فعلی یا قبلی اتفاق بیافتد گفته می شود جدای از این نکته که فرد ضارب در همان محل اقامت همراه قربانی زندگی کرده باشد و یا زندگی می کند.

خشونت جسمی

به یکسری از رفتارهای هدفمند که موجب اعمال خشونت جسمی بر علیه شخص دیگری خواهند شد گفته می شود.

خشونت و آزار روحی

به یکسری از رفتارهای عمدی که موجب آسیب زدن جدی به سلامت روحی شخص در پوشش اجبار و یا تهدید صورت گیرد گفته می شود.

خشونت جنسی

به هر نوع خشونت جنسی موفق و یا ناموفق بدون رضایت شخص قربانی گفته می شود. در این نوع خشونت تجاوز نیز گنجانده می شود.

مزاحمت های جنسی

به هر نوع آزار کلامی یا غیر کلامی بدون رضایت و یا رفتارهای بدنی و جنسی که باعث صدمه زدن به عزت نفس فرد شود گفته می شود، بویژه در شرایطی که با توسل به قلدری، رفتارهای خصمانه، پایین شمردن، تحقیر کردن و یا با بوجود آوردن محیطی توهین آمیز همراه شوند.

آزارواذیت و نظارت غیر مشهود (stalking)

به مجموعه رفتارهای عمدی که باعث ایجاد رفتارهای تهدید آمیز مکرر بر علیه شخص دیگری شود گفته می شود که در نهایت موجب ایجاد

فرهنگ لغت

تعاریف زیر در چارچوب کنوانسیون استانبول مورد استفاده عموم قرار می گیرند :

جنسیت

نشان دهنده نقش های ساختار یافته اجتماعی، رفتارها، فعالیت ها و موارد خاص دیگری (ویژگی های شناسایی) که همگی در یک جامعه مناسب برای مردان و زنان آن جامعه مورد توجه و مناسب بحساب می آیند.

خشونت علیه زنان

خشونت مبتنی بر جنسیت، خشونتی که فقط و فقط بر علیه زنان و بخاطر اینکه فقط زن هستند اعمال می شود و این خشونت بطور نامتناسب بروی آنها تاثیر می گذارد.

اصطلاح <<خشونت علیه زنان>> به معنای نقض حقوق بشر و یک نوع تبعیض جنسیتی بر علیه زنان شناخته می شود و این بدین معناست که تمام این اقدامات خشونت بر اساس و مبتنی بر جنسیت است. نتیجه این اقدامات سرانجام باعث صدمه و یا درد از لحاظ بدنی، جنسی، روحی و یا اقتصادی برای زنان خواهد شد و یا ممکن است به این نتایج ذکر شده ختم شوند. همچنین تهدید برای انجام چنین کاری ، اجبار و یا سلب خودسرانه آزادی بصورت علنی یا در زندگی خصوصی فرقی نمی کند ، نیز خشونت علیه زنان شمرده می شود.

خشونت خانگی (درون خانواده)

به تمام رفتارهای خشونت آمیز جسمی ، جنسی ، روحی و اقتصادی

گذشته خودشون رو تعریف کنند، سخت ترین لحظات زندگیشون، همون هایی که دنیای درونشون رو تغییر داده بود.

هر کسی ساعت های بعد از کافی شاپ می گذشت، میتونست سه تا دختر معمولی رو ببینه، که دوریه میز نشستن و کافه می خورن. دستاشون رو حرکت میدن و یه لحظه بلند بلند میخندن و لحظه ای دیگه چشماشون پر از اشک میشه، گریه میکنند، ساکتن، میشنوند. دست یکدیگر را میگیرند.

دنیاشون رو از اول ساختند. و دیگه احساس تنهایی نمی کنند.

وقتی همه اینها تموم شد و تنها شدم، فهمیدم که به تنهایی نمیتونم این ماجرا را پشت سر بذارم. نمیتونستم درس بخونم، بیرون برم، غذا بخورم یا بخوابم. گریه میکردم و وقتی گریه نمیکردم تو خودم بودم. نمی دونستم چطور کارم به اونجا کشیده. خودم رو سرزنش می کردم. به خودم میگفتم که من بانی تمام اون دردسرها هستم. اگه دامن کوتاه نپوشیده بودم، اگه دور آتش نمیرقصیدم، اگه اعتراض نمیکردم، اگه اینقدر مستقل نبودم، اگه، اگه، اگه. یه بن بست. خواهر بزرگم دانشجوی علوم اجتماعی بود و مراکز مربوط به خشونت علیه زنان رو بلد بود. بعد از گفتگوی زیاد قبول کردم که برم اونجا. برای جونم، اون شب کذایی تو ساحل جیغ زده بودم و قرار نبود که به این راحتی دست از مبارزه بردارم. عضویه گروه از دخترهایی شدم که مثل من تو رابطشون مورد خشونت قرار گرفته بودن. بعضی از اون دخترها تو جلسات مشاوره ای متخصصین شرکت میکردند و بعضی دیگر تو خونه های امن زندگی میکردند چون جایی برای زندگی نداشتند. خیلی بهم کمک شد. اون سال از درسم افتادم ولی سال بعدش تو امتحانات قبول شدم و وارد دانشکده اقتصاد شدم. و احساس میکنم دیگه یه زندگی در پیش دارم.

وقتی رکسانا به آخر حرفش رسید، ماریا دستش رو گرفت. ماریانا هم دستش رو گذاشت رو دست دخترها. دست در دست به هم نگاه کردند، متأثر اما خندان. متأثر از اینکه علیرغم تجربه تلخی که در زندگی داشتند، تصمیم گرفته بودند راه خودشون رو پیدا کنند، از موانعی که سر راهشون میدیدند رد بشن، کمک بگیرن، تحصیل کنند، و در زندگی شون پیش برن. و خندان چون حالا دیگه میتونستن

ماریانا با شوق صحبت میکرد.

هر وقت بخوای باهات میام که با هم پوسترها رو بچسبونیم، ماریا گفت و ماریانا لبخند زد.

شوخی نمیکنم، جدی میگویم.

پیا، دختر شجاع پزشکی، باید داستان خودت رو بهم بگی، ولی اول باید با دختری که هفته پیش اینجا ایستاده بود آشناش کنم، دانشجوی اقتصاده، و الان تو کافی شاپ منتظرمه.

رکسانا وقتی دوتا دخترها رو دید از جاش بلند شد.

با خودم یه دوست آوردم، ماریانا با شادی گفت. اینشون ماریا هستند.

مطمئن بودم، رکسانا خندید، از آشنائیت خوشحالم، ماریا

رسمی نباشیم، خیلی حرف داریم! ماریانا گفت. رکسانا تو جمع از همه بزرگتره، بهت بر نخوره، ها، و خیلی حرف ها داره که بزنه.

پس شروع کن، ماریا گفت.

خانم کوچولو رو میبینی؟ فقط میخواد از همه چی سر در بیاره ولی خودش حرف نمیزنه. اینجوری بهش نگاه نکن، فسقلی، پزشکی میخونن اینشون، ماریانا گفت.

من هم میخوام حرف بزنم، ماریا با شکایت گفت، اما حرفهای شما رو هم میخوام بشنوم. رکسانا یه جرعه کافه خورد و شروع کرد. همه داستان رو از اول گفت. داستانی که به شن های سرد و فریادش ختم شد. به ناامیدش و دستبند.

ماریانا بهش نگاه انداخت. فریاد پنج سال پیش از جایگاه را به خاطر آورد، نفس عمیق زیر آب، خفگی. به نفس عمیق کشید، کاری که هر بار وقتی یادش می افتاد میکرد.

داستان من، ها؟ هر بار که به خاطرش میارم نفسم میگیره.

اگه نمیخوای بهم نگو، جدی میگو، نمی... ماریا با شرمندگی گفت.

میخوام تعریفش کنم. میخوام دوباره و دوباره تعریفش کنم تا دیگه صدام نلرزه و وقتی یادم میاد نفس عمیق نکشم. میخوام به روز جوری تعریفش کنم مثل به اتفاقی که به وقتی افتاده و دیگه احساسی بهش ندارم. و شاید به روزی به دختر این داستان رو بشنوه و چیزی که من موفق به جلوگیری ازش نشدم اون بشه.

پس میشنوم، ماریا گفت.

ماریانا شروع به صحبت کرد. ولی موفق نشد که داستان رو بدون هیچ حس بدی بگه. صداسش میلرزید اما نفس های عمیق میکشید و به صحبتش ادامه میداد. در مورد یک پسر صحبت کرد. یک پسر که دوران مدرسهش رو براش جهنم کرده بود. در مورد اون غروب تو رختکن. در مورد شرمساری. در مورد ترس. در مورد مسابقه از دست رفته. در مورد نفس عمیق زیر آب. اما دوباره خانم کئسنیا هم صحبت کرد. گفت که چطور نمیتونسته به تنهایی از عهدش بریاد و با احساس نگاه زندگی کنه و همچنین با ترس. به به سازمان مبارزه با خشونت علیه زنان و دختران مراجعه کرده. و با کمک آن ها موفق شده دوباره شنا کنه. موفق شده سرپاش بایسته. و در آخر اینکه خودش اون پوستر رو با اجازه دانشگاه اونجا چسبونده و اگر میتونست اونو روی تمام دیوارهای داخل و حتی بیرون شهر میچسبوند.

سکوت و نجات، قانوناً الان باید از هم خداحافظی کنند و هر کدام برن به کار خودشون برسن. اما جلوی اون پوستر با هم ملاقات کردند و به این راحتی از یکدیگر خداحافظی نمیکنند.

بین، ماریانا گفت، اغلب اوقات میام اینجا جلوی این تابلوی اعلانات می ایستم و به افرادی که اینجا می ایستند نگاه میکنم.

چرا اینکارو میکنی؟

میدونی فقط دخترها هستند؟ فقط دخترها جلوی این پوستر می ایستند، فقط دخترها.

ماریا به ماریانا نگاه کرد.

و این یعنی هر دختری که اینجا می ایسته داستانی برای گفتن داره، ماریا گفت، داستانی نه چندان خوشایند...

دقیقاً! و میخواهم به روز با دختری ملاقات کنم که بتونم بهش کمک کنم تا از این خشونت نجات پیدا کنه. به موقع بهش کمک کنم، می فهمی؟ به موقع سرراحت قرار گرفتم؟ بیصبرانه پرسید.

نه، و امکان هم نداشت که به موقع برسی. داستان من مال زمانی هست که هنوز مدرسه میرفتم. 13 سالم بود... درباره پدرم هست... درباره خانواده خودم...

ماریا دید که چطور تو چشمای ماریانا اشک حلقه زد. میخواست بغلش کنه ولی اینکارو نکرد.

فضولی حساب میشه اگه پرسم که داستان تو چیه؟ ماریا پرسید.

با تلاش و زحمت زیاد. حرفهای پدرش هنوز توی وجودش بودند اما نه دیگه برای ناامیدی بلکه مثل پله زیر پاش برای بالا و بالاتر رفتن. اشک هاش رو پاک کرد.

یه رنگ قرمز چه چیزی رو میتونه در وجودت زنده کنه، یه رنگ داخل یه پوستر اعلامیه در مورد خشونت علیه زنان، تویه تابلوی اعلانات، تویه روز تماماً آفتابی، تو محوطه دانشگاه در حال انتظار برای شروع بهترین درس تمام ادوار تاریخ: بسته بندی دی ان دی، رمز تاریخچه ژنتیکی!

با این فکر لبخند رو لب های ماریا نقش بست.

هم میخندی هم گریه میکنی! دختری که در کنارش ایستاده بود گفت. به شما میگن خندان گریان، دستمال کاغذی می خوای؟

آره، ممنون، من ماریا هستم، وقتی داشت فین میکرد گفت.

من ماریانا هستم! دختر با لبخند گفت. اینجا چیکار میکنی؟ دانشجوی پزشکی هستی؟

سال اول، ماریا با کمرویی گفت. همیشه می خواستم دکتر بشم!

به نظر میاد موفق شدی، تبریک میگم، کار آسونی نیست. فکر کنم اگه قرار بود برم سر درس آناتومی حتماً غش می کردم!

همه عادت میکنند... ماریا به لبخند گفت، به نظر من هیجان انگیزه. تو کدوم دانشکده هستی؟

آکادمی تربیت بدنی، ورزش مورد علاقم شناست، تمریناتمون اینجا تو استخر دانشگاه برگزار میشه.

شده بود، نمی توانست بفهمه چرا ولی اون رنگ اونطوری که روی کاغذ نقش بسته بود حالش رو پریشون میکرد. مطمئن بود که خون هست. چطور می توانست تا این حد مطمئن باشه؟ آهسته از جاش بلند شد و رفت به سمت تابلو اعلانات. زیر خون یه خط تلفن برای مبارزه با خشونت علیه زنان بود و در بالا با خط سیاه و بزرگ نوشته شده بود تنها تو نیستی و تنها نیستی ف همید. فهمید قبل از اینکه متن پوستر رو بخونه. شاید یه دختر دیگه نمی توانست فوراً بفهمه ولی او فهمید.

گذشته خودش را پشت سر گذاشته بود. اما گذشته سنگ ریزه نیست که پرتشون کنه. گذشته ریشه های عمیقی داره. مثل درخته، خانوادش. پدرش گذشته اونه. صدای پدرش و حرفاش گذشته اون. همون حرف هایی که با اونا بزرگ شده بود. همون حرف هایی که یه وقتی قبولشون داشت.

”تو بی مصرفی ماریا، بی مصرفی، بچه دارشو و از صدقه سر شوهرت برای خودت کسی باش“

چشمش پر از اشک شد. پدر خودش اونو بی مصرف می دونست. و اعتقاد داشت که تنها نگاریه مرد میتونه ارزش پیدا کنه. ماریا از وقتی که خونه را ترک کرده بود سخت تلاش کرده بود. شب ها تا صبح درس خونده بود اوایل برای مدرسه و بعد برای امتحان ورودی دانشگاه پزشکی. و خیلی عالی پیش رفته بود. تو تمام اون مدت خونه دختر عمش بود. از یه سازمان تو شهر کمک گرفته بود چون اوایل احساس ضعف می کرد تقریباً شوکه بود بخاطر اینکه خونه را ترک کرده بود اما بیشتر از همه بخاطر نافرمانی از دستورات پدرش. آهسته آهسته به ارزش خودش پی برده بود،

پنج سال بعد

کفش ورزشی با شلوار جین و لباس سفید آستین کوتاه به تن داره. موهاش رو بایه کش پشت سرش بسته. درسش دیرتر شروع میشه. وقت زیاد داره برای نگاه کردن به بچه های جورواجور جلوی ساختمان دانشگاه. از خودش راضی بود. بر روی چمن بین کافی شاپ و کتابخانه دراز کشیده بود و از خورشید لذت میبرد. نسیم دلپذیری موهاش رو نوازش میکرد. یه دسته بزرگ پرنده در آسمان پایین تر از ابرها در حال پرواز بودند.

بیرون کتابخانه یه تابلوی اعلانات بزرگ با تعدادی آگهی از دانشجویانی که دنبال هم اتاقی میگشتند، برنامه های درسی و اعلامیه قرار داشت. یه پوستر نظرش رو جلب کرد. مثل اینکه کسی روش رنگ قرمز تند ریخته باشه به نظر خون می اومد. مدت طولانی از دور به پوستر خیره

عصبانیم کنی که کنترل خودمو از دست بدم. با یه صدای غریب تو گوشت پُچ پُچ کرد.

اسپیروس یه نگاه به خودت بنداز، خواهش میکنم بین تو چه حالتی هستی، تو چه حالتی هستیم، نه تو مستحق اینی و نه من. برای آخرین بار تلاش میکنی.

ماه بالای سرتون به ماجرای کوچیک شما دوتا هیچ اهمیتی نمیده حتی به دنیای خطرناکی که با هم برای خودتون ساختید. به رابطه رنج آوری که خیلی وقت پیش باید تمومش میکردی و یاحتی خیلی وقت پیش تر. ولی تا اینجا پیش اومدید. الان وقتشه که صدات شنیده بشه. همین الان، بیشتر از هر وقت دیگه ای صدات باید شنیده بشه. شروع به داد زدن میکنی. دریا صدات رو خفه میکنه. یه نفس عمیق میکشی و جیغ میزنی. جیغ میزنی مثل اینکه آخرین کاریه که باید قبل از مرگ انجام بدی.

اسپیروس صدای آجیر گشت پلیس رو شنیده حتی حواسش به نیکلاس نیست که داره از پشت سر سمتش میاد، حتی متوجه دستاش هم نشد که از گلو گرفتش و پرتش کرد. دست بندها زیر نور مهتاب درخشیدند. صدای چفت شدن دست بندها رو شنیدی و ماشین گشت که دور شد.

احساس تنهایی میکنی. وحشت زده و آسیب پذیر هستی اما زنده.

بقیه تو عالم خودشون هستند، هیچی نمیدونند. ادامه میدن. اسپيروس همونجا تو حلقه دور آتش نشسته. کارش میشینی، کمی بعد جشن خودجوش به آخر میرسه. جمع میکنید. رو آتیش شن میریزید و بقیه با شما خداحافظی میکنند. تو میمونی و اون. سکوت.

اصلاً چه اهمیتی داره که چی میگه، چی میگي یا چی میگوید؟ دیگه تمومه. بهش میگي. میخنده. میخنده. بهش میگي که رابطه تون تمومه، و دیگه نمیخواي که با هم باشد و میخنده. تو خندش یه طعنه پنهانه. زورکی، خفه شده، دروغی. بهش نگاه میکنی. از چشمش آتیش زبانه میکشه. یه آتشفشان که آماده فورانه.

هر وقت من بگم اونوقت تمومه، اینو میگه.

اسپيروس تمومه، اینو میگي و بلند میشی که بری.

یه دست از پشت سر موها تو محکم میگیره و تو رو به عقب میکشه. شن ها رو احساس میکنی که به پشت فشار میارن. بایه دستش دوتا دستات رو فشار میده و پاهاش رو حلقه کرده دور پاهات. اینقدر با قدرت روت افتاده که نفست بالا نیاد. وحشت تمام وجود تو فرا میگیره وقتی می فهمی چقدر ضعیفی. از کلنجار رفتن با خودت دست بر میداری و سعی میکنی که خودت رو از دستش نجات بدی. سرت رو به سختی میتونی تکون بدی چون با آرنجش بهش فشار میاره. خیلی خسته شدی، قلبت نامنظم میزنه، باورت نمیشه که تو همچین وضعی گیر افتادی. این فکر که اینجا آخر کاره مثل برق از مغزت عبور می کنه. آخر رابطه نه بلکه آخر زندگیت.

میبینی باهام چیکار میکنی؟ همش تقصیر توئه. فقط تو میتونی اینقدر

که نیستی، تلاش بیجا. از لحظاتی که باهاش هستی لذت نمیبری، دائم نگرانی کاربکنی یا حرفی بزنی که خوشش نیاد. همه لحظات خوش تبدیل به عذاب شدن، دیگه هیچ خاطره خوبی باهاش نداری. به غیر از اون آشنایی اول. همون آشنایی که حرفی بینتون ردوبدل نشد. همون نگهت داشته. ولی دیگه دیره، دیگه دیره که چیزی بتونه نگهت داره.

آخرین شنبه ماه آگوست دیروقت شب رستوران دیگه خالی شده و نیکلاس با دوستاش تو ساحل آتیش روشن کردن. بزرگترین ماه سال به رنگ آتیش گذاخته میتابه. آب جو، گیتار، ترانه، خنده. پایان تابستون.

خاله با لبخند بهت میگه، برو! بقیش رو من جمع میکنم، برو دیگه! منتظر تن. نیکولاس دعواش کرد، گفت زیاد نگهت ندارم.

زیاد معطل نمیکنی. اصلاً معطل نمیکنی. کفشات رو در میاری و شن های سرد ساحل رو کف پات احساس میکنی، شن ها خستگی رو از تنت در میارن. یه زمستان پر از درس و امتحان بیصبرانه منتظرته. ولی الان خندانی. خیلی میخندی و بقیه رو هم میخندونی. وقتی ترانه رو بلدی آهنگ رو میخونی و وقتی بلد نیستی فقط آخرش رو زمزمه میکنی. اصلاً هم صدات خوب نیست. مثل یه نسیم احساس سبکی میکنی. با تابستون خداحافظی میکنی. از جات بلند میشی و مثل یه سرخ پوست دور آتیش میرقصی. صدای گوش نواز تلافی موج و شن ها رو میشنوی. هیچ فرصتی رو از دست نمیدی، آره؟ از یه جای دور میشنوی، از یه جای خیلی دور.

اون صدای بی رحم، نفرت انگیز و مایه بدبختی به سختی شنیده میشه اما رقص سرخ پوستی تو رو قطع میکنه، آخه به چه جراتی؟

اصلاً منصفانه صحبت نمیکنی، من فقط به تو اهمیت میدم، هیچکس دیگه برام مهم نیست، چندبار باید اینو بهت بگم؟ قبولم نداری؟
پس دیگه این لباس های تحریک کننده رو نپوش. من رو که به دست آوردی، بسه دیگه.

وقتی مدرسه ها تعطیل میشن تو رستوران خاله مشغول به کار میشی. اسپيروس هر شب میاد دنبالت، تو ساحل میشنه تا کارت تموم بشه و بعد میرسونت خونه، خالت دوست داره مثل قدیم ها پیششون بمونی مثل همون وقت ها که کوچیک بودی و تموم تابستون با لباس شنا تو ساحل با پسر خالت نیکلاس و دوستاش بازی میکردی. به خالت جواب منفی میدی تا اسپيروس فکر بد به سرش نزنه.

لباسهات رو دسته بندی میکنی، کمد لباسهات دچار تغییر میشه- دوتا دامن بلند قدیمی که مال یه دوره خاص زندگیت بودن رو بندش قبر میکنی تا پوشی، از دوست صمیمیت فاصله میگیری و دیگه باهش نمیچرخ، وقتی میخوای کیف پولت رو در بیاری بهش نگاه میکنی تا بهت اجازه بده، از همه پسر ها دوری میکنی، حتی از دخترهایی که اسپيروس ازشون خوشش نمیداد، خودتو از بقیه دور میکنی و بسته به اسپيروس برای آیندت نقشه میکشی، چاهی که توش افتادی انتها نداره.
نیکلاس ازت میپرسه که همه چی روبراهه؟

معلومه که آره، مثل پیناکیو صادقانه جواب میدی.

البته که حرفت رو باور نمیکنه، آخه نیکلاس احمق نیست که.

تمام تابستونت با اسپيروس به دعوا میگذره، تلاش میکنی کسی باشی

تو صف گدشه یه پسر بهت خیره شده بعدش به پاهات خیره میشه و اون موقعست که اسپيروس بهم میریزه. تلاش میکنی دامت رو کمی پایین تر بکشی. تلاش میکنی خودت رو مچاله کنی تا اسپيروس احساس خطر نکنه.

خبریه؟ میشنوی که اسپيروس ترسناک از اون پسر میپرسه.

چه خبری باید باشه؟

چه میدونم! چشات از جاشون در او مدن، خودتو جم کن، دختر خانم همراه دارن.

به تو ربطی نداره، من با قشنگی حال میکنم.

اگه بازم مزاحمش باشی، فکت رو میارم پایین.

دختر خانم من مزاحمت شدم؟ پسر ازت میپرسه.

مم، نخیر، اینو میگی ولی اصلاً مطمئن نیستی درست جواب دادی یا نه، دیگه نوبت رسیده و میکشیش طرف خودت.

موقع نمایش فیلم مثل دوتا غریبه ساکت کنار هم میشینید. وقتی از سینما میاید بیرون بعد از اولین پیچ ضربه دوم رو بهت وارد میکنه.

میبینی که کارات من رو تو چه شرایط سختی قرار میدن؟

خودت الکی خودت رو اذیت میکنی، جواب میدی، خیلی خودخواهی.

خُب، دخترها هم به تو نگاه میکنن، ولی من بهشون حمله نمیکنم که بزنمشون.

رکسانا، تو تحریک میکنی، خوشت میاد بقیه رو تحریک کنی.

برای قرار بیرون پوشی. و نهایتاً در مورد یه بلوز سفید و یه دامن جین کوتاه با خودت به توافق میرسی. کتونی میپوشی. اما میدونی اگه یه کم دیگه تو خونه بمونی دوباره لباس عوض میکنی. در مقابل تپه لباس ها یه نفس عمیق میکشی و با عجله میزنی بیرون. عجله داری که ببینیش. خیلی ماهه. پیرهنش نیمه بازه و یه عطر عالی هم زده. میدویی تو بغلش. اون بی رغبت بغلت میکنه.

چی شده؟ میپرسی

حواست هست دامنت تا کجاته؟ ازت میپرسه.

به پات نگاه میکنی. تا همون جایی که باید باشه، خیلی آروم میگی، ولی نگرانی که اون شب قراره چطور پیش بره. یه تاریکی تو وجودت شکل گرفته که از نور اون قویتره.

بین رکسانا، اگه امکان داره این پاها رو میخوام فقط من ببینم. به گوشتات شک میکنی. ولی با اینحال اعتراف کن، گوشت اومد که اینو شنیدی. عاشقت شدی.

فقط پاها مد نظرتونه؟ اینجا میخواید یا بذارم تو پاکت براتون؟ اینو میپرسی و نامیدانه تلاش داری که بخندونیش.

رکسانا، بعضی وقتها فقط به خودت فکر میکنی. از جلب توجه خیلی خوشت میاد.

حرف نمیزنی، چیزی نمیگی. ولی از خودت میپرسی ممکنه حق با اون باشه؟ شاید فقط به خودت فکر میکنی.

از سینما خوشش نیاد ولی همراهیت میکنه تا بهت لطف کرده باشه. پول در میاری تا برای خودت بلیط بخری ولی اون شروع میکنه به خنده.

داری چیکار میکنی؟ الان با من هستی. وقتی با من هستی با خودت پول برندار.

اگه خواستم چیزی بخرم چی؟

من واست میخرم.

و اگه خواستم چیزی واسه یکی دیگه بخرم چی؟

یعنی واسه کی؟

مثلاً برای ماما من.

اون موقع در موردش توافق میکنیم.

در موردش توافق میکنیم، دقیقاً قراره درباره چی توافق کنیم؟ درباره اینکه میخوام برای مادرم کادو بخرم؟ پولم رو میزارم تو جیبم.

وقتی با منی از هیچی نترس، وقتی با منی نگران نباش، وقتی با منی هیچی رو حساب نکن، وقتی با منی به نادیا احتیاج نداری، به مادرت فکر نکن، وقتی با هم هستیم فقط خودم هستم و خودت.

یه برج شیشه ای دورت در حال قد کشیدنه و تورو تو خودش مثل تابوت شیشه ای سفید برنی حبس میکنه. اما هنوز خیلی زوده که بفهمی چه خبره.

تمام بعد از ظهر آخر هفته رو بروی آینه تلاش میکنی تا بهترین لباس رو

خوشم میاد که بی پرواست، هر چی به فکرش برسه میگه بدون اینکه
زیاد سبک سنگینش بکنه.

زیاد مطمئن نیستم.

از دوستم خوشتر نیما؟

یه چیزهای میگه تا تحقیرت کنه.

واست سوء تفاهم شده. قصد تو همین به هیچکی رو نداره، حتی منظور
بدی هم نداره، فقط قبل از حرف زدن به حرفاش فکر نمیکنه.

همین جلوتر گفت، کار بهتری ندارید که انجام بدید؟

آره خُب. آخه کل روز مثل چسب چسبیدیم به هم. یخیال، از حرفش
بد برداشت نکن.

فقط باهش راحت نیستم. مطمئنم که به ما حسودی میکنه.

همه حق دارن یه کم حسود باشن، با گفتن این، تلاش میکنی بحث
رو تموم کنی. ولی بعد از این حرفها تلاش میکنی که دوستت رو تنها
و بدون اون ببینی.

اسمس اسپروسه و دو سال از تو بزرگتره.

رکسانا تو دوست دختر من هستی، دائم این رو بهت میگه، تو دختر
آرزوهای من هستی.

یه چیزی تو حرفهاش آزارت میده، ولی نمیدونی چیه. شاید تمام این من
هایی که به اسمت اضافه شدن، باشه. مثل اینکه دیگه متعلق به خودت
نباشی. تو دختر آرزوها اونی.

موهای مشکی نامرتب، شونه نخورده اما نه شلخته، دستش شل بود و انگشتاش مثل یه شونه آروم از بین موهاش گذشت، به حرفای دوستاش گوش میداد و میخندید، یه لبخند تو گوشه لبشه که میتونه دیونت کنه. به نظرت جذاب میاد، اگه تو لغت نامه دنبال تعریف جذاب میگشتی حتماً چهره اونو میدیدی، و گویی این همه مبهوت شدن برات کافی نباشه که یکدفعه وسط خنده با دوستاش سرش رو برگردونه و نگاهش با تو برخورد کنه. اون وقته که زمان، مردم و دنیا برای چند ثانیه از حرکت می ایستند و اونوقته که تو حسش میکنی. حس میکنی اون آتیشی که در وجودت آهسته میسوخه به ناگاه زبانه میکشه، این نقطه صفره. حاضری شرط ببندی دنیا اینجوری شروع شده، همون انفجار بزرگ یا همون بیگ بنگ که خالق دنیاست. حتی احساس میکنی که صدای رو شنیدی، همون صدای مهیب و بی پروا که جهان رو خردمندانه بنا کرده. بعد از امروز هیچی مثل قبل نیست. خیلی زود با هم یکی شدید، و خیلی زود تر هر دو از دوستانون فاصله گرفتید، به نظرت مثل اون خواسته تو هم هست، اما ایدش مال اون بود.

از چی نادیا خوشت میاد؟ یه روز ازت اینو پرسید.

این چه سؤالیه؟ نادیا دوست صمیمیه

خیلی با هم فرق دارید.

آره، میدونم

خوب از پیش خوشت میاد؟

پدر و مادرت فقط هم خونگیست هستند. تویه سیاره جدید هستی و دیگه با اونا تویه سیاره نیستی. بعضی وقت ها با هم غذا میخورید، همدیگر رو سوال پیچ میکنید، غذا چیه؟ درس خوندی؟ ساعت چند برمیگردی؟ میایی بریم سوپرمارکت؟ شب پیش نادیا بمونم؟

نادیا، با هم بودید وقتی برای اولین بار دیدیش، با اینکه از کافی شاپ خوشت نمیاد ولی با هم رفته بودید فراولتس، خسته از نشستن، حرفهای تکراری، نی که کارش شده بود هم زدن کافه و عقربه های ساعت که خیال تکون خوردن نداشتند، لم دادن بی انتها. در اصل قدم زدن، سینما و یا به اتاق دخترونه رو بیشتر ترجیح میدی. ولی با اینحال رفتی فراولتس. با نادیا سر یه میز نشستی و در حالی که با موهات بازی میکردی به حرفای نادیا گوشش میدادی که به زبون شیرین خودش داشت میگفت آخر هفتش چطور گذشته.

متأسفانه برف های آراخوا آب شده بودند و نتوانستم اسکی کنم، اما فیوس اونجا بود، دوست دوران کودکیه، تمام شب به من زل زده بود ولی نیومد جلو که سر حرف رو باز کنه، خوشبختانه، چون یادمه بیار وقتی بچه بودیم سرما خورده بود و آب دماغش آویزون بود، حالم داشت به هم میخورد، آه آه، وای خدا، رابطه ما همونجا قبل از اینکه بخواد شروع بشه تموم شد، به هر حال، بعضی وقتها بهترین رابطه ها اونایی هستند که هیچ وقت شکل نمی گیرند...

نادیا طبق معمول در حال هدیان گفته. صدای یه خنده و شاید یه فریاد توجهت رو به جمعی که پشت سر نادیا نشستند جلب میکنه. سرت رو مایل میکنی نگاهت از نادیا منحرف میشه و اون موقع هست که میبینیش.

کتابات تو یه گوشه خاک میخورن، حتی بهشون نگاه هم نمیندازی. پاییز، دوستای تعطیلات تابستونیت رو میذارى کنار و آزادیت رو به یه نیکت تو کلاس درس با بیست تا شاگرد محدود میکنی. دائم از پنجره مبهوت بیرونی. زمستون همیشه وقتی سر میرسه که تو سرت توی دقتره، معادله حل میکنی، متن های زبان باستان ترجمه میکنی یا با خط کش افتادی به جون مثلث قائم الزاویه و اشکال موازی الضلاع برای اندازه گیری شاید هم دایره های خوش فرمی که با پرگار کشیدی. به زبون اینشتین صحبت میکنی. قبل از خواب تو اینترنت میچرخى و تو گوشى با دوستان مسیج ردو بدل میکنی. و اما بهار، بهار فقط مال خودته. ار رو سرت رد میشه و موهات رو نوازش میکنه. تو بهار قلبت مقتدرانه میزنه. خورشید یه جور دیگه به چشمت خیره میشه. نمیدونی چه اتفاقی تو وجودت می افته اما یه نیرو، یه عزم تو رو مثل قاصدک به پرواز در میاره. یه آتیش که آهسته در حال سوختن زیر لب بهت میگه: بیا رکسانا، الان دیگه وقتشه.

بیشتر دوستان تو رابطه هستند. با هم میرن سینما، همدیگرو عاشقانه میوسن، دعوا میکنند، میخندند، برای هم قیافه میگیرند. خرسهای مخملى و باربى های خسته تو خیلی وقته که توی قفسه کتابخونت تلبار شدن. حتی سادرین هم وضعش همینه، سادرین همون عروسک مورد علاقت از پرو که تا دوسه سال پیش با هم میخوابیدید و الان نگاهش درد آورده.

آخه، سادرین، خب من... الان بزرگ شدم. وقتی باهاش چشم تو چشم میشی با ناامیدی اینو بهش میگی.

فکر کن. نمیتونی باور کنی که امکان داشت تو همچین وضعیتی باشه؟
نمیتونی باور کنی که اون میتونسته تو رو تو همچین وضعی گرفتار کنه؟
به چشماش نگاه میکنی و فقط خشمی میبینی که تمام عشق توی
وجودش رو تو خودش حل کرده. نا امید تلاش میکنی تو وجودش
چیزی پیدا کنی که شبیه اون عشق باشه و شک میکنی که هیچوقت
عشق واقعی بوده باشه. از خودت میپرسی واقعا عشق بود؟ عشق
اینجوریه؟ نکنه اینجوری باشه؟ خشم پیشونیش رو مچاله کرده، چشماش
مثل کویر خشک شدند. عدسی چشماش تا آخر منبسط شدن. لب
هاش قفل شدن. انگشتاش سفت شدن. نه، عشق این شکلی نیست.
خشمش اون رو تبدیل به سنگ کرده. سنگی که تورو گیر انداخته
و نمیداره نفس بکشی.

میبینی باهام چیکار میکنی؟ همش تقصیر توئه. فقط تو میتونی اینقدر
عصبانیم کنی که کنترل خودمو از دست بدم. با یه صدای غریب تو
گوشت پچ پچ کرد.

دست از مقاومت بر میداری. تمام وزنت رو میندازی رو دوش شن ها.
قطرات اشک از چشمت سرازیر میشن. از مرگ میترسی؟ واسه همین
داری گریه میکنی؟ یا شاید برای عشقی که مرده گریه میکنی؟ سعی
میکنی به یاد بیاری. میتونی به خاطر بیاری که اصلاً چطور شروع شد؟
15 سالته. موهای خرمایی رنگ طلایی داری و چشم های سبز.
خودت میدونی خوشگلی. تو آینه میبینی و از بقیه هم میشنوی. تابستونها
خوراک همبرگره، سینمای تابستونی میری، تا صبح در حال گردش
و قدم زدن، اینقدر میری دریا شنا که حسابش از دستت در میره.

رکسانا، 15 ساله

یه دست از پشت سر موها تو محکم میگیره و تو رو به عقب میکشه. شن ها رو احساس میکنی که به پشتت فشار میان. بایه دستش دوتا دستات رو فشار میده و پاهاش رو حلقه کرده دور پاهات. اینقدر با قدرت روت افتاده که نفست بالا نیاید. وحشت تمام وجود تو فرا میگیره وقتی می فهمی چقدر ضعیفی. از کلنجار رفتن با خودت دست بر میداری و سعی میکنی که خودت رو از دستش نجات بدی. سرت رو به سختی میتونی تکون بدی چون با آرنجش بهش فشار میاره. خیلی خسته شدی، قلبت نامنظم میزنه، باورت نمیشه که تو همچین وضعی گیر افتادی. این فکر که اینجا آخر کاره مثل برق از مغزت عبور می کنه. آخر رابطه نه بلکه آخر زندگیت.

نی تونی باور کنی که اون رو تو این حالت میبینی. جدی؟ یه کم بهتر

گرفت و از اتاق خارج شد و دیوانه وار شروع کرد به سر خوردن بر روی خانه ها و سنگ ها. ماریا پنجره را بست، لباس عروس را درآورد، لباس های خودش را پوشید، از در عقب خارج شد، رفت به استبل، سوار قاطر شد تا برود دوتا شهر آن طرف تر، تا عاده را پیدا کند، تا برود به شکار آرزوهایش.

باد بر فراز کوه ها و خانه های گلی و بر روی تمام امیدها و نقشه های دنیا در حال وزیدنه. زوزه کشان و پریها، حسود و خندان، مغرور و بی پروا. از زیر درها و درزها به خونه های مردم سرک میکشه چون دلش مینخواد.

ماریای من، دختر دخترم، نوه عزیزم

ای کاش تمام دخترانی که تو شرایط تو قرار میگیرند این انتخاب را داشته باشند که بگویند نه. اما تو این انتخاب را داری. دو شهر آن طرف تر عادلۀ زندگی میکند. عادلۀ را یادت هست، دختر عمت؟ آن موقع که پیش ما می آمد تو کوچک بودی. او هم انتخاب متفاوتی برای زندگیش داشت. در مقابل ترس زنانه، ترس از فقر و ترس از مردم پیروز شد. وقتی به آنجا برسی خودش همه چیز را برایت تعریف می کند. سعی کن مدرسه ات را تمام بکنی و بعد به دنبال رویایت بروی. من به تو ایمان کامل دارم! و بعد اگر خودت خواستی ازدواج کن، ولی با آن کسی که عاشقش هستی.

زندگی آسان نیست، و این دنیا هم جای راحتی نیست. ولی تو زندگی و سرنوشت خود را داری. زندگی تو آن چیزی نیست که یک پیرمرد با آمدن به خانه ما پیشنهاد کرد و همه از او استقبال کردند و نه حتی آن چیزی که پدر و عمویت می خواهند، چون همه آنها تصور میکنند که تو به آنها تعلق داری و می توانند خواست خود را به تو تحمیل کنند همانطور که به بزغالۀ مان، بلا.

عاشقانه می بوسمت

مادر بزرگت

وقتی نامه تمام شد. باد اول بین موهاش تابید و بعد شال عروسش را به هوا بلند کرد غلتید بر روی گونه هایش و در آخر قلبش را در آغوش

روز عروسی، ماریا لباس عروسِ مادرش رو پوشید و با گل های رنگارنگ موهاشو تزئین کرد. دوستش، الکسیا از صبح اونجا بود و کمکش میکرد.

ماریا، عروس خوشگلی هستی.

الکسیا درباره کاری که دارم می‌کنم اصلاً مطمئن نیستم.

هنوز؟ هنوز مطمئن نیستی؟ آخه امروز که عروسیته. امروز که دیگه باید مطمئن باشی.

ماریا چیزی نگفت.

شوهرت رو دیدی؟

شوهرم؟ میفهمی چی داری میگی؟ تا حالا یه بار هم ندیدمش و دارم خودمو آماده می‌کنم که قسم بخورم تمام بقیه زندگیم رو با اون بگذروم. شاید محشر باشه، شاید همون شاهزاده که تو کتاب قصه های پجگی مون میخوندیم باشه.

الکسیا، هیچ شاهزاده ای وجود نداره. به هر حال من که شاهزاده نیستم.

وقتی الکسیا از اتاق رفت بیرون تا خودش هم آماده بشه، ماریا ول شد روی تخت و غرق نگاه به پنجره. باد صبورانه پشت پنجره منتظر بود. پنجره رو براش باز کرد، مؤدبانه وارد شد و نامه مادر بزرگ رو گذاشت روی تخت. ماریا پاکت رو باز کرد.

بافتنی مادرش زد دور سیگار عموش چرخید و از مژه های کوچولو سر خورد. ولی اون شب باد اصلاً ماریا رولس نکرد حتی نزدیکش هم نشد. وقتی همه رفتند برای خواب، تو تنهایی داشت بر روی شیشه رویاپردازی میکرد که مادر بزرگش او مد کتارش.

شنیدی مادر بزرگ؟

آره عزیزم، شنیدم. برای رویات چیکار میخوای بکنی؟ باز شروع شد. اگه قبلاً فقط بی فایده بود الان که دیگه اصلاً فایده نداره، الان یه دوماه پیدا شده.

برای رویات چیکار میخوای بکنی دخترم؟ پافشاری مادر بزرگ، گویی هیچی نشنیده بود.

ماریا جوابی نداد.

ماریا نمیتونی عروسی کنی، تو بچه ای. بچه ها مدرسه میرن، بازی میکنن، عروسی نمیکنن که.

خوب بقیه چی؟ مامان، خودت؟ چرا عروسی کردید؟

شد دیگه. هر دختر زندگی خودش رو داره. به هر حال اینطور شد ولی قرار نیست که اشتباهات تکرار بشن. دنیا داره رو به جلو میره قرار نیست که به عقب برگردیم. هر اتفاقی که برای ما قدیمی ها افتاده، قرار نیست که برای تو هم بیفته.

تو روزهای بعد ماریا در حال مبارزه با باد بود. گاهی باد برنده بود و گاهی ماریا.

عجب، الان مدرسه رو دوست داری؟ پدر با طعنه گفت
مامان تو خودت اینقدر از زندگی ای که کردی راضی هستی، که
میخواهی من هم زندگی تو رو داشته باشم؟
چطور جرأت میکنی با مادرت اینجوری حرف بزنی؟ پدرش سرش داد
زد و پشت دستش رو برد رو هوا
قرار نیست که دیگه برای شستن خودت تو قابله آب گرم کنی یا وقتی
که بارون میگیره از سقف آب بچکه، توجیهات مادر اینا بود.
نگهم دار، ولم نکن، ماریا خودش به خودش گفت.
دیگه قرار نیست کله سحر بیدار شی، مدرسه بری یا آب بیاری... یا
زمستون ها بخوای با آب سرد سر کنی.
بهت میگم نگهم دار.

اگه به فکر خودت نیستی به فکر ما باش. تا کی میتونیم بهت غذا و لباس
بدیم؟ دوماد حتی جهاز هم نمیخواد. شانس بهمون رو کرده. ماریا هفته
بعد عروسیته. همه قرارها گذاشته شده. حرفهای عمو بود.

اما من... میخوایم... بشم... ماریا آهسته زیر لب گفت.
چی میخوای بشی ماریا؟ توبی مصرفی، پدر گفت، عروسی کن بچه
دارشو و از صدقه سر شوهرت برای خودت کسی باش.

باد بعد از شنیدن این حرف ها از صندلیش بلند شد و دوباره شروع به
وزیدن کرد. ماریا با چشمش باد رو تعقیب می کرد و دید که چطور
بشقاب هارو از روی میز پرت کرد، با میل بافندگی مادرش سه گره روی

اصلاً آگه میخواید مثل دعای دسته جمعی همه با هم بگید. کی به ریاست و مزخرفات شما اهمیت میده؟ حرف مادر بزرگ بود اما هیچکی بهش اهمیت نداد. خیلی وقته که حسابش نمی کنند از همون موقع که شروع کرد با نقشه هاشون مخالفت کنه.

سنگ ها تو کف دست ماریا داشتند خرد می شدند چون منتظر بود یکی حرف بزنه.

بالاخره پدر شروع کرد به صحبت

یه پیر مرد به خونه های دختر ها سر میزنه، بهش میگن کدخدا، به والدین یه داماد پیشنهاد می کنه. والدین موافقت میکنند، داماد هم همینطور، والدین داماد هم موافقت می کنند، و کار تمومه. ماریا برای تو همه این کارها شده. برات داماد پیدا شده پس عروس میشی.

ماریا به دوروبرش نگاه انداخت، به چهره های خونوادش، همه غریبه بودن، گویی اولین بار بود که اونارو میدید. به لکه های گرد قهوه ای روی دست مادر بزرگش نگاه کرد، به موهای کشیده مادرش که همیشه پشت سرش اونارو می بست و به کفشهای زجر کشیده پدرش.

بایکی عروسی میکنم که تا حالا تو عمرم ندیدمش چون یه پیره مرد که دوامد پخش میکنه اومده خونمون؟

دیگه لازم نیست بیرون کار کنی، یادته یخ میکریدی و نق میزدی، مادر گفت، حتی اینکه دیگه لازم نیست تو گرما زیر آفتاب خونریزی پر یود داشته باشی و جایی نباشه که عوض کنی.

مامان، آخه الان؟ من خیلی کوچیکم، مدرسم چی میشه؟ ماریا پرسید.

بود. فقط قاشق‌ها بودن که به بشقاب‌ها میخوردن و نان که با زجر
تکه تکه و دست به دست می شد.

چرا هیچکی حرف نمیزنه؟ ماریا پرسید، ولی جوابی نگرفت پیگیر هم نشد.
فکر کرد که باد میتونه خونشون رو قورت بده، در حالی که دارن
غذا می خورن و خیالشون از همه چی راحت ناگهان خونه رو از ریشه
در بیاره. و اینکه حتی اگر همچین اتفاقی هم می افتاد اونهای که سر
میز بودن قاشق شون رو کنار نمیگذاشتند تا از پنجره بیرون رو نگاه کنن.
چطور ممکن بود که باد برای همیشه بوزه و بوزه ولی اونا به غذا خوردن
ادامه بدن، ثابت سر جاهاشون، ساکت و بی صدا با یه دستشون پنیر
گازخورده و نون چاق رو مچاله نگه دارند و با اون یکی دستشون یه
عالمه رازو.

وقتی غذا در سکوت تموم شد، ماریا پنج تکه سنگ کوچیکش رو
برداشت و شروع کرد به بازی. یکیش رو مینداخت بالا و با چرخش
سریع دست بقیه سنگ‌ها رو از زمین جمع میکرد و بعد با چرخش
دوباره دست سنگ اول رو در حالیکه بقیه سنگ‌ها تو مشتش
بودند، می قاپید.

الان بهش بگیم، عمو این رو بلند گفت، مثل اینکه ماریا تو اتاق نباشه،
باد آروم گرفت و گوشش هاش رو تیز کرد.

به من، خوب چی میخواید بگید؟

تو بهش میگی؟ عمو با نگاه به یکی اینو گفت، اصلاً، چه اهمیتی داره
به کی گفت.

وقتی مادر بزرگم اولین بار میخواست زایمان کنه نزدیک بوده که بمیره. بدنش دخترونه بوده نه زنونه. بدنش هنوز فرم نگرفته بوده و برای زایمان آمادگی نداشته، برای همین بچه نتوانسته بود خارج بشه و زنده نموند. یعنی... مامانت الان داداش داشت...

شاید هم خواهر... فکر نمیکنم که مادر بزرگم هیچ وقت باهاش کنار او مده باشه. آلتکسیا، عمیق ترین زخمهای آدمها قابل رویت نیستند و یه جایی تو وجودشونه.

ماریا من میخوام عروسی کنم. شاید زود بچه دار بشم... نمیخوام دنیارو عوض کنم و یا بخوام با خونوادم لج کنم یا با اون چیزی که دوروبرم اتفاق میافته. تو میخوای دنیارو عوض کنی؟

ماریا خم شد رو دقتش. با چرخش آرام مدادش کلمات خاکستری بر روی کاغذ فشرده و نقش می بستند: دوست دارم حداقل سعی کنم.

بعد یه نقاشی کشید و به آلتکسیا نشون داد. یه سیاره که داخلش نوشته بود: سیاره ماریا

هر دو خندیدند.

شب آرام و توطعه وار فرارسید. پدر تو قسمت سر میز همیشه اونجا، مادر کنارش همیشه کنارش، عمو رو بروش تو سر دیگه میز، مادر بزرگ کنار پنجره که از ورزش باد میلرزید ولی اونجارو دوست داشت، خاریتوس که عجله داشت سریع برگرده سر درسش و ماریا که یواشکی تو بشقابش نقشه میکشید. کوچولو خواب بود. اون شب باد زبان به کام گرفته

کرد. شاید سال بعد یه نوزاد مثل داداشش داشته باشه. تو همین سن و سال مادرش ماریا را به دنیا آورده بود. داداشش داشت با خنده دلبری میکرد.

دماغو، صداش کرد و با دستمال بینیش رو تمیز کرد.

ماریا تو مدرسه بغل دست آلكسیا می نشست.

باز مشقات رو نوشتی؟ وقتی ماریا دفتر خالیش رو دید اینو بهش گفت.

آره دیگه، اینطور جواب داد.

آخه چرا؟

اصلاً بهم بگو چرا باید درس بخونم. مدرسه داره خالی از دختر میشه، هیچکی مدرسه رو تموم نمیکنه، همه عروسی میکنن و بچه دار میشن.

آلكسیا، تو هم عروسی میکنی و بچه دار میشی؟

آره من هم، چرا من نه؟

میدونی که خطرناکه؟ خطرناکه که تو این سن بچه دار بشی...

کی گفته؟

مادربزرگم

آخه خودش که تو سن کم بچه دار شده.

واسه همین یه چیزی میدونه که میگه.

یعنی چی؟ آلكسیا پرسید.

ماریا چشماشو بست و به صدای وزش باد گوش داد. خودشو به دست باد سپرد و همراهش شروع کرد به چرخش تا اینکه پلک هاش سنگین شد و خوابش برد.

بیا اینجا چچولوی من، مادر بزرگش بهش گفت وقتی که دید از خواب بیدار شده و داره رویاهاشو از روی چشمش پاک میکنه.

ماریا رفت پیش مادر بزرگش و کارش نشست. مادر بزرگ دستشو گرفت آستین شو زد بالا مچ دستشو مالید دقیقاً همون کاری که برای گلو دردش میکرد.

کوچولوی من، تو زندگیت چیکار میخوای بکنی؟ اگه زندگیت دست خودت باشه، باهاش چیکار میکنی؟ وقتی یه کم بزرگتر بشی، میخوای تو زندگیت چیکار کنی؟

میخوام دکتر بشم، ماریا خیلی آهسته تو گوش سالم مادر بزرگش گفت چون نمیخواست بقیه بشنون.

خوب براش چیکار می خوای بکنی؟ مادر بزرگ دوبار پرسید.

ماریا با چشمای گرد شده بهش نگاه کرد، مثلاً براش چیکار باید بکنم؟ هیچ کاری نمیکم، بابا میگه رویاها فقط رویا هستند و ما تو رویا زندگی نمیکیم. رویا یه چیزه واقعیت یه چیز دیگه. قرار نیست کاری بکنم.

پس برات خیل حرف دارم، ماریا. بذار بهت بگم، مادر بزرگ تا اینو گفت همون لحظه باد سرش گیج رفت و خورد به پنجره، انقدر ناگهانی که داداش کوچولوش از خواب پرید و بغل میخواست. با ناز بغلش

میلیونها ستاره کوچولو خوابن. شیر آب زیاد دور نیست، راهم که خوب بلده. اما این اواخر، وقتی باد میوزه، ماریا نگران میشه. یه سری حرفای باباش و عموش رو شنیده، اینکه اون و برادرش دیگه بزرگ شدن و هر کسی باید روی پای خودش بایسته و اینکه خاریتوس و ماریا تا کی میخوان با اونا زندگی کنن، خاریتوس یه جوان رعناست و ماریا یه خانم کامل. ماریا خیلی نگرانه چون اصلاً احساس نمیکنه که یه زنه، حس میکنه که یه دختره و از چیزهایی که از زمزمه باد به گوشش میرسه میترسه. اینکه همه اینا میشن یه شب تاریک، شبی عصبانی و ظالم که باد به دوش میکشه و توش نمیشه صدای وداع همدیگرو شنید.

شب قبل یه پیره مرد عصا به دست و قوز به پشت اومده بود خوشنون، اولین بار بود که اونو میدید. چندین ساعت تو خوشنون بود، تقریباً تا خود صبح با پدر و عموش صحبت کرد. مادرش هم اونجا بود و بدون اینکه حرفی بزنه فقط شنونده بود، مادر بزرگش هم بود ولی خوب نمیشنید اما با اینحال از همه چیز با خبر بود، قرنهاست که باخبره.

تو نگران نیستی خاریتوس؟ قبل از خواب از داداشم پرسیدم.

ماریا من میخوام درسمو ادامه بدم، چرا نگران باشم؟ میرم دانشگاه و مهندس میشم، یه کاری هم پیدا میکنم تا خرجم در بیاد.

خاریتوس، منم درسمو ادامه میدم؟

فکر نکنم ماریا، تو دختری و دخترها عروسی میکنند.

منم میخوام درس بخونم، نمی خوام عروسی کنم.

بگیر بخواب، بابا و عمو خودشون همه چیز رو هماهنگ می کنند.

ماریا، 13 ساله

باد بر فراز کوه ها و خانه های گلی و بر روی تمام امیدها و نقشه های دنیا در حال وزیدنه. زوزه کشان و پرهیاهو، حسود و خندان، مغرور و بی پروا. از زیر درها و درزها به خونه های مردم سرک میکشه چون دلش میخواهه. آتش زیر کتری رو شعله ور میکنه، موهای ماریا رو به هم میریزه، روسری مادر بزرگو از سرش میدزده، از لپ های کوچولو تو گهواره سر میخوره و صفحات کتاب داداش بزرگتر رو ورق میزنه.

ماریا، بلند شو برو آب بیار

آخه الان بیرون باده، بذار اول باد قطع بشه

یه کم دیگه بارون میگیره

ماریا بیحال درو باز میکنه و به آسمان نگاه میندازه. اون بالا تو آسمون

گفتم از مدرسه بیرونش کردن و دیگه هرگز ندیدمش. خانم کئسنیا بهم پیشنهاد کرد از متخصص کمک بگیرم. به خودم قول دادم که دیگه هرگز به هیچکس اجازه ندم که باهام همچین رفتاری بکنه، قول دادم به خودم و بدنم احترام بذارم. کمکی که بهم توصیه کرده بود رو گرفتم. احساس میکردم سرشار از نیروی سن و سالم هستم، یقین پیدا کرده بودم که رویاها برای تحقق نیاز به شجاعت دارند و اعتماد به افرادی که عاشقمون هستند، تا ترک بر ندارند.

و دوباره شرع کردم که اون خوابو ببینم. اینکه تو یه دریا پر از ماهی های رنگارنگ شنا میکنم و مرجانها جلوم قد میکشند و من دستامو به سمتشون دراز میکنم تا به آرومی نوازششون کنم. من این پایین تو ژرفا دوباره میتونم نفس بکشم درست مثل یه ماهی.

بله. سپس باور کردند که نسبت به زنان رهبران مناسب تری هستند، قوی تر، مسئول تر، و با تحمل بیشتر...

زنها چی؟

زن ها ضعیف، محدود، رام و هدفی آسان قله داد می شدند. شکستن این باور کار سختیه. هنوزم جامعه این دیدگاهو پیش میبره.

حالا فهمیدم، وقتی همه این اتفاقات داشت برام می افتاد هیچکی ازم دفاع نکرد، برعکس خیلی ها به گروه پانایوتیدیس ملحق شدند.

همه اینا دیگه تغییر کردن، جایگاه زنان دیگه خیلی متفاوته، ولی طرز فکر ها به راحتی تغییر نمیکنند. ترس ها و پیش فرض ها خیلی ملبوس وجود دارند. هنوز خیلی وقت لازمه تا آخرین قلعه ها فتح بشن.

خانم کئسنیا، پس من هم موفق شدم که یه قلعه رو فتح کنم؟
آره ماریانای عزیزم، اصلاً بهش شک نداشته باش، تو دنیای که پر از پانایوتیدیس هست، حالایکی کمتر وجود داره!

بعد از یک ماه دوباره برگشتم داخل آب. اولش مثل ترسوها، مثل اینکه شنا کردن رویادم رفته باشه. ولی بدنم همه چیز رو یاد شه. دوباره شنا کردم، دوباره مسابقه دادم. سال بعد مسابقات مدراس رو بردیم. خیلی احساس غرور داشتم هم بخاطر مدالی که گرفته بودم هم بخاطر اینکه دیگه از خودم و بدنم نجالت نمی کشیدم. دیگه احساس نگاه نمیکردم، و خودم رو مستحق بلاهایی که سال قبل سرم اومده بود نمیدونستم.

بعد از اینکه به خانم کئسنیا درباره حمله پانایوتیدیس تو رختکن استخر

شنیدم یکی میگفت که پانایوتیدیس تو خیلی بی شعوری.
یکی دیگه گفت خیلی حال به هم زنی، یه هو کردن باور نکردنی شروع
شد با این تفاوت که این بار پانایوتیدیس هدف بود.
دخترم چرا حرفی نزدی؟ چرا نگفتی چه بلای داره سرت میاد؟ خانم
کنسنیا وقتی روز بعد او مد برای دیدنم ازم پرسید.
جواب ندادم، هیچی نگفتم.

ماریانا، عزیزم، تو میدونی که هزاران دختر تو جهان فقط به خاطر
اینکه دختر هستند با مشکلات خیلی سختی روبرو هستند؟
نگاهم دوختم به چشماش:

جدی میگی؟

گفت معلومه که جدی می‌گم.

چرا؟

چرا... پاسخ دادن بهش سخته. سخته که بشه فهمید.

سعی کنید بهم توضیح بدید خانم کنسنیا، می‌خوام بفهمم.

چیزی که از اعماق زمان نشأت میگیره.

یعنی؟

یک نابرابری بزرگ بین مرد و زن وجود داشته. برای قرن‌ها سلطه مردان
بر زنان حاکم بوده.

چون از نظر جسمی قوی تر بودند...

و به همراهش خطر شکستن دنیای شکنندم که باقیمانده رویا های کودکیم بود وجود داشت.

مسابقات شروع شد. رفتم روی سکوی خودم و همراه با من هفت دختر از مدارس دیگه، دستور حرکت داده شد، با تاخیر شروع کردم، بقیه دخترها رو دیدم که با قدرت قبل از من شریجه رفتند. تو صد متری که با خط پایان فاصله داشتم موفق شدم از سه تا دختر جلو بزنم. وقتی دوباره به سکوم رسیدم نگاهم به خانم کئسنیا افتاد. بدترین زمان خودمو زده بودم. با تعجب نگاهش به کرنومتر بود، ولی با اینحال بهم لبخند زد. دیگه مطمئن بودم که یه جای کار درست نیست.

میدیدم که رویام داره دست نیافتی میشه. حس میکردم یه چیز بزرگی رو در اختیار دارم که تویه چشم بهم زدن داره از دستام سر میخوره، مثل اینکه هیچ وقت مال من نبوده باشه و اینکه دیگه نمیتونم داشته باشمش.

برای شنای امدادی روی سکوی چهارم ایستادم. تا اون لحظه جلو بودیم یعنی تا وقتی که من شیرجه زدم. نوبتم بود که شروع کنم، حالت گرفتم و منتظر بودم، از جایگاه یه صدایی بلندتر از همیشه به گوشم رسید، بلندتر از صدای یه انفجار قوی، بلندتر از قویترین پیگ بنگ، شنا - کن - پستون - بزرگ

شیرجه زدم. یه نفس عمیق کشیدم. آب قورت دادم. بازم آب قورت دادم. غرق شدم. زیر آب موندم. داشتم خفه می شدم. بعدش دیگه هیچی یادم نمیاد. وقتی چشمامو باز کردم، خانم کئسنیا بالای سرم بود. مسابقات متوقف شده بودند، همه کلاس دورم بودند، یکم عقب تر هم بچه های دیگه.

پوشم و خودمو برسونم سالن بغلی که برای دوش بود. از یه نیکت بالا رفتم ، پنجره رو باز کردم و غلتیدم تو دل شب که بیرون بود، برگشتم خونه، خودمو تو اتاق زندانی کردم و دیگه پامو تو استخر نداشتم.

اون روز تمام دنیام ترک برداشت. اما مسابقات مدارس که دنیای دل شکسته ها، تنها ها و ترک خورده ها هیچ اهمیتی براش نداشت، سر رسید. ولی من دیگه اصلاً براش آماده نبودم.

روز مسابقه خانم کئسنیا تو رختکن باهامون صحبت کرد. تکنیک ها رو بهمون یادآوری کرد و اینکه در طول سال چقدر زحمت کشیدم و حالا وقتشه که ازش لذت ببریم. اما نگاه من خیره به اون ستونی بود که چند وقت پیش پانایوتیدیس پشتش قایم شده بود و احساس میکردم میخوام یه عالمه استفراغ کنم. ولی با این حال لباس شنا، کلاه و حوله مخصوص رو پوشیدم و با بقیه رفتم بالا. جایگاه تماشاچیان پر بود اما نمی تونستم چهره هارو تشخیص بدم فقط یه کادر محور رنگارنگ میدیدم مثل اینکه بینمون یه آبخار طغیان باشه. بالای پله ها یه کم ایستادم و سرمو گرفتم که داشت میچرخید.

ماریانا، حالت خوبه؟ خانم کئسنیا ازم پرسید. اما وقتی بهش نگاه کردم نتونستم واضح ببینمش، فقط خطوط صورتش رو میدیدم. به خودم فشار آوردم که لبخند بزنم ولی چندان موفق نبودم، لبخندم بیشتر شبیه یه تیک عصبی بود تا لبخند. پشت سر دخترها که به ترتیب از روبروی جایگاه تماشاچیان رد میشدن به راه افتادم.

ترسیده بودم. بار اول نبود که تو یه مسابقه شرکت میکردم، نمیدونم دقیقاً از چی ترسیده بود. اصلاً معلوم نبود. اما قلم داشت منفجر میشد

خشک میکردم. حس عجیبی داشتم، مثل اینکه تنها نباشم و کسی منو تحت نظر داشته باشه تا اینکه یه صدا شنیدم. صداهایی شبیه به ناخن کشیدن و بعد خنده و بعد یه سرفه. قلم شروع کرد به تند تند زدن. یدفعه پانایوتیدیس از پشت ستون ظاهر شد.

داشتم می‌لرزیدم. همونجا، جلوی کمد 27 شروع کردم به لرزیدن. اولش زانو هام بعد دستام بعدش هم سرم. می‌خواستم دستمو دراز کنم و به یه جا تکیه کنم، به کمد که باز بود، ولی نمیتونستم. وحشت کرده بودم. قلم دیوانه وار میزد. نبضم قاطی کرده بود. چطور امکان داشت؟ پانایوتیدیس چطور اومده بود تو رختکن دخترها؟ چطور تونسته بود وارد حریم بشه؟ تو پنهان ترین دنیام؟ چرا اونجا بود؟ چیکار میخواست بکنه؟ میخواست دهنمو باز کنم و داد بزنم ولی صدام در نمی‌اومد یا شاید من نمیشنیدم. وقت کرده بودم که شلوارمو پوشم ولی هنوز حوله دورم بود. مثل یه سپر جلوی سینم سفتش کردم. پانایوتیدیس شروع کرد به جلو اومدن یه کم ایستاد و دوباره حرکت کرد به سمتم.

خانم کسنیا، موفق شدم با تمام قدرتی که برام باقی مونده بود و صدای لرزان شبیه ژله فریاد بزنم. و اونوقت بود که پانایوتیدیس مثل ماری که آماده باشه تا زهرش رو بریزه بهم حمله ور شد، حوالم رو با زور کشید و با دو تا دستاش سینه هام رو گرفت.

خانم کسنیا، این بار طوری جیغ زدم که تا اون وقت تو زندگیم نزده بودم، و امیدوارم دیگه هرگز صدای خودمو اینجوری نشنوم.

و اون موقع پشت ستون غیبش زد. فرصت پیدا کردم که سریع لباسمو

می برد یا اونوقت که مامانم منو با یه ماسک و لوله تنفسی توی وان پر از آب میذاشت. ولی به احتمال زیاد زمانی عاشق آب شدم که با خانم مربی، کئسنیا، آشنا شدم. خیلی شگفت انگیزه که تنها یه آدم مثل اون این توانایی را داشته باشه تا کاری کنه که بتونی بهترین توان خودتو به نمایش بذاری. خانم کئسنیا مربی ماست. شرکت تو مسابقات مدارس در آخر سال رو به او مدیونیم. وقتی مربی ما شد حتی به آخر پنجاه متر هم نمی رسیدیم.

تمرین تموم شد و خانم کئسنیا با سوت هممون رو صدا زد.

شما دیگه آماده هستید، آخر ماه تو مسابقات شرکت میکنید. همه برای یکی و یکی برای همه. یادتون باشه که همتون هوای همدیگر رو دارید، شما یه تیم هستید. اگه نگران چیزی هستید، اگه میخواید حرف بزیم نجالت نکشید، میدونید که کجا می تونید من رو پیدا کنید، برید یه چیزی بخورید و استراحت کنید. وعده ما فینال. باشه دخترای گلم؟

بعد همه رفتن رختکن، یادمه که من هم پشت سرشون رفتم ولی یه کم یواش تر، داشتم به ”اگه نگران چیزی هستید“ فکر می کردم. وقتی داشت این حرفو میزد به نظرم اومد که داره به من نگاه میکنه. ولی به هر حال من خودمو تنهای تنها حس می کردم، اما نمیتونستم اتفاتی که داشت برام میافتاد رو به کسی بگم. یدفعه یادم اومد که حوالم رو روی حفاظ جایگاه جا گذاشتم و اینکه حال نداشتم تا اونجا برم و بردارمش، همه دخترها از رختکن رفته بودن.

بیرون شب بود و من هم تنهای تنها، اما هنوز نتونسته بودم لباسم رو عوض کنم. غرق افکارم بودم. حوله رو برداشته بودم و حالا موهامو

من تو صد متر آزاد و شنای امدادی شرکت می کردم. تو تمرینات موفق شده بودیم که زمان خیلی خوبی ثبت کنیم، زمانی که تا اون موقع هیچوقت بهش دست پیدا نکرده بودیم. نکته عجیب این بود که پانایوتیدیس تو استخر نبود، تو آب و بین خطوط شنا نبود، منظورم اینه که تو سالن استخر بود، همیشه تو جایگاه تماشاچیا با یه شلوار جین و کاپشن بارونی می نشست و نظاره گر بود. اما دیگه تو افکارم نبود، فراموشش می کردم. وقتی شنا میکردم همه چیز رو فراموش میکردم. بیشتر وقتها برای استراحت، تصور میکردم که یه ماهی هستم، با دهانی که دائماً باز و بسته میشه و با موج دادن به باله هام بین مرجان ها، صخره ها، عروس های دریایی و صدف های زیبا شنا می کنم. یه جورایی برای خودم یه پناهگاه ساخته بودم.

استخر رو باز بود و هوا داشت تاریک می شد. با اینکه ساعت تازه داشت 5 میشد ولی تو چله زمستون تقریباً هوا دیگه تاریک بود. نورافکن ها روشن شده بودند. نور خودش رو روی آب متلاطم و دخترهایی که داشتند شنا می کردند پهن کرده بود. شبیه این بود که یه دسته ماهی گشنه از آب می پرن بیرون و دوباره نا امید میافتادند تو آب و نتیجش میشد تلاطم آب.

زمانی که برای صد متر ثبت کرده بودم، بهترین زمانی بود که تا اون موقع زده بودم. به یه رکورد شخصی برای خودم دست پیدا کرده بودم ولی تو شنای امدادی همه دخترها باید با هم هماهنگ میشدیم. مثل اینکه یه ورزشکار هستیم و نه چهارتا.

یادم نمیاد چه زمانی عاشق آب شدم. شاید موقعی بود که بابام منو دریا

نمی دونستند، نمی توانستند بفهمند. از جگای می توانستند بفهمند آخه من که چیزی نمیگفتم...

از پانایوتیدیس بدم می اومد ولی بیشتر از اون از خودم بدم می اومد. احساس می کردم سزاوار همه اینا هستم. اطمینان، پلیدی و بیزاری که تو نگاهش بود گیجم می کرد و از مسیر بیرونم می کرد. خودم رو سرزنش می کردم. به سایر دخترها با سینه بچه گانه حسودی میکردم، می خواستم زمان رو به عقب برگردونم به اون زمانی که با عروسکام بازی می کردم. ناگهان زن شدن را می خواستم چیکار؟ ولی دست من نبود.

سینه هام بزرگ شدند چون چاق بودم. من که چاق نبودم. تو همه سایت ها نوشته بودند یه مشکل هورمونی. اینکه برای مشکلات بخوای تو گوگل جستجو کنی تا ببینی چی می تونی پیدا می کنی اصلاً ایده خوبی نیست. یک روش غیر قابل اعتماد. میلیاردها لینک از طرف میلیاردها غیرمتخصص به اونهای که دنبال راه حل مشکل شون می گردند، اطلاعات نادرست میدند. ولی چاره دیگه ای نداشتم. با اینکه میدونستم ربطی به چاقی نداره ولی دست از غذا خوردن کشیدم، چون دیگه اشتیایی برای غذا نداشتم. دائماً، ناراحت، تو فکر و نگران بودم. غمگین بودم. ناامید. بدبخت. نمیخواستم دیگه مدرسه برم. چند بار خودمو به مریضی زدم ولی نمیشد دائماً غیبت داشته باشم. و اینطوری دوباره به صحنه جرم برگشتم.

و اون وقت بود که اون اتفاق افتاد. اون اتفاق کذایی.

سر درس ورزش رفتم استخر. تمرین داشتیم، چند وقت دیگه قرار بود میزبان مسابقات مدارس تو مدرسه خودمون باشیم.

الان یادم نیست، بیا پروفایل فیسبوکم رو بهت نشون بدم.

اصلاً به فکرم نرسیده بود که به معلمم بگم. شاید بتونم به خانم کئسنیا مربی ورزش اعتماد کنم ولی من حتی نجالت می کشیدم که به مامانم بگم و با چه رویی به اون میخواستم بگم؟ به اضافه اینکه غیرممکن بود چیزی نشنیده باشند، همه این اتفاق ها جلوی روشون می افتاد، همه میشنیدند. اگه می خواستند ازم دفاع کنند تا حالا کرده بودند، اینطور نیست؟

تعطیلات عید خیلی زود تموم شد و برگشتم مدرسه. بقیه پسرها آروم شده بودند و تو مسخره کردن شرکت نمی کردند مثل اینکه دیگه حوصله نداشته باشند یا بزرگ شده باشند. ولی پانایوتیدیس خستگی ناپذیر، هر بار که از کنارم رد میشد حرفهای شرم آور تو گوشم پچ پچ می کرد. حرفهایی که با شنیدنش سرخ میشدم و باعث میشدن که بیشتر نجالت بکشم. ولی نمیتونستم تصور کنم که اوضاع قراره بدتر هم بشه. زنگ های تفریح از کلاس بیرون نمیرفتم و رو نیکتم می نشستم تا باهاش روبه رو نشم. سر کلاس درس حواسم به درس نبود فکرم جای دیگه بود، از پنجره به بیرون نگاه میکردم و به حرفهایی که از دهنش بیرون می اومد و تو گوشم می پیچید، فکر می کردم.

یه روز اون توپهای بادیتو میگیرم و خوشتم میاد، اینو بار آخر بهم گفتم، منم رفتم توالت درو بستم و زار زار گریه کردم.

تو خونه تمرکز نداشتم، شماره ها جلوی روم بالا و پایین می پریدند و کلمه ها از روی هم دیگه قل می خوردند. نمراتم از همیشه بدتر شده بود و مادرم که اومده بود مدرسه برای پرس و جو وقتی داشت میرفت سرش پایین بود. شب صداشو شنیدم که داشت با بابا صحبت می کرد.

بودم، بین ماهی های رنگارنگ و مرجانهای مشبک ولی دیگه مثل قبل نمی تونستم زیر آب نفس بکشم. هر وقت که میخواستم نفس بکشم آب وارد شش هام می شد و نفس نفس زنان از خواب می پریدم. اما اوضاع خیلی بدتر می شد. آره، دقیقاً بدتر می شد وقتی که میخواستم وارد عمق بشم تا پام به کف دریا برسه.

دیگه تعطیلات عید شده بود و من هم با نفس راحت و یه عالمه تمرین خونگی که باید تو عید انجام می دادم از مدرسه رفتم بدون هیچ چیزی که بخواد باعث بشه به پانایوتیدیس فکر کنم. فکر کردم که با پدر و مادرم در مورد اتفاق هایی که تو مدرسه می افتاد صحبت کنم ولی نجالت می کشیدم دربارش حرف بزنم. بیشتر خودمو با تمرین هام، کامپیوترم و دختر خاله هام که برای چند روز اوامده بودند خوشمون، سرگرم کردم. دانائیتسا 6 سالش بود ولی کسانسی بزرگتر و همسن خودم. وقتی تو اتاق تنها بودیم، شروع به بازجویی میکردم. اینکه اگه پسرها تو مدرسه مسخرش می کنند، اگه دوستهای خوبی داره و یا وقتی که سینه هاش بزرگ شد، لباس هاش اندازش بودند. ولی کسانسی همچین مشکلاتی نداشت و حتی سینه هاش هم به اندازه من بزرگ نشده بودند.

گفت: پسرها تو دبستان مسخرم می کردند ولی تو راهنمایی دیگه نه.

خوب چکار کردی؟

به معلم گفتم و دعواشون کرد.

به مامانت هم گفتی؟

بود. ولی دخترها، آسوده خاطر چون اونا هدف نبودند، ولی از ترس اینکه جای من باشن، همشون سکوت کرده بودند. ولی با این حال کاریکاتورها رو بی صدا دست به دست می کردند. خوب چکار می تونستند بکنند وقتی که خودم نمیتونستم از خودم دفاع کنم؟ بیشتر وقتها فکر میکردم که حقمه. چون سینه هام خیلی غیر طبیعی بزرگ بودند. چون یه هیولا بودم. چون تقصیر پانایوتیدیس نبود. چون تقصیر خودم بود. واسه همین سکوت میکردم، خودمو جمع میکردم، از پسرها دوری میکردم و بعدها از دخترها هم همینطور. خیلی زود تویه انزوایی قرار گرفتم که خودم به خودم تحمیل کرده بودم. تویه حبابی بودم که قرار بود خیلی زود بترکه.

یاد یه همکلاسی تو دبستان افتادم. وقتی یه پسر بهش گفت چاق، همچین جیغ زد که همه مدرسه زود دورشون جمع شد و نگاهشون میکردند. بعد به اون پسر گفت که اگر یه بار دیگه جرأت کنه همچین حرفی بزنه اون وقت میبینم که چه بلایی سرش میاد. همینقدر ساده. اون هم مثل یه بچه مظلوم دمشو گذاشت رو کولش و رفت. من چرا نمیتونستم همچین کاری کنم؟ چه چیزی نمیداشت که از خودم دفاع کنم؟ چرا تو روی پانایوتیدیس نمی ایستادم و بهش بگم، تو عجیبی، تو هیولایی، تویی که به یه دختر می خندی و مسخرش میکنی فقط و فقط به خاطر اینکه دختره، فقط و فقط به خاطر اینکه نمیتونی بفهمی تو بدن دخترها چه تغییراتی اتفاق می افته، تویه هیز ترسو و بزدل هستی.

ولی من سرم رو مینداختم پایین و قایم می شدم. خوابی که میدیدم، اون آرامش و رویای زیبا دیگه تغییر کرده بود. تو رویام هنوز توی دریا

در یک بیابان ناشناخته. نه، این هم نه، یک حس بدتر داشتم: مثل اینکه دست و پاهام بسته باشند و کرم ها و سوسک ها رو بدنم راه برند. نه، حتی این هم نه، یک چیز وحشتناک تر: مثل یک فضانورد که از سفینه فضاپیش جدا شده و همینطور در تو جهان پهناور معلق و در انتظار تموم شدن اکسیژنه تا خفه بشه. حتی اینطوری هم نیستم. آخرش حسم این بود که تویه تابستون سینه هام بزرگ شدن و پسرها به فرماندهی پانایوتیدیس مسخرم می کنند. آره، دقیقاً همین حس رو داشتم.

چند هفته اول لباسهای مشکی بلند می پوشیدم، تا سینه هام رو قایم کنم. تلاش میخود. پانایوتیدیس سر کلاس درس کاریکاتور می کشید و نقش اولش من بودم. وقتی که معلم رو میدید اونا رو زیر کتاب قایم میکرد. تو اولین فرصت اونا رو دست به دست میکردند. بعضی وقتها به دست خودم هم می رسید. یه داستان چندش آور به اسم پستون بزرگ در سرزمین پستانمندان، کلاً درباره سرزمین غیر زمینی ها بود که بعضی ها سه تا چشم داشتن، بعضی ها دو تا سر، بعضی ها دم و بقیه هم بینی خرطومی داشتند. و اما من اینقدر سینه های بزرگی داشتم که تویه صفحه جا نمیشد و تا صفحه های بعد ادامه پیدا می کرد.

حس میکردم که کیسه بوکس هستم، مسخره کلاس. پسرهایی که تا اون موقع جیکشون در نمی اومد و گروه پانایوتیدیس بهشون کوچکتین اهمیتی نمیداد حالا دیگه از من استفاده می کردند تا پیش پانایوتیدیس به چشم بیان. به زبان اقتصاد: شاخص سهامشون افزایش پیدا کرده

هاش ادامه داشت تا وقتی که شروع کرد با جدیت بهم نگاه کنه. اینقدر جدی که ترسیدم.

زنگ تفریح، قاعده بازی اون سال رو برای دوستاش توضیح داد. دستورالعمل مشخص بود: مسخرش کنید، مچالش کنید، محوش کنید بدون هیچ رحمی. هر کس بهتر بتونه برندست. مسابقه شروع شده بود، قربانی من بودم، کی میتونه به من تیکه خنده دارتر بندازه، کی میتونه بیشتر بقیه رو بخندونه، کی قراره قلدر اونروز باشه و این عنوان رو از قلدر روز قبل بگیره.

مراقب باشید، ازدرها دارن نزدیک میشن، پانایوتیدیس سیگنال میداد. برید کنار، الانه که منفجر بشن! یکی دیگه ادامه میداد.

بچه ها پناه بگیرید...

رو به جلو، ایستادگی در مقابل این پستون ها شجاعت می خواد. شجاعت، مردانگی، از خودگذشتگی.

کابوس شروع شده بود. گیج تمام این حرف ها رو می شنیدم، حرفهای مسخره آمیز، خنده ها، بدون اینکه بتونم کاری بکنم. از خودم نجات می کشیدم واسه چیزی که بهش تبدیل شده بودم. دیگه تنها یه چیز بودم، آره حتی برای این هم من را قانع کرده بودند: من یک دختر با سینه های بزرگ بودم.

گیر افتاده بودم. احساس میکردم که در حال فرو رفتن تو شنهای روان هستم. هر روز بیشتر از قبل. نه، اصلاً احساس بدتری داشتم: گمشده

پس - پستون - قُل - قَلْبِه

بدبختی یکی چه لذتی میتونه برای دیگری داشته باشه؟ با اینحال، پانایوتیدیس از خودش راضی بود، با یه خنده طعنه آمیز رو لبش، یه قهرمان که موفق شده بود همه رو ساعت 8:10 صبح بخدونه کیفیتش رو برداشت و او مد تو کلاس.

من ماریانا هستم، کلاس سوم راهنمایی و عاشق شنا. خیلی وقتها یه خواب میبینم. یه رویای تکراری، بی وزن، نه قد بلند و نه سینه، بدون هیچ وزنه ای که بخواد من رو تو عمق زمین گیر کنه، با ماهی ها تو دریا شنا میکنم و دسته های ماهی شکافته میشن تا منو تو بغلشون بگیرن، تو رویا میتونم زیر آب نفس بکشم، تو رویا من هم جزئی از دسته ماهی ها هستم و اصلاً مهم نیست که با هاشون فرق دارم. تو رویا من آزادم. مشکل اینه که از خواب بیدار میشم.

تغییراتی که تابستون امسال تو بدنم اتفاق افتاده، از دوم راهنمایی تا سوم راهنمایی، رو فقط میشه با تغییرات ایکس من مقایسه کرد: غیر قابل درک، باور نکردنی، بیش از اندازه، غیر طبیعی، و البته قابل مشاهده برای همه. گویی سینه هام بدون هیچ هشدار قبلی مثل بالن باد کردند. مثل زمانی که اولین دندونم تو مهدکودک در او مد از این همه تغییر روبروی آینه خشکم زده بود. اولین چیزی که به فکرم رسید این بود که آیا روی عملکردم تأثیر میداره، آیا میتونم دوباره سریع شنا کنم. بعد نگران شدم که تو لباس های مورد علاقم جا نشم. پانایوتیدیس اصلاً به ذهنم خطور نکرده بود تا اینکه اولین روز مدرسه فرا رسید. همین که من رو دید چشمش گرد شد و شروع کرد به هر هر خندیدن. خنده

سکه هستیم؟ اگر من وجود نداشتم همچین اتفاقی می افتاد؟

میتوانستم مثل بقیه زودتر برم، آگه فوراً بعد از تمرین رفته بودم، آگه تندتر راه رفته بودم، آگه تنها نبودم، آگه خیس نبودم، آگه تو عالم خودم نبودم، آگه قرار نبود لباس عوض کنم، باز هم این اتفاق می افتاد؟ آگه، آگه، آگه... هیچکس نمیدونه. اهمیتی هم نداره. سوالهایی وجود دارن که پاسخی ندارند. تو نینه تاریک ماه چی هست؟ تو مثلث برمودا چه اتفاقی می افته؟ تو کله رهبر کره شمالی چه خبره؟ هیچ، هیچ، هیچ...

ماه نوامبر بود. 3 نوامبر. یادمه چون روز تولدمه. کیفم رو آماده مدرسه کرده بودم و راهی شدم. پانایوتیدیس قبل از من رسیده بود و جلوی ورودی منتظر بود. حاضریم شرط ببندم منتظر من بود. معلومه که منتظر من بود. هر روز صبح منتظرم می ایستاد دقیقاً مثل یه زورگوی تمام عیار برای قربانیش. دلزده نمی شد، خستگی ناپذیر و مبتکر، دقیقاً برعکس درس هاش. واقعاً عجیب و باورنکردنی بود که هر روز حوصله داشت من رو شکنجه بده. تحقیرم کنه و من رو محو کنه. همیشه موفق بود و شاید تنها تو این کار موفق بود. دار و دستش اونطرف تر ایستاده بودند همه خواب آلود و منتظر. کیفش رو کنار پاش گذاشته بود دستاش تو جیبش و به در تکیه کرده بود. معلومه که نمیخواستم از جلوش رد بشم ولی مدرسه ورودی دیگه ای نداشت. سرم رو انداختم پایین تا حداقل از نگاهش در برم. اما از حرفاش موفق نشدم، همون حرفهای همیشگی و اثبات قلدریش. همون ها رو با صدای بلند جلوی بقیه بجه ها فریاد زد و بعدش قهقهه سایرین. و من که آرزو داشتم زمین دهان باز کنه و قورتم بده.

ماریانا ، 14 ساله

اینطور اتفاق افتاد. هر بار سعی کردم یادم بیاد که چطور این اتفاق افتاد، معدم به خودش پیچید، دهنم خشک شد و روبروم با این تصویر مواجه شدم، یک راهروی تنگ و طولانی، کابینت های فلزی شماره دار که تو راست و چپ جا گرفتند، کف تی خورده، لامپ ها مستطیلی سقف، درهای بسته، زنگ بی صدا، موهای خیس، دست هام، دست هاش. سفت، عرق کرده، مصمم. خمیده، کور و چندش آور مثل پاهای عنکبوت. و نگاهش، نگاهش. خشن، پرنفوذ و تشنه.

اگه بعد از تموم شدن زنگ ورزش، بعد از ساعت شنا تو ضلع شمالی مدرسه تو رختکن های نوسازی شده استخر، روبروی کمد شماره 27 نبودم، باز هم این اتفاق می افتاد؟ فقط قرار بود برای من اتفاق بیافته و فقط باید من می بودم تا اینطور بشه؟ آیا من و این اتفاق دوروی یه

- خط تلفنی ۱۵۹۰۰ SOS
- (۲۴ ساعت به زیبا نه‌ای مختلف)
- وب سایت <http://womensos.gr>
- خط تلفنی ملی ۱۰۵۶ SOS برای کودکان، نوجوانان، و والدین
(خامویلو تو پیدیو)
- خط تلفنی ملی حمایت از کودکان 1107 (EKKA)
- ویکل کودک : تلفن ۲۱۳۱۳۰۶۶۰۰،
<https://www.synigoros.gr/?!=childrens-rights.el>
- متن کامل تفاهم نامه استانبول به ۳۲ زبان در وب سایت زیر در دسترس می باشد:
- <https://www.coe.int/en/web/istanbul-convention/text-of-the-convention>
- ما می‌خواهیم یک دنیای عادلانه داشته باشیم با حقوق و فرصت های یکسان برای دختران و پسران ، زنان و مردان .
- پس شروع به خواندن داستان ها کنیم، به فکر فرو رویم و دست به عمل بزنیم...

محتوی و هدف این نسخه چیست؟

این نسخه سعی می کند که با روایت داستان سه (۳) دختر جوان، برخی از موارد خشونت علیه دختران جوان را که در تفاهم نامه استانبول نام برده شده، بیان می کند و به چه طریق می توان آنها را آشکار کرده و همچنین با آنها مواجه شد. این تجربه ها (داستان ها) در هر کشور جهان میتواند برای هر زن یا دختری جدای از اصلیت، وضعیت اجتماعی یا اقتصادی اش اتفاق بیافتد، چون خشونت علیه زنان یک پدیده جهانی است.

هدف این نسخه این است که همه ما چه زن و چه مرد متوجه شویم که هیچ توجیهی برای تحمل هیچ نوع و هر شکل خشونت وجود ندارد. هر عملی که بدون رضایت انجام بگیرد بیانگر خشونت می باشد و مقصر فقط عامل آن است. به اشتراک گذاشتن موضوع های جدی که ذهنمان را درگیر می کنند از جمله خشونت بسیار مهم می باشد، باید به افراد بالغ مورد اطمینان مراجعه کنیم.

اگر تحت خشونت باشم کجا می توانم مراجعه کنم؟

در کشورمان مراکز تخصصی پشتیبانی و حمایت از قربانیان خشونت جنسیتی بوجود آمده اند، شبکه ای که شامل مراکز مشاورت، سرپناه و مرکز تلفنی ۱۵۹۰۰ SOS تشکیل شده است. برای کسب اطلاعات بیشتر برای مراکز (سرپناه) خاص و پشتیبانی، هر فرد میتواند از طریق های زیر اقدام کند.

زبان، مذهب، عقاید مذهبی و یا سایر عقاید، ملیت یا زمینه اجتماعی، مالکیت، اصلیت، گرایش جنسی، هویت جنسیتی، سن، وضعیت سلامتی، معلولیت، وضعیت تاهل، وضعیت مهاجرت یا پناهندگی یا سایر وضعیت ها.

در چهارچوب تفاهم نامه استانبول تاکید می شود که ریشه خشونت علیه زنان در روابط نابرابر قدرت بین زنان و مردان و همچنین ساختار و عملکرد جامعه ها در طول تاریخ می باشد به طوری که زنان را در مقایسه با مردان به جایگاه پست تری هدایت کرده . درعین حال تاکید می کند که دستیابی برابری زن و مرد عامل اصلی پیشگیری خشونت علیه زنان است.

زنان و دختران به چه اشکالی در تمام دنیا تحت خشونت قرار دارند؟

کنوانسیون تاکید میکند که زنان و دختران در سراسر جهان ، اغلب تحت خشونت های جدی از جمله خشونت خانوادگی، اذیت و آزار جنسی، تجاوز، ازدواج اجباری، قتل های ”ناموسی“ ، قطع عضو تناسلی ، قرار میگیرند. اشکال خشونت های ذکر شده نقض جدی حقوق انسانی زنان و دختران جوان محسوب شده و همچنین مانع مهم برای دستیابی تساوی زن و مرد می باشند. همچنین کنوانسیون به رسمیت می شناسد که زنان و دختران جوان در معرض خشونت جنسیتی بیشتری نسبت به مردان هستند.

همچنین کودکان میتوانند قربانیان خشونت خانوادگی باشند، یا به دلیل اینکه خود تحت خشونت هستند یا اینکه شاهد خشونت خانوادگی می باشند.

مقدمه

نسخه " دنیا از اول " که در دست دارید نتیجه همکاری مرکز پژوهش در مورد تساوی حقوق (KEOI) با UNICEF می باشد و مسبب انجام آن « تفاهم نامه شورای اروپا برای پیشگیری و مبارزه با خشونت علیه زنان و خشونت خانوادگی » که مشهور به تفاهم نامه استانبول است، می باشد. این تفاهم نامه اولین ابزار بین المللی قانونی لازم الاجرا برای پیشگیری از هر نوع خشونت علیه زنان و دختران، حمایت قربانیان، محور خشونت و پیگرد قانونی و تنبیه و مجازات سنگین عاملان خشونت علیه زنان و خشونت خانوادگی است.

تفاهم نامه استانبول، از ماه آگوست سال ۲۰۱۴ به تصویب رسیده و تا امروز (نوامبر ۲۰۱۹) به عنوان یک قانون رسمی از طرف ۳۴ کشور از جمله یونان در حال اجرا است.

چرا تفاهم نامه استانبول مهم می باشد؟

تفاهم نامه استانبول اولین پیمان بین المللی است که خشونت جنسیتی یعنی خشونت مبتنی بر جنسیت را تعریف و نام برده ، و راهی را برای جرم انگاری اعمال مربوطه باز می کند که این اعمال متاسفانه روزانه تعداد زیادی از زنان و دختران را تحت تاثیر قرار می دهد . این تفاهم نامه تضمین کننده حق همه زنان است برای تدابیر اساسی حمایتی و پشتیبانی ، بدون تبعیض در هر زمینه از جمله جنس ، جنسیت ، نژاد ، رنگ ،

هماهنگی علمی و نظارت بر ساختارهای متعلق به شبکه دبیر کل سیاست های خانواده و برابری جنسیتی برای جلوگیری و مبارزه با خشونت علیه زنان، ارائه خدمات رایگان اطلاع رسانی و مشاوره (اجتماعی، روانشناسی، حقوقی و حمایت کارگری) برای زنان قربانی شکنجه و یا تبعیض های متعدد.

با ادامه فعالیت های مهم خود در زمینه ریشه کن کردن خشونت علیه زنان و مقابله با کلیشه های جنسیتی، KEΘI در این چهار چوب اقدام به توسعه فعالیت های خود می کند و با سرمایه گذرای در زمینه آموزش پرورش، کمک می کند به پرورش دانش آموزان «دختر و پسر» آگاه و حساس که در آینده به عنوان شهروندان برابر عمل خواهند کرد، برای جهانی با حقوق برابر بدون تبعیض و خشونت. اقدام کنید برای «جهانی از ابتدا».

KEΘI رئیس هیئت مدیره

تئودوسیا تادارو- کری قو

نسخه «دنیا از ابتدا» قصد دارد قدمی بردارد با هدف حمایت از تلاش های طولانی مدت مرکز تحقیقات برای مسائل برابری (KEΘI) در جهت ارتقا برابری جنسی در زمینه آموزش. با شناخت بر نقش مهم آن برای شکل گیری و برداشت در مورد جنسیت. گمانی که شما در دست دارید بر موضوع خشونت علیه زنان و دختران تمرکز دارد و هدف آن افزایش آگاهی نوجوانان از خشونت مبتنی بر جنسیت است.

با در نظر داشتن «تفاهم نامه شورای اروپا برای جلوگیری و مبارزه با خشونت علیه زنان و خشونت خانوادگی» معروف به «تفاهم نامه استانبول» که توسط کشورمان نیز تصویب شده، خوانندگان از طریق خواندن داستان سه دختر نوجوان با یک واقعتی خشن روبرو می شوند که عنصر اصلی آن خشونتی است که میلیون ها زن و دختر نوجوان در سراسر جهان با آن روبرو هستند. به این ترتیب هدف این کتاب انتقال این پیام است «تنها تو، نیستی و تو تنها نیستی» و افزایش آگاهی از مسائل مربوط به و پشتیبانی، حمایت از زنان و دخترانی که به دلیل جنسیت شان در معرض خشونت قرار میگیرند.

KEΘI از زمان تاسیس در سال 1994 با هدف از بین بردن تبعیض جنسیتی و برای ارتقاء زنان در همه زمینه های زندگی اجتماعی اقتصادی، سیاسی فعالیتی پویا داشته. با هدف اصلی که از بین بردن تبعیض های جنسیتی است، به خصوص در زمینه خشونت علیه زنان. در عین حال با به دست گرفتن فعالیت چهارده مرکز مشاوره در سراسر یونان، همچنین

خود آگاهی پیدا می کنند این قدرت خواهند داشت که بطور کامل از خود دفاع کنند.

هدف نهایی این نشر: راه انداختن بحث خطرات، بالا بردن سطح آگاهی در مورد حقوق، و اطلاع رسانی در مورد حمایت های موجود می باشد. این نشر با هدایت KETHI و با حمایت UNICEF و پشتیبانی مالی از طرف دولت ایالات متحده راه اندازی شده است.

لوسیو ملندری

رئیس دفتر UNICEF در یونان

خوانندگان گرامی،

UNICEF از همکاری با مرکز تحقیقات برابری جنسیتی (KETHI) و ارائه این نشر (جهان از نو) که تجربیات دخترانی را که با خشونت جنسیتی روبه رو شدن را با ظرافت احیا می کند خرسند می باشد. این مجموعه از داستانها که به زیبایی توسط النی کاجاما نوشته و توسط میرتو دلپوریا تصویرپردازی شده است قصد دارد آگاهی و گفتمان میان قشر جوان در مورد چگونگی پیشگیری و مبارزه با خشونت جنسیتی ایجاد کن. این داستانها به چهار زبان مختلف منتشر شده اند تا مخاطبین بیشتری را پوشش دهند از قبیل یونانی، اینگلیسی، عربی و فارسی. در حالی که این داستانها بر روی تجربیات دختران تمرکز دارند، ما معتقد هستیم که همه ما متأثر از خشونت جنسیتی هستیم، دختران، پسران، زنان و مردان و اینکه همه ما باید دست در دست هم داده و به این چرخه های خشونت پایان دهیم.

UNICEF طبق اصول مندرج در کنوانسیون حقوق کودک سازمان ملل متحد هدایت شده و در پیشبرد حقوق و رفاه دختران و پسران در گوشه و کنار جهان با بیش از 190 کشور همکاری می کند. این شامل حق حفاظت شدن در برابر تمام اشکال خشونت و تبعیض میباشد.

در UNICEF معتقدیم که دانش قدرت است. آموزش دختران و پسران در مورد نقشهای جنسیتی در یک محیطی عاری از هر گونه خشونت برای شکستن چرخه خشونت اهمیت ویژه دارد. ما به شدت بر این باوریم که وقتی که دختران، پسران، زنان و مردان از حقوق، منابع و حق انتخاب

دنیا از اول

نوشته إلنی کاتساما

طراح تصاویر: میرتو ذلیوریا

العنف الجسدي

الممارسات المتعمدة التي تؤدي الى القيام بافعال عنف جسدي ضد شخص اخر.

العنف النفسي

الممارسات المتعمدة والتي يمكن ان تسبب بضرر جسيم على السلامة النفسية للشخص من خلال الإكراه / الإجبار أو التهديدات.

العنف الجنسي

هو أي فعل جنسي وأيضا محاوله القيام بهذه الفعل بدون موافقه الضحية الطوعيه والحره. يتضمن العنف الجنسي الإغتصاب أيضا.

التحرش الجنسي

أي شكل من اشكال الممارسات الغير مرغوب فيها , سواءً كانت كلاميه او بطريقة غير كلاميه أ ممارسات جسديه ذات طابع جنسي والتي تهدف أو تؤدي الى انتهاك كرامه الشخص بالتحديد عندما تسبب بانشاء بيئة تخويف او عدائيه او مسيئه او مهينه او مذلة.

المراقبه بالخفاء أو المضايقة (stalking)

وتشير إلى التصرفات عن قصد والتي تقود الى ممارسة التهديد المتكرر ضد الشخص الآخر, مما يسبب له الخوف على حياته او على سلامته.

الزواج القسري/ بالإكراه

الممارسة المتعمدة التي تقود إلى إجبار الشخص البالغ أو الطفل على الزواج.

قاموس مصطلحات

في إطار معاهدة القسطنطينية / اسطنبول تستخدم مصطلحات من بينها المصطلحات التالية :

الجنس

يدل على الادوار والسلوكيات والنشاطات وأيضاً الخصائص (المواصفات- المفاهيم) المبنية اجتماعياً والتي يعتبرها مجتمع معين تناسب ودالة على النساء والرجال.

العنف ضد النساء

العنف الذي يقوم على اساس الجنس , والذي يمارس على النساء فقط لأنهم نساء, أو يؤثر عليهن بشكل غير متكافئ. إن مصطلح << العنف ضد النساء >> يُفسر بأنه إنتهاك لحقوق الانسان وأحد اشكال التمييز التي تمارس بحق المرأة ويعني/ يشمل كل افعال العنف القائمة على أساس الجنس . وينتج عن هذه الافعال -أو يمكن ان تؤدي- الى ضرر جسدي أو جنسي أو نفسي أو مادي أو ألم للنساء, ويتضمن ايضا التهديد بالقيام بمثل هذه الافعال, والحرمان القسري أو التعسفي للحرية, سواء حدث ذلك في الحياه العامه او الخاصه.

العنف العائلي

كل ممارسات العنف الجسدي أو الجنسي أو النفسي أو المادي التي تحدث ضمن العائله أو الاسرة أو الأزواج أو المرتبطين بعلاقه معاشره عاطفيه, في وقت حالي أو سابق, وبغض النظر عما إذا كان الفاعل يتقاسم السكن مع الضحيه او كان قد تقاسمه في وقت سابق.

الاجتماعي وعرفت منظمات محاربة العنف ضد المرأة. بعد محادثات كثيرة معها قررت أن أذهب. كنت قد صرخت وندبت حياتي تلك الليلة على الشاطئ. لن أتخلي عن القتال بهذه السهولة. انضمت إلى مجموعة من الفتيات، مثلي، تعرضن للعنف القائم على التمييز الجنسي. بعض الفتيات كن يتلقين مشورة الخبراء، بينما بقيت أخريات في بيوت استضافة لأنهن لم يكن لديهن مكان آخر للبقاء فيه. لقد حصلت على مساعدة كبيرة. غبت عن المدرسة في تلك السنة، لكن في العام التالي تقدمت إلى الامتحانات والتحقت بكلية الاقتصاد. وأشعر الآن أن حياتي كلها أماجي.

عندما انتهت روكساني، أخذت ماريا يدها. وضعت ماريانا يدها على يدي الفتاتين. نظرت الواحدة إلى الأخرى وهن ممسكات بأيدي بعضهن، ثلاثتهن كن متحمسات ومبتسمات. متحمسات لأنهن على الرغم من أنهن عشن ذلك كله، فقد قررن أن يقمن بشق طريقيهن وحدثهن، وأن يتركن المسارات المسدودة التي رأينها ذات يوم أمامهن، قررن الحصول على المساعدة والدراسة والمضي قدماً في حياتهن. وهن يبتسمن لأنهن يستطعن أن يتشاركن قصص ماضيهن، وأوقاتهن الصعبة، تلك التي شكلت العالم داخلهن.

يمكن لأي شخص كان في كافيتيريا الجامعة في الساعات القليلة القادمة أن يرى ثلاث فتيات عاديات يجلسن على طاولة، يشربن القهوة. في لحظة ما، كن يستخدمن الايماءات، وفي لحظة أخرى، يتفجرن بالضحك بصوت عالٍ، كن يدمعن، يبيكين، يصمتن، يستمعن، ثم يمسكن أيدي بعضهن البعض.

لقد صنعن عالمهن من البداية. ولم يعد يشعرن بالوحدة.

دعيني أعرفك بالفتاة التي كانت تقف هنا الأسبوع الماضي، وهي تدرس في كلية الاقتصاد وتنتظرنني في الكافيتريا. روكساني بمجرد أن رأت الفتاتين نهضت.

قالت ماريانا بمرح: "أحضرت لك رقيقة". هنا ماريانا.

كنت متأكدةً، ضحكت روكساني، سعيدة بمعرفتك يا ماريانا.

فلندع الرسميات جانباً، لدينا الكثير لنقله! قالت ماريانا. روكساني هي الأكبر في الشلة، من دون سوء فهم. هاه؟ ولديها الكثير لنقله لنا. ابدأي إذًا، قالت ماريانا.

هل ترين هذه الصغيرة؟ التي تريد أن نتعلم طوال الوقت، لكنها لا تتحدث عن نفسها. ولا تستخفي بها. قالت ماريانا، إنها تدرس الطب من فضلك. أريد أن أتحدث، اشتكت ماريانا، ولكن أن أسمعكم أيضاً.

شربت روكساني رشفة من القهوة، وبدأت. وقال القصة كاملة من البداية. القصة التي انتهت في الرمال الباردة وصراخها. قصة يأسها والأصفاد.

عندما انتهى كل ذلك وبقيت وحدي أدركت أنه لا يمكنني أن أرمي هذه القصة ورأيي بهذه السهولة. لم أستطع أن أقرأ، لم أكن راغبة بالخروج، ولا أن تناول الطعام، ولم أكن أرغب بالنوم. بكيت وعندما كنت أتوقف عن البكاء، كنت أصمت. لم أستطع معرفة كيف وصلت إلى هناك. كنت ألوم نفسي. كنت أقول أنني قد تسببت في كل هذه الفوضى. لو لم أكن أرتمي الملابس القصيرة، لو لم أرقص حول النار، لو لم أعارض، لو لم أكن مستقلةً، لو، لو. طريق مسدود. أختي الكبرى كانت تدرس العمل

عندما أتذكر. أريد أن أحكيها ذات يوم كقصة حدثت ذات مرة، دون أن أشعر بأي انفعال. وربما في وقت ما تستمع إليها فتاة، وعلى الأقل تنجح في تجنب ما لم أستطع تجنبه.
قالت ماريانا: أسمعك إذاً.

وتحدثت ماريانا. لكنها لم تستطع أن تروي القصة دون أن تنفعل. ارتعش صوتها لكنها استمرت في الكلام، كان صوتها يرتجف وولكنها استمرت في الحديث وكانت تأخذ أنفاساً عميقة طوال الوقت. تحدثت عن صبي. عن صبي جعل حياتها المدرسية جحيماً. تحدثت عن ذلك المساء في غرفة خلع الملابس. عن العار. عن الخوف. عن المباراة الرياضية التي ضاعت. عن التنفس العميق تحت الماء. تحدثت أيضاً عن السيدة كسينيا. قالت إنها لم تكن لتستطيع أن تتجاوز الأمر بمفردها، وأنه لم تكن تستطيع أن تعيش مع الإحساس بالذنب والخوف. طلبت المساعدة توجهت إلى خدمة مكافحة العنف ضد النساء والفتيات. وبمساعدهم تمكنت من السباحة مرةً أخرى. تمكنت من الوقوف على قدمي. وأخيراً قالت إنها حصلت على إذن من خدمة مكافحة العنف وإذن من الجامعة لوضع الملصق هناك، وأنه إذا أمكنها تعليقه على جميع أسوار المدينة، وحتى خارج المدينة. كانت ماريانا تتحدث بحماس.

في أي وقت تريدين، سأتي معك لتعليق الملصقات! قالت ماريانا.

ضحكت ماريانا.

أنا لا أمزح، أنا أقول لك الحقيقة.

هيا، أيتها الفتاة الشجاعة من كلية الطب احكي عن قصتك، لكن أولاً

أنت تعرفين أنهن فقط الفتيات؟ الفتيات فقط نتوقف هنا، أمام هذا الممصق بالضبط. الفتيات فقط.

نظرت ماريا إلى ماريانا.

قالت ماريا، وهذا يعني أن أية فتاة نتوقف هنا لديها قصة ترويتها، وهي قصة غير سعيدة ...

بالضبط! وأود أن أقابل فتاة ذات يوم لمساعدتها على تجنب هذا العنف. أي أن أستبقه هل تفهمين؟ هل لحقتكِ؟ سألت وهي مهمومة.

لا، لكنك لم يكن بإمكانك أن تلحقيني. حدث قصتي عندما كنت لا أزال أذهب إلى المدرسة. كان عمري 13 ... كانت من والدي ... من عائلتي نفسها...

ورأت ماريا عيون ماريانا تدمع. أرادت أن تعانقها لكنها لم تفعل.

هل سيكون من الحشرية أن أسأل ما هي قصتك؟ سألت ماريا.

نظرت ماريانا إليها. لقد تذكرت الشعار في المدرجات قبل خمس سنوات. تذكرت التنفس العميق تحت الماء، والاختناق. أخذت نفساً عميقاً كما كانت تفعل في كل مرة تتذكر ذلك.

قصتي، آه؟ قصتي تقطع أنفاسي في كل مرة تخاطر على بالي.

قالت ماريا معتذرةً، إذا لم تكوني ترغبين، لا أريد أن تقولها لي، حقاً، لا ...

أريد أن أقول لك ذلك. أريد أن أقول ذلك مراراً وتكراراً كي يتوقف صوتي عن الارتعاش في كل مرة، وكي أتوقف عن أخذ أنفاس عميقة

ضد المرأة، على لوحة إعلانات، في يوم مشمس، في حرم الجامعة، في انتظار بداية أفضل درس على الإطلاق: تركيب الحمض النووي (DNA)، وترميز الصبغيات. ابتسمت ماريا لهذه الفكرة.

تضحكين مرة وتبكين مرة! قالت لها الفتاة التي تقف بجانبها. هي حالة يسمونها المضحك المبكي هل تريدين مناديل؟

نعم شكراً لكِ وقالت: اسمي ماريا، وهي تنف أنفها.

أنا ماريانا! قالت الفتاة مبتسمة. ماذا تعملين هنا؟ هل أنت في كلية الطب. في السنة الأولى، قالت ماريا بخجل. لطالما أردت أن أكون طبيبة.

يبدو أنك نجحت في ذلك، هنيئاً لك، إنه ليس بالأمر السهل. أعتقد أنه إذا كان لدي درس في علم التشريح فسوف يغمي علي.

قالت ماريا وهي تبسم، يعتاد المرء على ذلك... أنا أجدها مثيرة. في أية كلية أنت؟

في الأكاديمية الرياضية. أحب السباحة. إنها نقطة ضعفي. تدرجاتنا تجري هنا، في مسبح الجامعة المغلق.

صمت محرج. الآن عليهما عادة أن تقولوا كلاهما وداعاً، أنا سعيدة بمعرفتك وأن تذهب كل منهما إلى عملها. ولكن لقاءهما جاء أمام ذلك الملتصق. ولذلك لن تقولوا وداعاً بهذه السهولة.

قالت ماريانا: "انظري، أنا آتي إلى هنا كثيراً، أجلس بجانب لوحة الإعلانات هذه وأنظر إلى الأشخاص الذين يتوقفون أمامها.

لماذا تفعلين هذا؟

هكذا على الورق ، سبب لها اضطراباً. كانت متأكدة من أنها كانت دماء. من أين جاءت هذه الثقة؟ نهضت ببطء واقتربت من لوحة الإعلانات. تحت الدم كان هناك خط مساعدة لمكافحة العنف ضد المرأة وفوق ذلك كتب بأحرف سوداء كبيرة لست الوحيدة لست وحدك.

فهمت. فهمت قبل قراءة نص الملصق. ربما لن تستطيع فتاة أخرى أن تفهم على الفور، لكنها فهمت.

لقد تركت ماضيها وراءها. لكن الماضي ليس حصاة ترمينها بعيداً. الماضي له جذور عميقة. إنه شجرة، إنه عائلتها. الماضي هو والدها. إنه صوته. ماضيها هي كلماته. تلك الكلمات التي نشأت عليها. والتي آمنت بها ذات مرة . أنت عديمة الفائدة يا ماري، أنت عديمة الفائدة. عليك أن تلدي أطفالاً لتحصيلي على قيمة بجانب زوجك.

امتلأت عيناها مليئة بالدموع. أبوها نفسه كان يرى أن ابنته عديمة الفائدة. كان يعتقد أنها سيكون لها قيمة فقط بجانب رجل ما. عملت ماريًا بجد منذ مغادرتها منزلها. أمضت الليالي في القراءة، في البداية للدراسة، ثم من أجل امتحانات القبول في كلية الطب. وقد سارت الأمور بشكل رائع. طوال ذلك الوقت كانت تستضيفها ابنة عمها الكبرى. كانت قد طلبت المساعدة من منظمة في المدينة، لأنها كانت تشعر بالضعف الشديد في البداية، وكانت تشعر بالصدمة من أنها غادرت منزلها، ولأنها تحدث أوامر والدها. اكتسبت قيمتها ببطء، بجهد كبير وعمل شاق. كانت كلمات والدها لا تزال بداخلها، ليس لكي تؤذيها بعد الآن، لكن للدوس فوقها والارتقاء نحو الأعلى ثم الأعلى. لقد مسحت عينيها.

ما الذي يمكن أن يوقظ فيك اللون الأحمر في ملصق يخبرنا عن العنف

بعد خمس سنوات

كانت ترتدي أحذية رياضية وجينز وقيص أبيض بأكام قصيرة. كان شعرها مثبتاً إلى الخلف بشريط مطاطي. كان درسها سيتأخر ليبدأ، وكان لديها متسعاً من الوقت للنظر إلى مجموعات الفتيات والفتيان الملونة خارج مبنى الجامعة. كانت سعيدة بنفسها. كانت مستلقية على العشب بين المكتبة والكافيتريا، مستمتعة بالشمس. نسيم لطيف يداعب شعرها. وفي السماء، كانت رفوف الطيور تحلق تحت الغيوم.

كان هنالك خارج المكتبة لوحة إعلانات كبيرة بها أوراق مختلفة من الطالبات والطلاب الذين يبحثون عن شركاء للسكن في الغرفة، وأوراق حول برامج الدروس والتبليغات. انجذب نظرها إلى ملصق. كان الأمر كما لو أن شخصاً ما ألقى لوناً أحمر قانياً يشبه الدم. أطالت النظر إلى اللون من بعيد، دون أن تستطيع فهم السبب، لكن هذا اللون، الذي تم وضعه

تسمعين صوت قفل الأصفاد بنقرة واحدة. الدورية تتحرك بعيداً.
تشرين بالوحدة. أنت ضعيفة وخائفة. لكنك حية.

يد تمسك بشعرك وترميك إلى الخلف. تشعرين بالرمال تضرب ظهرك بقوة. يشد كلتا يديك بيد واحدة ويلف ساقيه حول ساقيك. سقط عليك بقوة كبيرة إلى درجة أنك لا تستطيعين التنفس. أنت مرعوبة عندما تدركين كم أنت عاجزة. تتوقفين عن الضرب في محاولة لتحرير نفسك. لا يمكنك هز رأسك إلا قليلاً لأن كوعه يضغط على شعرك. أنت متعبة للغاية، قلبك ينبض بطريقة فوضوية، لا يمكنك تصديق أنك في هذه الحالة. ويخطر في بالك أن هذه هي النهاية. ليست نهاية علاقتك ولكن نهاية حياتك.

هل ترى ما الذي تفعله بي؟ أنت تفعل كل هذا. يقول بصوت هامس متقلب: "أنت وحدك القادرة أن تغضبيني كثيراً إلى درجة أنني أفقد نفسي".

انظر إلى نفسك ياسبيروس، أرجوك انظر كيف أصبحت، كيف أصبحنا، أنت لا تستحق ذلك، نحن لا نستحق ذلك، تبذلين محاولة أخيرة.

أنت تستحقيني وإذا لم أتمكن من امتلاكك فلن تكوني لأحد.

القمر وراء رأسي كما غير مبال بقصتك الصغيرة. غير مبال بالعالم الخطير الذي بنيتاه معاً. بالعلاقة البائسة، التي كان يجب أن تنهيا سابقاً. قبل ذلك بكثير. لكنكما وصلتما الآن إلى هنا. الآن تحتاجين أن يسمعك أحد ما. الآن، أكثر من أي وقت مضى، يجب أن يسمعك أحد ما. تبدئين بالصراخ. البحر يسحب صوتك. تأخذين نفساً عميقاً وتصرخين بقوة أنت تصرخين كما لو أن هذا آخر شيء يجب أن تقومي به قبل أن تموتي.

لم يسمع سبيروس صفارة دورية الشرطة، ولم ير نيكولاس قادماً من الخلف، ولم يشعر بيديه تمسكان به من عنقه. الأصفاد تلعغ في ضوء القمر.

حذائك وتشعرين بالرمال الباردة تهدئ أسفل قدميك كي تطفئ إرهاق اليوم. ينتظرك شتاء شديد الصعوبة مليء بالدراسة والامتحانات. لكن الآن أنت تضحكين. تضحكين كثيراً وتجعلين الآخرين يضحكون أيضاً. تغنين عندما نتذكرين الكلمات وعندما لا نتذكرينها تماماً ترددين فقط المقاطع الأخيرة. وليس لديك حتى صوت جميل. كنت تشعرين وكأنك نسيم. تودعين الصيف. تقفين وترقصين حول النار كالهنود الحمر. تسمعين صوت رغبة البحر عندما تلامس الرمال.

لم تفوتي الفرصة، أليس كذلك؟ تسمعين صوتاً من مكان بعيد، من مكان بعيد جداً.

بالكاد تسمعين هذا الصوت البأس، القاسي، المليء بالحقد الذي يقاطع أصوات رقصك على طريقة الهنود الحمر، كيف يجروء على ذلك؟ الآخرون لا يعرفون، ليست لديهم أية فكرة. يستمرون. سيبروس يجلس في الدائرة حول النار. تجلسين بجانبه. بعد قليل تنتهي الحفلة بشكل تلقائي. تتجمعون الرمل. وتلقونه في النار وتقولون ليلة سعيدة. تبقيين أنت وحدك معه. صمت.

ما أهمية ما يقوله، ما تقولينه، ما تقولونه؟ انتهى كل شيء. تقولين له ذلك. يضحك. يضحك. تقولين له إننا انتهينا، فأنت لا تريدين أن تكوني معه بعد الآن وهو يضحك. لديه سخرية في ضحكه، فهو في عجلة من أمره، مخنوق، متكلف. أنت تنظرين إليه. عيناه تشتعلان ناراً، إنه بركان جاهز للانفجار. ويقول، سنتهي عندما أقول ذلك.

لقد انتهينا يا سيبروس، تكررنا ما قلتيه، وتنهضين لتغادرين.

لديك من مرحلة منسية مضت، ثتوقفين عن التفاعل مع رفيقتك، ولكي تفتحي محفوظاتك يجب أن تنظري إليه ليعطيك الإذن، تتجنيين أي فتى، أو حتى فتاة إن لم تكن على ذوق سيروس، تعزلين نفسك وتخططين لمستقبلك بناءً على مستقبله هو. البئر الذي تسقطين فيه ليس له قاع. نيكولاس يسألك إذا كان كل شيء على ما يرام.

نعم، بالطبع، تجيبين بصراحة بينوكيو (بينوكيو بطل الكذب في قصص الأطفال).

بالطبع أنت لا تقنعينه، لأن نيكولاس ليس غيباً. تقضين الصيف كله مع سيروس في مشاجرات. تحاولين أن تصبحي شخصاً آخر مختلف عنك. كل ذلك كان إضاعة للوقت. فأنت لا يمكنك الاستمتاع باللحظات معه. أنت في قلق دائم لثلاث تقولي أو تفعلي شيئاً لا يحبه. كل اللحظات الجميلة تحولت إلى قبيحة. لم يعد لديك أية ذكريات جميلة معه. باستثناء ذلك اللقاء الأول. ذلك اللقاء الذي لم يتبدل فيه أي حديث. لذلك تتمسكين بهذه العلاقة. لكن الوقت صار متأخراً. متأخراً للتمسك بأي شيء.

في وقت متأخر من ليلة السبت الأخيرة من شهر آب/ أغسطس، كانت المطعم خالياً وأصدقاء نيكولاس يشعلون النار على الشاطئ. أكبر قمر في السنة، أحمر مثل النار، البيرة، القيثارات، الأغاني، الضحكات. نهاية الصيف.

تقول العمة ضاحكة: ”هيا اذهبي، أنا سوف أرتب المطعم، هيا هم في انتظارك. لقد وبخني نيكولاس، وقال لي أن لا أتسبب بتأخيرك لفترة طويلة.

أنت لا تفكرين كثيراً. أنت لا تفكرين في ذلك على الإطلاق. تخلعين

هل ازججتك يا فتاتي؟ يسألك الفتى.

آه، كلا، لكنك لست متأكدة من أنك قدمت الإجابة الصحيحة. ولكن على كل حال حان دوركما للحصول على التذاكر والمروور إلى القاعة.

أثناء عرض الفلم، تجلسان صامتتين كالغرباء. وعندما تخرجان من السينما وتنعطفان في الزاوية، يبدأ الفصل الثاني.

هل فهمت الآن في أي موقف صعب تضعني اختياراتك؟

أنت الذي تضع نفسك في موقف صعب، تجيبين.

أنت أنانية.

وأنت الفتيات ينظرن إليك، لكنني لا أهدد بضرهن.

أنت تستفزيني، يا روكساني، أنت تجبين أن تستفزي.

ما تقوله فيه ظلم كبير. أنت فقط محط اهتمامي، لا أحد آخر. كم مرة يجب علي أن أخبرك بذلك؟ ألا تصدقني؟

إذا توقفتني عن ارتداء كل هذه الأشياء المثيرة. لقد أسرتني وهذا يكفي.

عندما تغلق المدارس أبوابها تحصلين على عمل في مطعم عممتك. يأتي سبيروس كل مساء، يسترخي على الشاطئ ثم يعيدك إلى منزلك، علي الرغم من أن عممتك تريد أن تستضيفك عندها كما كنت معتادة سابقاً، عندما كنت صغيرة وتمضين الصيف في ملابس السباحة، مع ابن عمك نيكولاس ومع أصدقائه. أنت ترفضين كي لا تجعلي من سبيروس مجنوناً وتبسبين بسيناريوهات عجيبة.

باختصار، تغيرين خزانة ملابسك- تخرجين تنورتين هيبيتين طويلتين كانتا

هناك ظلام داخله، أكثر قوةً من نوره.

أنت تعرفين يا روكساني، أود أن أرى أنا فقط هاتين القدمين إذا كان ذلك ممكناً.

لا تصدقين أذنيك، ومع ذلك، اعترفي بذلك، شعرتِ بالاطراء. فقد كنتِ مغرمةً به.

هل تريد رؤية القدمين فقط؟ هل ستراها هنا أم تريد أن أغلفهما لك لتراها في المنزل؟ تسألين في محاولة يائسة لجعله يبتسم.

في بعض الأحيان روكساني، تفكرين فقط في نفسك. انت ترغبين جداً بإثارة الإعجاب.

أنت لا تتكلمين، أنت لا تقولين أي شيء. تتساءلين رغم ذلك، هل هو في النهاية على حق؟ هل تفكرين في نفسك فقط؟

في صف انتظار شباك تذاكر السينما هنالك فتى يحرق بك. ثم ينظر إلى قدميك. سبيروس يشحب لونه. تحاولين خفض تنورة بيدك. تحاولين ان تتجهمي حتى لا يشعر سبيروس بالتهديد.

سبيروس يسأل ذاك الفتى: ما الذي يحدث؟ تسمعين ذلك مرعوبةً.

يحدث مثل ماذا، يعني؟

لا اعرف طارت عيناك من محجريهما أيها الكبير، ملم نفسك قليلاً، هناك من يرافق الفتاة.

أنا معجب بالجمال، ما الذي يزعجك؟

إذا وضعتها مرة أخرى في موقف صعب، فستنال لكمة.

عندها سنناقش الأمر.

هل سنناقش الأمر؟ ما الذي سوف نناقشه بالضبط؟ إذا كنت سأشتري هدية لأمي؟ النقود موجودة في جيبي.

عندما تكونين معي فلا يوجد لديك ما تخشينه، عندما تكونين معي لا تقلقي، عندما تكونين معي لا تدفعي، عندما تكونين معي لا تحتاجين إلى ناديا، لا تفكرين في أمك، عندما نكون معاً نحن هنا أنت وأنا فقط. هنالك برج زجاجي يرتفع حولك ويحبسك في داخله مثل التابوت الزجاجي لبياض الثلج (سنو وايت Snow White) لكن ليس بعد، أنت لم تفهمي شيئاً حتى الآن.

قضين بعد ظهر يوم السبت بأكله أمام المرأة، تغييرين الملابس لخروجكما في زهرة. وينتهي بك المطاف إلى ارتداء قميص أبيض وتنورة جينز قصيرة. ترتدين أحذية رياضية. ولو بقيت لفترة أطول قليلاً، كنت ستغيرين ملابسك مرة أخرى. تنهدين أمام التل بملابسك وتسرعين. تركضين لمقابلته. إنه جميل كاللعبة. يرتدي قميصاً مفتوحاً قليلاً ويضع عطراً رائعاً. تركضين إلى حضنه. ولكنه يعانقك بفتور.

وتسألين، ما الذي حدث؟

هل رأيت إلى أين تصل تنورتك؟ يسأل.

تنظرين إلى قدميك.

إنها تصل إلى حيث ينبغي أن تكون، تجيبينه بخفة، لكنك تقلقين بشأن تلك الليلة كيف ستنتهي؟

قال لي، من ناحية أخرى، أليس لديكما شيء أفضل تفعلانه؟
نعم، لأننا طوال اليوم. مع بعضنا البعض. هيا، لا تسيء فهمها.
أنا فقط لا أشعر بالراحة معها. أنا متأكد من أنها تغار.
لكل شخص الحق في الغيرة، ولست أنت فقط من تغار، تقولين له وأنت
تضحكين حتى ينتهي النقاش.

ومع ذلك، فمن ذلك اليوم، ترتبين لقاءاتك مع رفيقتك بدونه.
اسمه سيبروس وهو أكبر منك بعامين.

روكساني، أنت فتاتي، وكثيراً ما يقول لك، أنت فتاة حياتي.
هناك شيء يزعجك فيما تسمعيه، لا يمكنك أن تفهمين ما هو، ربما هو
كل هذه الكلمات المنتهية بـ (خاصتي) الملحقة باسمك كما لو لم تعود
تنتمين إلى نفسك. أنت لم تعود فتاة مستقلة، أنت فتاة حياته.
هو لا يحب السينما لكنه يذهب معك مراعاة لك. تخرجين النقود من
جيبك لدفع ثمن تذكرتك. وهو ينفجر بالضحك.

ماذا تفعلين؟ أنت معي الآن لا يجب أن تحملي نقوداً عندما تكونين معي.
وماذا لو أردت شراء شيء ما؟
سأشتريه لك.

وماذا لو كنت أرغب في شراء شيء لشخص آخر؟
لمن؟

دعنا نقول لأي.

داخلك حتى تلك اللحظة، أصبحت ناراً. كانت هذه نقطة الصفر. أنت تراهنين أن هذه الطريقة هي الطريقة التي بدأ بها العالم، ذلك الانفجار الضخم (بيغ بانغ) الذي خلق الحياة. حتى لقد ظننت أنك استمعتِ إلى تلك الفوضى الفوضوية التي خلقت العالم بحكمة. بعد ذلك لا شيء بقي كما هو.

وبسرعة كبيرة أصبحت مجموعتنا أصدقاؤك واحداً. وحتى بشكل أسرع، تم انفرادنا هو وأنت عن شلة الأصدقاء. كنتِ تعتقدين أنك تريدين ذلك تماماً مثله، لكنها كانت فكرته.

ما الذي يعجبك في ناديا؟ سألك ذات يوم.

ما هذا السؤال؟ ناديا هي رفيقتي.

أنت مختلفة جداً عنها.

أنا أعلم ذلك.

ما الذي يعجبك فيها؟

يعجبني أنها عفوية. ستقول أي شيء يخطر ببالها دون أن تفكر كثيراً في الأمر.

لست متأكداً جداً.

لا يمكنكِ هضم رفيقتي؟

إنها تقول أشياء لتبينك.

أنت تسيء فهمها، هي لا تريد إهانة أي شخص، وليس لديها نية سيئة، ولكنها ببساطة لا تفكر قبل أن تتحدث.

هذه التنبؤات غير المحتملة. كنت تفضلين التمشي أو السينما أو غرفة نبات. ومع ذلك ذهبت إلى كافتيريا "فراوليس". جلست على طاولة مع ناديا. ثم طلبت ميلكتشيك. كنت تستمعين إلى ناديا تصف بأنقتها المميزة كيف قضت عطلة نهاية الأسبوع، وأنتِ تقومين بلف خصلة شعرك الشهيرة.

لسوء الحظ، كان الثلج قد ذاب في أراخوفا ولم أتمكن من التزلج ولكن كان هناك فيفوس، صديق طفولتي، الذي كان يحتجزني طوال الليل ولكنه لم يقترّب مني للتحدث، ولحسن الحظ لأنني كنت أتذكره صغيراً في فصل الشتاء الماضي حيث كان مريضاً بالرشح والمخاط يسيل منه. وكنت أحقد إليه باشمئزاز، والفيروسات، والأدوية للعلاج، انتهت تلك العلاقة قبل أن تبدأ، حسناً، من ناحية أخرى أفضل العلاقات هي تلك التي لم تبدأ...

ناديا كانت تهذر كعادتها. وجذبت انتباهك ضحكة أوصيحة من مجموعة أصدقاء يضحكون خلف ناديا. أملت رأسك رأسك قليلاً كي تخرج ناديا من مجال رؤيتك، ثم رأيته.

كان شعره أسود، غير ممشط، وغير قادر، لكنه كان مهملاً، وكانت أصابعه مسترخية، وفي وقت ما كانت أصابعه تمر عبر شعره مثل مشط فضفاض. لقد استمع إلى ما قاله الثلاثة الآخرون في شلته وابتسم. كان لديه خطوط صلبة في وجهه، وابتسامة جانبية يمكن أن تدفعك إلى الجنون. يبدو لك جذاباً حتى أنك لو نظرت إلى كلمة جذاب في القاموس، فسترين وجهه بالتأكيد. وكما لو أن ذلك لم يكن كافياً، فبينما كان يضحك مع أصدقائه، نجأة التفت برأسه وراك أيضاً. ثم، لبضع ثوان، توقف الزمن، العالم، الأرض. ثم شعرت به. شعرت أن الشعلة التي كانت تحترق ببطء في

والدوائر ذات الشكل الجيد المرسومة بالفرجار. أيشتاين يخرج لسانه لك ويسخر منك ويحق له ذلك. قبل النوم، تصفحين الإنترنت وتبادلين الرسائل مع أصدقائك من هاتفك المحمول. لكن الربيع، الربيع هو لك فقط. يمر عليك ويداعب شعرك. في الربيع ينبض قلبك بقوة. والشمس تضيء عينيك بشكل مختلف. أنت لا تعرفين بالضبط ما الذي يحدث لك، إنه اندفاع، إنه قوة ترفعك نحو الأعلى كالريشة، وشعلة تشتعل بهدوء داخلك وتهمس، هيا روكساني، لقد حان الوقت.

ترتبط معظم صديقاتك بعلاقة. يذهبن إلى السينما مع أصدقائهن، ويتبادلون القبلات، والشجار، والضحك، والتجهم. منذ فترة طويلة تصطف الدببة ذات الفراء ولعبات الباربي المتعبة على الرف العلوي من مكتبتك. حتى ساندرين، صديقتك المحبوبة الغريبة، ساندرين من بيرو، التي كنت تنامين معها حتى قبل عامين أو ثلاثة أعوام، تنظر إليك الآن دون أمل.

آه، هيا ساندرين تعالي الآن، انظري إلي كيف كبرت، تقولين لها معذرة عندما تلتقي نظراتكما.

أنت تعيشين مع والديك الآن. لقد غيرت كوكبك. أنت لا تنتمين إلى الكوكب نفسه الآن، تأكلون معاً في بعض الأحيان، وتسالون بعضكم بعضاً عن أشياء مختلفة، ما هو الطعام؟ هل درست؟ متى ستعودين؟ هل ستأتين معي إلى السوبر ماركت؟ هل أنام عند ناديا؟

ناديا. كنت معها عندما رأيته لأول مرة. لقد جلستما في كافيتريا "فراوليس"، على الرغم من أن الكافيتريات لم تكن تعجبك، ساعات لا نهاية لها، من الجلوس والحديث: بلا... بلا، وتحريك القهوة بالشهونة، كل

الذي امتص كل ما أحببته فيه. أنت تجئين بقلق عن شيء يذكرك بهذا الحب. أو نساء لين عما إذا كان ذلك الحب حقيقياً، نساء لين إن كان حباً على الإطلاق. أهكذا هو الحب؟ ربما هكذا هو الحب؟ الغضب تجعد في جبهته وعيناه جافتان. توسع بؤبؤ عينيه. شفتاه مقفلتان. أصابعه متبسة. لا ، ليس الحب هكذا. لقد حوله الغضب إلى حجر. والحجر قام بهرسك. الحجر لا يسمح لك بالتنفس.

هل ترى ما الذي تفعله بي؟ أنت تفعل كل ذلك. قال لي بصوت هامس متقلب: "أنت وحدك القادرة أن تغضبيني كثيراً إلى درجة أنني أفقد نفسي"

.ثموقفين عن المقاومة. تتركين كل وزنك فوق الرمال. الدموع تنهمر من عينيك. هل أنت خائفة من الموت؟ ولذلك تبكين؟ أم أنك آسفة على الحب الذي مات؟ تحاولين أن تتذكرتي هل تستطيعين أن تتذكرتي كيف بدأ كل شيء؟

عمرك 15 عاماً. لديك شعر بني طويل وعيون خضراء. أنت تعرفين أنك جميلة. ترين ذلك في المرأة، تسمعين الناس يقولونها لك. في الصيف، تأكلين الهمبرغر في الساحة، وتذهبين إلى السينما الصيفية، وتمشين حتى الصباح وتغطسين في البحر مرات عديدة. كتبك يملؤها الغبار في إحدى الزوايا، ولا تنظرين إليها نظرة واحدة. في فصل الخريف، تتذكرين أصدقاءك خلال العطلة الصيفية، وتثقلص حريتك فوق مقعد الدراسة، في فصل دراسي مع عشرين طفلاً آخر. وغالباً ما تنظرين من النافذة. ويأتي الشتاء وأنت منكبة على دفاترك، وحل المعادلات، وترجمة النصوص القديمة، والقياس باستخدام المقياس المليمترى المستطيلات

روكساني، 15 سنة

يد تمسكك بك من شعرك وترميك إلى الخلف. تشعرين بالرمال تضرب ظهرك بقوة. يشد كلتا يديك بإحدى يديه ويلف ساقيه حول ساقيك. سقط عليك بقوة كبيرة إلى درجة أنك لا تستطيعين التنفس. أنت مرعوبة عندما تدركين كم أنت عاجزة. تتوقفين عن الضرب في محاولة لتحرير نفسك. لا يمكنك هز رأسك إلا قليلاً لأن كوعه يضغط على شعرك. أنت متعبة للغاية، قلبك ينبض بطريقة فوضوية، لا يمكنك تصديق أنك في هذه الحالة. ويخطر لك أن هذه هي النهاية. ليس نهاية علاقتك ولكن نهاية حياتك.

لا يمكنك تصديق أنه في هذه الحالة. حقاً؟ فكري بشكل أفضل. لا تستطيعين تصديق أنه وصل إلى هذه الحالة؟ لا تصدقين أنه يمكن أن يفرض عليك هذا الوضع؟ تنظرين في عينيه ولكنك ترين فقط غضبه

ولكن إذا قررت الزواج رغم ذلك، فسأقودك إلى زوجك.

قبلاتي الحلوة

جدتك

عندما انتهت الرسالة ، كانت الريح تنفس في شعرها أولاً ثم في قبعتها، ثم على خديها وأخيراً في قلبها. ثم خرجت الريح من المنزل وهبت بجنون فوق الأسطح والحجارة. أغلقت ماريا النافذة، وخلعت فستان زفافها ، وارتدت ملابسها ، وخرجت من الباب الخلفي، ودخلت الاسطبل، وركبت بغلتهم وغادرت لتذهب إلى مكان على بعد مدينتين، لمقابلة أديلا، لتحقيق حلمها

.تهب الرياح فوق الجبال وفوق المنازل الترابية المنخفضة وفوق كل التوقعات وخطط العالم. . تصفر الرياح وتعوي، وتغار وتضحك، الرياح أنانية، ووحقة. إنها تنسرب من تحت الأبواب ومن بين ألواحها، في بيوت الناس، دون أن تستأذن أحداً.

يمكن أن يكون مثالياً، يمكن أن يكون مثل الأمير الذي كما نقرأ عنه في القصص الخيالية عندما كما صغيرات.

لا يوجد أمراء ألكسيا. أنا لست أميرة على أي حال.

عندما خرجت أليكسيا من الغرفة لتهيء نفسها، جلست ماريا على السرير وحدقت من النافذة. الريح كانت تنتظر بصبر. لقد فتحت لها فدخلت بلطف وتركت رسالة من جدتها على السرير. ثم استدارت الريح وانتظرت. فتحت ماريا الرسالة وقرأتها.

حبيبتي ماريا، ابنة ابنتي، ابنتي مرتين،

أتمنى لو كان لدى جميع الفتيات اللاتي كن في مكانك الخيار لقول لا. أنت لديك هذا الخيار على أي حال. أديلا تعيش على بعد مدينتين من هنا. هل تتذكرين أديلا، ابنة عمك الكبيرة؟ كنت صغيرة عندما كانت تأتي إلى منزلنا. لقد اختارت شيئاً مختلفاً لنفسها. انتصرت على خوف المرأة والخوف من الفقر والخوف من العالم. ستخبرك بكل شيء عندما تصلين إلى هناك. حاولي إنهاء المدرسة ماريا ثم مطاردة حلمك. كم أؤمن بك لو تعرفين! ثم، إذا كان هذا هو ما تريدين، فليكن عندك عائلة، ولكن مع من تحبين. لا توجد حياة سهلة، ولا يوجد درب سهل. ولكن هناك طريقك الخاص وحياتك الخاصة. وليست تلك الحياة التي اختارها لك أحد كبار السن الذي جاء إلى منزلنا بخطط وكان موضع ترحيب الجميع. ولا تلك الحياة التي يريدونها عمك وأباك، لأنهم يعتقدون أنك ملكهم، ويستطيعون تحديد حياتك مثل عزتنا بيلا.

ماذا ستفعلين لهلك يا طفلي؟ أصرت الجدة كما لو أنها لم تسمع.
ماريا لم ترد.

ماريا ، لا يمكنك الزواج، أنت طفلة. الطفلات يذهبن إلى المدرسة
ويلعبن، ولا يتزوجن.

وكل الأخريات؟ ماما؟ أنت؟ لماذا تزوجتن؟

لقد حدث ذلك. كل فتاة لها قصتها الخاصة. لكن ما حدث قد حدث.
لا ينبغي تكرار الأخطاء يا طفلي، فالعالم يتحرك للأمام مباشرة، ولا يذهب
إلى الخلف. ما حدث لنا في الماضي لا يجب أن يحدث لك.

طوال الأيام التي سبقت زواجها، تصارعت ماريا مع الريح. كانت تفوز
هي مرة ، والريح مرة أخرى.

في يوم زفافها ، كانت ماريا ترتدي فستان زفاف والدتها وزينت شعرها
بالورود الملونة. لقد جاء صديقتها ألكسيا في الصباح وساعدها.

أنت عروس جميلة يا ماريا.

لست متأكدة مما أقوم به ألكسيا.

حتى الآن؟ لا زلت غير متأكدة؟ لكن اليوم تتزوجين، كان يجب أن
تكوني واثقة اليوم.

ماريا لم تقل شيئاً.

هل رأيت زوجك؟

زوجي؟ هل تسمعين ما تقولينه ألكسيا؟ من هو زوجي؟ لم أره أبداً وأنا
أستعد الآن لأقسم أنني سأقضي حياتي كلها معه.

... لن تغطسي في الماء لشتاء آخر ...

انظري إلي.

إذا كنت لا تفكرين في نفسك فكري فينا. إلى متى يمكننا أن نطعمك ونشتري لك الملابس؟ العريس لا يريد أي مهر. حظك بحجم الجبل. في الأسبوع القادم ستتزوج ماريا. كل شيء مرتب، قال العم.

ولكن أنا عندي ... أريد أن أكون ... قالت ماريا.

ماذا ستكونين ماريا؟ قال الأب، إنك بدون فائدة، تزوجي لكي تأخذي قيمتك بجانب زوجك، من خلال إنجاب الأطفال.

بعدما سمعت الريح ذلك، ارتفعت من كرسيها وبدأت في التنفس مرة أخرى. رأت ماريا الريح بعينها وهي ترفع الصحون عن المائدة وترميها غير مغسولة في الحوض الصغير. رأتها وهي تأخذ سنارات الصوف السميقة وتحبك من صوف أمها ثلاثة قطب متماسكة وتتهند. رأتها وهي تنفخ الدخان دوائر سيجارة العم. وهي تدغدغ رموش الطفل. لكن الريح لم تقترب من ماريا تلك الليلة، ولم تلمسها.

عندما ذهب الجميع إلى الفراش وبقيت وحيدة ترسم أشكالاً على الزجاج، جاءت جدتها.

هل سمعت يا جدتي؟

سمعت يا ماريا. ماذا ستفعلين لهلك؟

مرة أخرى نفس الشيء. إذا كان الأمر لا معنى له من قبل، فالآن لا معنى له مئة مرة. الآن فهناك الآن أيضاً العريس.

الوالدين عن وجود عريس للفتاة. يتفق الوالدان، ويوافق العريس، ويوافق
والدا العريس، وهذا كل شيء. بالنسبة لك ماريا هذا ما حدث بالفعل.
إذاً هناك عريس لك. وأنت ستتزوجين.

حدقت ماريا حولها بوجوه أسرتهما كما لو كانت تراها لأول مرة. نظرت
إلى البقع البنية الدائرية بين يدي جدتها، وإلى شعر أمها المجعد الذي كان
دائماً مربوطاً وراءها، وإلى أحذية والدها البالية.

هل سأتزوج من شخص لم أراه أبداً في حياتي لأن رجلاً عجوزاً جاء إلى
منزلنا كي يعطي عرسانا؟

قالت الأم، لن تعملين في الخارج بعد الآن، حيث كنت تبردين وتشتكين،
ولن يسيل الدم منك خلال الدورة الشهرية، تحت أشعة الشمس، دون
أن تجدي مكاناً للتغيير.

منذ الآن يا أمي؟ انا صغيرة جداً. والمدرسة؟ سألت ماريا.

أوه، هل أصبحت تحبين المدرسة الآن؟ قال والدها بأسلوبه.

أنت يا أمي هل أنت سعيدة للغاية بالحياة التي تعيشينها وتريدين مني أن
أعيشها أيضاً؟

كيف تتحدثين هكذا مع والدتك، صرخ بها أبوها وقلب يده في الهواء.

لن تقومي بتسخين الماء في الطنجرة لتغتسلي، كما لن تسيل المياه من سقفك
عندما تمطر، استمرت الأم في أنشودتها.

تماسكي، لا تستسلي، قالت ماريا وحدها لنفسها.

لن تضطري للاستيقاظ قبل الفجر للذهاب إلى المدرسة أو إحضار الماء

لماذا لا يتحدث احد؟ سألت ماريًا، لكنها لم تحصل على إجابة، ولم تصر على سؤالها. لقد تخيلت أنه يمكن للريح أن تخطف يديهم، وهم يأكلون، دونما سابق إنذار، وأن تقتلعه من الأرض. ولو حدث ذلك فإن أحداً لن يترك ملعقته من أولئك الجالسين على تلك الطاولة لينظر من النافذة. كما تخيلت أنه يمكن للريح أن تهب وتهب إلى الأبد، وهم يواصلون تناول الطعام جالسين كل منهم في مكانه، ويلزمون الصمت ممسكين بشريحة الخبز السميك المعضوض في إحدى اليدين وبحفنة من الأسرار في اليد الأخرى. عندما انتهى الطعام الصامت، أمسكت ماريًا بخمسة أحجار صغيرة. كانت تلقي حجراً في الهواء، ثم تعود بسرعة لتمسك الأحجار الأخرى في الأسفل، ثم في وقت نزول الحجر الأول، كانت تلتقطه ممسكة في راحة يدها جميع الأجار.

دعنا نقول لها الآن، قال عمها بصوت عالٍ، وكأن ماريًا لم تكن موجودة في الغرفة. سكنت الريح بحكمة لتستمع.

أن تقول لي؟ إذاً ماذا يمكنك أن تقول لي؟

هل ستقول أنت؟ سأل العم باحثاً عن شخص ما، ماذا يهم من سيتكلم.

قالت الجدة: قولوا ذلك معاً جميعاً كما في الكورس، إذا أردتم، من يهم بأوامركم وقباحاتكم، أنهت الجدة كلامها دون أن يهم أحد. لقد توقفوا منذ فترة طويلة عن الاعتماد عليها عندما بدأت تختلف مع خططهم.

أمسكت ماريًا بالحجارة في كفها وانتظرت أن يتحدث شخص ما.

وأخيراً تكلم الأب.

أحياناً يأتي رجل عجوز إلى بيوت الفتيات، يسمونه الخاطب، ويخبر

جسد طفلة ولم يكن جسد امرأة. لم يكن قد تشكل بعد. لم يكن جاهزاً للولادة. لم يستطع الطفل الخروج ولم يتمكن من العيش هذا يعني ... أن أمك كان من الممكن أن يكون لها أخ ... أو أخت ... لا أعتقد أن جدتي استطاعت أن تتجاوز الأمر أبداً. أعمق جروح الناس هي التي لا تظهرها الكسياء، فهي داخلهم. أنا يا ماريأ أريد أن أتزوج. ربما لن أنجب أطفالاً على الفور ... لا أريد تغيير العالم، أو الوقوف ضد عائلتي، أو ضد ما يجري حولي. هل أنت تريدين تغيير العالم؟

انحنت ماريأ على دفتريها. حركت قلم الرصاص حركة دائرية بطيئة وضغطت الحروف بقوة لتشكيل كلمات رمادية على الورق: أود على الأقل أن أحاول.

ثم رسمت شيئاً وأظهرته لأليكسيا لتراه. لقد كانت صورة كوكب وكتبت في داخله : كوكب ماريأ. كلتاها ضحكت.

تلك الليلة جاء الأب بشكل صامت وتأمري. الأب على رأس الطاولة دائماً على رأس الطاولة، الأم بجانبه، دائماً بجانبه، العم على الرأس الثاني للطاولة، الجدة إلى جانب النافذة التي كانت تطلق من الريح ولكن ذلك كان يعجبها، خاريتوس كان مستعجلاً ليعود إلى القراءة وماريأ، التي كانت تصنع رسومات سراً في صحنها. كان الطفل الصغير نائماً. في ذلك العشاء كانت الريح نجولة. بينما كانت الملاعق وحدها هي التي تدق على الصحن والحبز كان يصدر صوت غمغمة، عندما كانت ينقسم إلى قطع صغيرة منتقلاً من يد إلى أخرى بجانبها.

السن، كانت والدتها عندما أنجبت ماريا. ابتسم شقيقها الصغير وظهر
فه دون أسنان.

سال لعابك، قالت له ومسحت لعابه بالمريلة.

في المدرسة، كانت ماريا تجلس بجوار أليكسيا.

مرة أخرى، لم تقرأي؟ سألتها ماريا، وهي تنظر إلى دفترها الفارغ.

مرة أخرى، أجابت.

لكن لماذا؟

لماذا القراءة، قولي لي الحقيقة. المدرسة خالية من الفتيات، فهن لا ينهين

الدراسة أبداً. كل واحدة منهن تتزوج وتنجب.

وأنت أليكسيا سوف تتزوجين وتنجبين أطفالاً؟

نعم أيضاً أنا، لماذا ليس أنا؟

هل تعرفين مدى خطورة ذلك؟ هل تعلمين مدى خطورة إنجاب الأطفال

وأنت صغيرة لهذه الدرجة؟

من يقول ذلك؟

جدتي.

لكنها هي أيضاً أنجبت أطفالاً في هذه السن الصغيرة.

حسناً، ولذلك فهي تعرف الأمر وتخبّرنا به.

أي، يعني؟ سألت ألكسيا.

كانت جدتي على وشك الموت عندما أنجبت لأول مرة. كان جسدها

نامي الآن، والدي وعمي سوف يرتبان كل شيء.
أغلقت ماريا عينيها واستمعت إلى صوت الريح التي كانت تهب. انصرفت
إلى لعبتها وان্দست فيها حتى ثققلت أجفانها وغفت.
هيا يا صغيرتي، قالت لها الجدة عندما استيقظت ورأتها تفرك عينيها من
الأحلام.

ذهبت ماريا إلى جدتها وجلست بجانبها. أمسكت الجدة بيد ماريا،
ورفعت كمها وفركت معصم حفيدتها بعض الشيء، كما كانت تفعل
عندما كانت رقيبها تؤلمها.

ماذا تريدان أن تفعلين بحياتك يا صغيرتي، إذا افترضنا إن حياتك هي
ملكك، ماذا تريد أن تفعلين بها؟ ماذا تريدان أن تعملين عندما تكبرين
قليلاً؟

أريد أن أكون طيبة، همست ماريا، في أذن الجدة الطيبة حتى لا
يسمعهما أحد.

ماذا ستفعلين من أجل ذلك؟ سألت الجدة مرة أخرى.

حدقت ماريا فيها بعينين دامعتين، ما الذي يمكنني أن أفعله حيال ذلك؟
لن أفعل شيئاً. يقول أبي الأحلام أحلام ونحن استيقظنا. والحلم شيء
والحقيقة شيء آخر. لن أفعل شيئاً.

إذاً يجب أن أقول لك شيئاً يا ماريا. قالت الجدة، سأقول لك، وفي تلك
اللحظة هبت رياح مفاجئة جداً لدرجة أنها ضربت مصاريع النوافذ
وأيقظت شقيقها الصغير الذي أراد أن يعانقه أحد ما. أخذته ماريا بحنان
بين ذراعيها. في العام المقبل، قد يكون بإمكانها أن تنجب طفلاً. في هذه

ماريا تفتح الباب بملل وتنظر إلى الأعلى. في السماء ذاتها، ينام مليون نجم صغير. الحفنية ليست بعيدة، وفي جميع الأحوال فإنها تعرف الطريق. لكن، في الآونة الأخيرة، عندما تهب الريح، تشعر ماريا بالقلق. سمعت أيضاً أحاديث بين والدها وعمها، أنها وشقيقها كانا يكبران، وأن كلاهما يجب أن يسلك طريقه الخاص، وحتى متى سيبقى خاريتوس وماريا معهم. لقد أصبح الأول شاباً كاملاً وهي امرأة كاملة. وماريا تشعر بالقلق لأنها لا تشعر بأنها امرأة كاملة على الإطلاق، إنها فتاة، وتخشى أن كل ما تسمعه بسبب الريح من أطراف الحديث والكلمات ستحدث في الليل. في إحدى الليالي عندما ستهب الريح بصوت عالٍ لن يسمع أحدهم وداع الآخر بسبب الريح الغاضبة الفظة.

في الليلة السابقة، كان قد جاء رجل عجوز إلى المنزل، لم تكن قد رأته من قبل أبداً، يستند إلى عكاز في يده وله حردبة في ظهره. كان قد مكث في المنزل لساعات وتحدث إلى والدها وعمها حتى الصباح تقريباً. كانت والدتها تستمع دون أن تتكلم، وكانت هناك جدتها التي لم تكن تسمع جيداً، ولكنها كانت تعرف كل شيء، منذ قرون.

هل أنت قلق يا خاريتوس؟ سألت أخي عندما ذهبنا إلى السرير. أنا سأدرس يا ماريا، لماذا علي أن أقلق؟ سأذهب إلى الجامعة وأصبح مهندساً. سأحصل أيضاً على عمل لتغطية نفقاتي.

هل سأدرس أنا أيضاً يا خاريتوس؟

لا أعتقد ماريا، أنت فتاة والفتيات يتزوجن.

لكنني أرغب أنا أيضاً أن أدرس، ولا أريد أن أتزوج.

ماريا، 13 سنة

تهب الرياح فوق الجبال وفوق المنازل الترابية المنخفضة وفوق كل آمال العالم وخططه. تصفر الرياح وتعوي، وتغار وتضحك، الرياح أنانية، ووحقة. إنها تتسرب من تحت الأبواب ومن بين ألواحها، في بيوت الناس، دون أن تستأذن أحداً. إنها توجج النار التي تغلي المشروب في الإبريق، وتهز شعر ماريا، وتزيل الوشاح عن رأس جدتها، وتطفئ الشموع المضاءة أمام الأيقونات، وتدغدغ خدود الصغير في أرجوحته، وترفع للأعلى صفحات كتاب الكبير.

ماريا، هيا اجلي الماء.

لكن تهب الريح في الخارج، حتى تتوقف الريح أولاً.

قريباً يمكن أن يبدأ المطر.

آه نعم يا ماريانا، لا تشكي في ذلك أبداً. في عالم يضم عدداً كبيراً من البانايوتيديسات، ثمة الآن واحد أقل!

بعد شهر عدت إلى السباحة في الماء. في البداية كنت مترددة، كما لو أنني نسيت السباحة. لكن جسدي كان يتذكر. الجسم يتذكر كل شيء. وسبحت مرة أخرى ودخلت المباراة مرة أخرى. في العام التالي فزنا بالبطولة المدرسية. أشعر بالفخر، ليس من أجل الميدالية، بل لأنني توقفت عن الخجل من نفسي وجسدي. توقفت عن الشعور بالذنب وعن الشعور بأنني كنت أستحق كل ما حدث لي في العام الماضي.

عندما أخبرت السيدة كسينيا، دون أن أتطلع إليها في عينيها، عن هجوم بانايوتيديس في غرف تبديل الملابس، طرد من المدرسة ولم أره من جديد. اقترحت السيدة كسينيا أن ألتجأ إلى مساعدة متخصصة. لقد وعدت نفسي ألا أسمح لأي شخص بأن يتصرف معي بهذه الطريقة مرة أخرى، وأن أحترم نفسي وجسدي، وحصلت على المساعدة التي اقترحتها لي. عندما أخذت الأمور مكانها الصحيح، شعرت بالقوة تملأ حياتي. أصبحت متيقنة بأن الأحلام تحتاج إلى الشجاعة لكي تتحقق وأنا يجب أن نثق في من يحبوننا، حتى لا نكسر.

واستمررت في رؤية هذا الحلم. أي أنني كنت أسبح تحت الماء، في بحر مليء بالأسمك الملونة التي كانت تعوم بجوارتي والشعاب المرجانية التي كانت ترتفع أمامي وأنا كنت أنشر ذراعي وألمسها بلطف. هناك في الأسفل، في القعر اللانهائي، كنت لا أزال أستطيع التنفس كما لو كنت سمكة.

قلت لي: بالطبع.

لماذا؟

لأنه ... من الصعب الإجابة، من الصعب أن يفهم أحدنا ذلك. حاولي
سيدة كسينيا، أريد أن أفهم.

إنه شيء يأتي من أعماق الزمن

.يعني؟

كان هناك قدر كبير من عدم المساواة بين الرجل والمرأة. على مر القرون
سيطر الرجل على المرأة.

لأنه كان أقوى جسدياً...

نعم. وبعد ذلك اعتقدوا أن الرجل كان زعيماً أكثر ملاءمة من المرأة،
وأقوى، وأكثر مسؤولية، وأكثر قدرة على التحمل.

وماذا عن المرأة؟

كان المجتمع يرى المرأة أكثر ضعفاً، محدودة، يمكن السيطرة عليها، وهدفاً
سهلاً. ومن الصعب كسر هذه الصورة النمطية. فالمجتمع نفسه يحافظ عليها.

فهمت الآن لماذا لم يدافع عني أحد عندما حدث كل ذلك. بل على
العكس، تواجد كثيرون في فريق بانايوتيديس.

كل ذلك تغير الآن، مكانة المرأة مختلفة جداً اليوم ولكن طريقة التفكير
لا تتغير بسهولة. الخوف والموروثات موجودة بقوة. سيستغرق الأمر وقتاً
طويلاً كي تسقط القلاع الأخيرة.

هذا يعني، يا سيدة كسينيا، أنني قد أسقطت إحدى القلاع؟

في سباق المراحل، وقفت على منصة الغوص الرابعة. كما في المقدمة حتى تلك اللحظة، حتى دوري في الغطس. جاء دوري للانطلاق، كنت قد أخذت مكاني وانتظرت، عندما سمعت من المدرجات، بصوت أعلى من أي شيء آخر، بصوت أعلى من الانفجار الشديد، وأعلى من صوت أعظم انفجار عظيم (بيغ-بانغ big bang)، اسبحي يا بنت يا فيزوبا (ذات الصدر الكبير).

غصت. أخذت نفساً عميقاً. ابتلعت ماءً. ابتلعت مزيداً من الماء. كنت أغرق. لم أرتفع إلى السطح. كنت أختنق. ثم لا أتذكر شيئاً آخر. عندما فتحت عيني رأيت وجه السيدة كسينيا. لقد توقفت المباراة، وكان صفني يتجمع حولي، ووراءهم كان هنالك أطفال آخرون.

سمعت أحدهم يقول: أنت مثير للسخرية يا بانايوتيديس.

أنت مقرف جداً في نهاية المطاف، قال آخر وبدأت موجة لا تصدق من التهم، ولكنها تستهدف هذه المرة بانايوتيديس.

لماذا لم تتحدثي معي يا فتاتي؟ لماذا لم تقولي ما يحدث لك؟ سألتني السيدة كسينيا عندما جاءت لرؤيتي في اليوم التالي.

لم أجب، ولم أقل أي شيء.

ماريانا، هل تعرفين أن آلاف الفتيات في العالم يواجهن صعوبات لا تصدق لمجرد أنهن فتيات؟

نظرت إليها في عينيها.

هل تقولين لي الحقيقة؟

وصعدت مع الأخریات إلى الأعلى. كانت المدرجات ممتلئة لكنني لم أستطع أن أميز وجوهاً مجرد إطار غائم بالألوان، كما لو كان هناك شلال مندفع متسارع بيننا. وقفت قليلاً فوق الدرج وأمسكت برأسي الذي كان يدور.

ماريانا، هل أنت بخير؟ سألتني السيدة كسينيا، لكن عندما نظرت إليها لم أرها بالضبط، رأيت الخطوط الخارجية لشكلها فقط. ضغطت على نفسي لأبتسم لها ولكنني لم أنجح في ذلك كثيراً، لقد بدت ابتسامتي وكأنها تشنج عصبي أكثر منها ابتسامة. تبعت الفتيات اللاتي كن يتحركن واحدة وراء الأخرى أمام المدرجات.

كنت خائفة. لم تكن هذه هي المرة الأولى التي أشارك فيها في السباقات، ولا أدري ما الذي كنت خائفةً منه، لم يكن الأمر واضحاً، ومع ذلك كان قلبي على وشك الانفجار وكان هنالك خطر أن ينهار معه عالم هش طافح من أحلام طفولتي.

بدأ السباق. ذهبت إلى منصة الوثب مع سبع فتيات من مدارس أخرى. أعطيت إشارة الانطلاق. انطلقت متأخرة، ورأيت الفتيات الأخريات يقفزن بقوة أمامي. قبل النهاية بمئة متر، تمكنت من تجاوز ثلاث فتيات. عندما وصلت إلى منصة الوثب الخاصة بي مرة أخرى، نظرت إلى السيدة كسينيا. كنت قد سجلت أسوأ توقيت. كانت تنظر إلى ساعة التوقيت، لكنها ابتسمت لي. لقد أدركت أن شيئاً ما لم يكن على ما يرام.

كنت أرى الحلم يذهب بعيداً. شعرت كأنني أمسك شيئاً كبيراً في يدي، ثم شعرت للحظة أنه ينزلق، كما لو أنه لم يكن لي أبداً، وأني لن أتمكن من لمسها بعد الآن.

كنت قد تمكنت من ارتداء بنطالي لكنني كنت لا أزال أحمل المنشفة شدتها كالدرع أمام صدري العاري. اقترب مني بانايوتيديس، وتوقف لفترة من الوقت ثم اقترب مني مرة أخرى.

وصرخت: سيدة كسينيا، تمكنت من الصراخ بكل القوة التي بقيت لدي وبصوت كان يهتز مثل الهلام (الجليه). وعندها قفز علي بانايوتيديس مثل ثعبان على استعداد ليلدغ بسمه، وسحب منشفتي بقوة وأمسك صدري بكلتا يديه.

وصرخت بشدة: سيدة كسينيا، صرخت هذه المرة كما لم أصرخ أبداً في حياتي، كما أنني آمل ألا أسمع نفسي أصرخ هكذا مرة أخرى.

عندها انسحب بانايوتيديس إلى ما وراء العمود. لقد وجدت الفرصة لارتداء بلوزتي بسرعة ودخلت إلى القاعة المجاورة إلى الحمامات، وتسلمت على مقعد وفتحت النافذة وانزلت من هناك إلى الخارج في الليل. عدت إلى المنزل، وحبست نفسي في غرفتي، ولم تطأ قدمي المسبح بعد ذلك مرة أخرى.

في ذلك اليوم تصدع عالمي بأسره. لكن البطولة المدرسية، التي لم تكن تعباً بالعالم المجروحة أو السليمة أو المتصدعة، قد وصل موعدها. ولم أكن مستعدة لذلك بعد.

في يوم البطولة، تحدثت السيدة كسينيا معنا في غرف تبديل الملابس. لقد ذكرتنا بالتقنيات في سباق سباحة، وقالت لنا أننا عملنا بجد طوال العام ونصحتنا أن نستمتع بالسباق. كنت أحرق في العمود الذي كان يختبئ خلفه بانايوتيديس منذ بضعة أيام وشعرت بموجة من القيء تخرج من معدتي. ومع ذلك ارتديت ملابس السباحة، والقبعة، وبرنس الحمام،

منشغلة بشيء ما، إذا كانت راغبة في مناقشة شيء ما، مهما كان، فلا تتجولين، فأنت تعرفين أين ستجدينني. اذهبن للأكل والراحة. سوف نتحدث في السباق النهائي تمام يا بنات؟

ثم دخلن جميعهاً إلى غرف تغيير الملابس وأتذكر أنني كنت أتبعهم، لكنني كنت أبطأ قليلاً، لأنني كنت أفكر بعبارة المدربة: "إذا كانت أي واحدة منكن منشغلة بشيء ما". بدا لي أنها كانت تنظر إلي عندما قالت ذلك. شعرت بالوحدة على أي حال، لكنني لم أستطع إخبار أي شخص بما كان يحدث لي. ثم تذكرت أنني تركت منشفتي في المدرجات وعندما عدت لآخذها، كانت كل البنات قد ذهبن من غرف تغيير الملابس.

في الخارج كانت الوقت ليلاً، كنت وحدي تماماً، ولم أكن قد انتهت من ارتداء ملابسني. كنت سارحة بأفكاري. كنت قد أخذت المنشفة وبدأت بتنشيف شعري. أتذكر أنني أحسست إحساساً غريباً، كما أنني لم أكن وحدي، كما لو كان أحدهم يراقبني، عندما سمعت فجأة ضجة. شيء من كالخنة ثم لهات ثم سعال. بدأ قلبي ينبض بقوة. ظهر بانايوتيديس من خلف العمود.

بدأت أرتعش. أمام الخزانة 27 بدأت أرتعش. أولاً ركبتني ثم أيدي وأخيراً رأسي. حاولت أن أمد يدي، لأتمسك بشيء ما، بالخزانة المفتوحة، لكنني لم أستطع. شعرت بالرعب، كان قلبي ينبض بجنون، وكانت راحتا يداي تنزلقان. كيف حدث ذلك؟ كيف دخل بانايوتيديس إلى غرف تبديل الملابس للفتيات؟ كيف تمكن من الوصول إلى الممر الخاص بي؟ إلى عالمي الأكثر سرية؟ لماذا كان هناك؟ ماذا أراد أن يفعل؟ حاولت أن أفتح فمي، لأصرخ، ولكن لم يخرج أي صوت، أو على الأقل لم أسمعه.

الأحيان عندما أردت أن أرتاح، كنت أتخيل أنني سمكة، وكنت أفتح في وزعانفي وأغلقها وأسبح بين الشعاب المرجانية والصخور وقناديل البحر والقواقع. كنت قد صنعت ملجئي في مكان ما.

كان المسبح مفتوحاً وكان الظلام قد بدأ بالهبوط. كانت الساعة الخامسة فقط، لكنني في منتصف فصل الشتاء كان الوقت ليلاً تقريباً، وكانت المصايح الكشافة مضاة. كان الضوء يسقط على الماء المضطرب والفتيات يسبحن في الممرات. بدا الأمر كما لو كان هناك في الأسفل، قطع جائع من الأسماك، يقفز للخارج ويسقط يأساً مرة أخرى، ويهز الماء..

كان توقيتني في سباق المئة متر هو أفضل ما قمت به على الإطلاق، لقد سجلت رقماً فردياً قياسياً، بينما كنا ننسق في سباق المراحل، نحن الفتيات جميعاً، وكأنا سباحة رياضية واحدة بدلاً من أربع.

لا أتذكر في أي وقت بدأ حبي للماء. قد يكون بدأ عندما كان والدي يأخذني إلى البحر، أو عندما كنت أسبح بالقناع وجهاز الغطس في حوض الاستحمام الذي كانت تملأه أمي بالماء. وعلى الأرجح، لقد وقعت في حب الماء عندما قابلت مدربة الرياضة لدينا، السيدة كسينيا. إنه لأمر مدهش كيف يمكن لشخص واحد أن يبرز أفضل ما في ذاتك. السيدة كسينيا هي مدربتنا. ندين لها بمشاركتنا في البطولة المدرسية في نهاية العام. عندما استلمتنا لم نكن نتمكن حتى من الانتهاء من سباق الخمس متر.

كان التدريب قد انتهى، فقامت السيدة كسينيا باستدعائنا جميعاً لنخرج بإطلاق الصافرة. قالت: أنتن مستعدات. في نهاية الشهر ستشاركن في السباقات. كلنا من أجل الواحدة، والواحدة من أجل الجميع. تذكرن أن لديكن بعضكن البعض، فأنتن فريق واحد. إذا كانت أي واحدة منكن

عندما كنت ألعب بالدمى. لماذا أردت أن أصبح امرأة فجأة؟ لكنه لم يكن في يدي أيضا.

لم ينمو صدري لأنني كنت سمينة، لم أكن سمينة. لقد كانت مسألة هرمونات، تأكدت من ذلك في جميع المواقع. أن تبحث في غوغل عن مشكلتك لمعرفة النتيجة ليست فكرة جيدة. طريقة غير موثوق بها أبداً. هنالك مليارات الروابط تنقل من مليارات الأشخاص الذين لا صلة لهم بالمعلومات معلومات غير دقيقة إلى أشخاص كثيرين يبحثون عن حل لمشكلتهم. لكنني لم أرأي مخرج آخر. لذلك على الرغم من أنني علمت أن الأمر لم يكن بسبب السمنة، فقد توقفت عن الأكل لأنني لم أعد أشعر بالرغبة في تناول الطعام. كنت أشعر دائماً أنني متضايقة ومتألمة وقلقة. كنت أشعر أنني حزينة وبأسئة وبأسئة. لم أكن أريد الذهاب إلى المدرسة بعد الآن. تظاهرت بأنني مريضة عدة مرات لكنني لم أستطع التغييب باستمرار. لذلك عدت إلى مسرح الجريمة.

وعندها هذا ما حدث. هكذا.

في درس الرياضة نزلنا إلى حمام السباحة. كان لدينا تدريبات لأننا سنستضيف قريباً البطولة المدرسية في مدرستنا. شاركت في سباق مئة متر حرة وفي سباق المراحل. وتمكنا في التدريبات من تحقيق أرقام رائعة في زمن السباحة، أفضل ما قننا به على الإطلاق. الغريب في الأمر هو أن بانايوتيديس لم يكن موجوداً في حمام السباحة، لم يكن بين الممرات ولا في الماء. أي أنه، كان في صالة السباحة، يجلس في المدرجات يرتدي سترة مضادة للماء والجينز الأزرق وكان ينظر إلى الأعلى. لكنني لم أكن أفكر فيه، لقد نسيتته. عندما كنت أسبح كنت أنسى كل شيء. في كثير من

ذلك لمدرستي؟ من ناحية أخرى كان من المستحيل أن المعلمات لم يسمعن شيئاً، كل ما حدث كان يحدث أمامهن، كان الجميع يستمعون. لو أردن حمايتي لفعلن ذلك، أليس كذلك؟

انتهت الأعياد بسرعة وعدت إلى المدرسة. الأولاد الآخرون كانوا قد هداؤا، ولم يعودوا يشاركون في السخرية، كما لو أنهم شعروا بالملل، أو كما لو أنهم كبروا. لكن بانايوتيديس لم يتوقف. في كل مرة يمر بها من جانبي، كان يهمس في أذني كلمات بذيئة. كلمات كانت تجعل وجهي يحمر وأشعر بمزيد من الخجل. لكنني لم أستطع أن أتخيل أن الأمور ستزداد سوءاً. لم أعد أخرج في الاستراحات بعد الآن، كنت أجلس إلى مقعدي كي أتجنبه. في الصف، خلال الدرس كنت شاردة، لم أعد أنتبه، كنت أنظر من النافذة وأفكر في كل ما كان يهمسه في أذني.

وقد قال لي في المرة الأخيرة: في يوم ما سألمس الطبات المنفوخة وسوف ترغبين بذلك، وأنا حبست نفسي في المرحاض وبكيت.

في المنزل لم أكن أستطيع التركيز، كانت الأرقام تقفز والحروف تنزلق فوق بعضها بعضاً. كانت علاماتي أسوأ من أي وقت مضى، وعندما جاءت أمي لتأخذ نتيجة العلامات من المدرسة، غادرت المدرسة مطأطأة رأسها. في الليل سمعت حديثها مع أبي لم يكونا يعرفان، لم يستطيعا أن يفهما. كيف كان يمكن أن يعرفا طالما أنني لم أكن أتحدث ...

كرهت بانايوتيديس ولكنني كرهت نفسي أكثر. شعرت أنني كنت أستحق كل هذا. كان واثقاً من نفسه مثيراً للنفور والاشمئزاز. حالما كان يراني كان يجعلني حائرة ومشوشة، ولذلك كنت ألوم نفسي. كنت أحسد الفتيات اللاتي لديهن صدر طفولي، وأردت العودة بالزمن إلى الوراء،

كان سيزداد سوءاً. نعم، كان سيزداد سوءاً بالتأكيد. إلى أن أضغط
بقدمي على قاع البحر. حتى أصل إلى القعر.

في غضون ذلك، حانت الأعياد. خرجت من المدرسة مرتاحةً ومحملةً
بالواجبات المنزلية التي كان يجب القيام بها في أيام عطلة الأعياد. وكنت
جاهزة لأي شيء إلا للتفكير في بانايوتيديس، فكرت في التحدث مع
والدي حول كل ما يحدث في المدرسة ولكنني شعرت بالخجل من التحدث
إليهم حول هذا الأمر. انشغلت بإنجاز واجباتي المنزلية وبجهاز الكمبيوتر
وبنات عمي، اللاتي كن قد حضرن إلى منزلنا لبضعة أيام. كانت ذاتا يتسا
في السادسة من عمرها، لكن كسانثي الأكبر منها كانت في عمري. عندما
كنا وحدنا في غرفتي، بدأت استجوبها. فيما إذا كان الصبيان يسخرون
منها في المدرسة، وإذا كانت لديها صديقات جيدات، وإذا كان صدرها
عندما كان يكبر هل بقيت ملابسها مناسبة لها. لكن كسانثي لم يكن
لديها مثل هذه المشكلات، ولم يكن صدرها بحجم صدري.

قالت لي إن الأولاد كانوا يسخرون مني ولكن في المدرسة الابتدائية،
وليس الآن، في المدرسة الإعدادية.

وماذا فعلت؟

ذهبت إلى معلمتي التي وبختهم.

هل قلت ذلك لأملك؟

لا أستطيع أن أتذكر الآن، هيا تعالي لأريك صفحتي على الفيسبوك.

لم أفكر في إخبار مدرساتي. ربما يمكنني أن أتق بمدربتنا، السيدة كسينيا،
لكن بما أنني كنت أنجل أن أقول ذلك لأي من ساجد الشجاعة لأقول

الرسوم الهزلية من يد إلى أخرى، بصمت. وما الذي كان يمكنهم فعله، عندما لا أستطيع الدفاع عن نفسي؟ في أغلب الأوقات كنت أفكر أنني أستحق ذلك. لأن صدري كان كبيراً بشكل غير طبيعي. لأنني كنت مسخاً.

كنت أفكر أن اللوم لا يقع على بانايوتيديس. بل ربما علي؟ لذلك واصلت الصمت، والانكماش على نفسي، وتجنبت الصبيان ثم الفتيات. وسرعان ما وجدت نفسي في عزلة فرضتها بنفسني على نفسي. لقد صرت ضمن فقاعة ستنفجر قريباً.

تذكرت زميلةً لي في المدرسة الابتدائية. عندما قال أحد الصبيان إنها سمينة، بدأت في الصراخ لدرجة أن تلامذة المدرسة بأكلها تجمعوا حولها ونظرت إليهم. ثم قالت له، لا تتجراً على قول هذا مرة أخرى لأنك سترى ما سيصيبك. هكذا ببساطة. وكان قد هرب وذيله بين ساقيه مثل جرو مجروح. لماذا لا أستطيع أن أفعل ذلك؟ ما الذي منعني من الدفاع عن نفسي؟ لماذا لم أقف أمام بانايوتيديس لأقول له، أنت وحش، أنت مسخ لأنك تسخر من فتاة لمجرد أنها فتاة، فقط لأنك لا تفهم التغييرات التي تحدث في جسم الفتاة، أنت متحيز جنسياً، أنت جبان، أنت دجاجة.

لكنني كنت أحمي رأسي واختبيء. الحلم الذي كنت أحلم به، ذلك الحلم الهادئ المطمئن، كان قد تغير. كنت لا أزال تحت سطح البحر، بين السمك الملون والشعاب المرجانية الصغيرة، لكنني لم أعد أستطيع التنفس كما كنت من قبل. في كل مرة كنت آخذ فيها نفساً، كنت أختنق من الماء الذي كان يدخل إلى رئتي وأستيقظ لاهثاً. لكن الأمر

مقفرة. لا، ولا ذاك، شعرت بشيء أسوأ: لقد كان الأمر كما لو كنت قد تم ربط يدي وقدمي، والصراصير والديدان تتحرك فوقي. لا، ليس هذا، لكن شيئاً أكثر إثارة للرعب: كأن أكون رائد فضاء معزول عن سفينة الفضاء وأحوم إلى الأبد في الكون الشاسع، في انتظار أن أختنق بمجرد نفاذ الأكسجين. ولكن ليس ذلك. شعرت أخيراً كأن صدري قد نما خلال الصيف وكان الأولاد يسخرون مني، بقيادة بانايوتيديس. نعم، هذا ما شعرت به بالضبط.

خلال الأسابيع القليلة الأولى، ارتديت قمصاناً سوداء طويلة لإخفاء صدري. دون فائدة. ففي وقت الدرس، كان بانايوتيديس يصمم كراساً للرسوم الهزلية البذيئة ببطولتي. وعندما كان يرى المعلمة تقترب، كان يخفيه تحت كتّابه. وفي أول فرصة كان يمرره من يد إلى يد. في مرحلة ما وصل إلى يدي. لقد كانت قصة مثيرة للاشمئزاز بعنوان فيزوبا (ذات الصدر الكبير) على كوكب فيزاربونا (كوكب الصدر الكبير)، كان يحكي عن كوكب من الفضائيين، بعضهم كان لديه ثلاث عيون، وآخرون برأسين، وآخرون لديهم ذيل، وآخرون بخرطوم بدلاً من الأنف. أما أنا فكان لدي صدر عظيم لم يكن يتسع في صفحة واحدة، فكان يستمر في باقي الصفحات.

أصبحت كيساً للتدريب على الملائكة، أضخوكة الصف. الأولاد الذين لم يكونوا قد فتحوا أفواههم للكلام حتى ذلك الوقت والذين لم يكن يحفل بهم أصحاب بانايوتيديس، كانوا يستخدمونني كي ترتفع مكانتهم في عينيه. ووفقاً للمصطلحات الاقتصادية: ارتفعت أسهمهم. بالنسبة للفتيات، شعرن بالارتياح لأنهن لم يكن الهدف، ولكن أيضاً وبسبب خوفهن من أن يكن في مكاني، حافظن على الصمت. ومع ذلك، كن يمررن كتّاب

يكن قد خطر على بالي إطلاقاً حتى اليوم الأول من المدرسة. حين رأني وتألفت نظرة عينيه. حين أشار إلي وضحك. حين ظل يضحك. حين توقف عن الضحك ونظر إلي بجدية. بجدية خطيرة لدرجة أنه أخافني.

في الاستراحة التالية، أوضح لأصدقائه قانون اللعبة التي سيلعبونها طوال تلك السنة. كانت التعليمات واحدة: استخروا منها، فتتوها، دمروها، بلا رحمة. من سيقوم بذلك بشكل أفضل سيكون هو الفائز. هكذا بدأت المسابقة بينهم، معي كضحية، ومن سيقول تلهيحاً أكثر إضحاكاً، من سيستطيع أن يجعل الآخرين يضحكون لمدة أطول، هو الذي سيتم إعلانه الفتى الأبرع لهذا اليوم، خالعا بارعي الأيام السابقة عن عروشهم.

حذار، الطوربيدات قادمة! كان بانايوتيديس يعطي نداء الحرب.

تنحو جانبا، يمكن إطلاق الطوربيد، علق أحد الآخرين.

احتموا واختبئوا يا شباب....

إلى الأمام، الأمر يتطلب الشجاعة للوقوف أمام هذه الصدر.

شجاعة وإقدام ورجولة!

كان الكابوس قد بدأ. كنت استمع إلى كل هذه التعليقات، كلمات السخرية، الضحك، دون أن أستطيع فعل شيء. شعرت بالخجل من نفسي لما قالوه عني. للوضع الذي كنت أرى أنني أصبحت عليه. فقد أصبحت فقط أحد الأشياء بعد الآن، نعم، بقدر ما استطاعوا إقناعي: كنت أنا الفتاة ذات الصدر الضخم.

كنت عالقة في المصيدة. شعرت كأنني غارقة في الرمال المتحركة. كل يوم أعمق وأعمق. لا، لا لقد شعرت بشيء أسوأ: حطام سفينة في أراض نائية

هاهي الزوبا الفيزوبا (ذات الصدر الكبير)

ما هي السعادة التي يمكن أن يحصل عليها المرء من خلال تعاسة الآخرين؟ ومع ذلك، فإن بانايوتيديس، كان دائماً سعيداً للغاية بنفسه، وبهيئته الساخرة المرتسمة على وجهه، وهو بطل الآن لأنه تمكن من جعل الآخرين يضحكون في الساعة 08:10 صباحاً، حمل حقيته ودخل إلى الصف.

اسمي ماريانا، أنا في الصف الثالث الإعدادي وأحب السباحة. كثيراً ما أرى حلماً في نومي، يتكرر نفسه في كل مرة. أرى نفسي، دون أي وزن، ولا طول، ولا صدر، ولا شيء يلتصق بي ويثقلني لألتصق بالقاع. أبحر في البحر مع السمك الذي يفتح شكله للترحيب بي. في حلبي أستطيع أن أتففس تحت سطح الماء. في حلبي، أنتي إلى القطيع حتى لو شعرت أنني مختلفة عن الأسماك الأخرى. في حلبي أنا حرة. المشكلة هي أنني أستيقظ فيما بعد.

التغيرات التي حدثت في جسدي في الصيف، من الصف الثاني إلى الثالث الإعدادي، لا يمكن مقارنتها إلا بالتغيرات الخفية في مسلسل الرجال السريين (X-men): فهي غير مفهومة، ولا تصدق، وصارخة، وخارقة للطبيعة. وبالطبع كان من السهل إدراكها من الجميع. كان الأمر كما لو أن صدري قد تضخم فجأة ودون أي إنذار، بنفخة واحدة. لقد توقفت أمام المرأة بفم مفتوح لهذا التغيير، كما حدث عندما خلعت أول أسناني في روضة الأطفال. أول شيء فكرت فيه هو السباحة. هل سيتأثر أدائي، ربما لن أستطيع السباحة بسرعة بعد الآن. ثم شعرت بالقلق من أنني لم أعد أستطيع أن أردي بلوزاتي المفضلة. أما بانايوتيديس فلم

واحد؟ ألا يمكن لهذا أن يحصل لغيري؟

كان يمكن أن أغادر على الفور، مثل الأخريات بعد التدريب. لو كنت قد غادرت على الفور، لو كنت أسير بسرعة، لو لم أكن وحدي، لو لم أكن مبتلة، لو لم أكن شاردة الذهن، لو لم أكن بحاجة إلى تغيير ملابسني، هل كان ذلك سيحدث؟ لو، لو، لو... لا أحد يعلم. ولا يهم بعد الآن. هناك أسئلة ليس لها إجابة. ماذا يوجد على الجانب المظلم من القمر؟ ماذا يحدث في مثلث برمودا؟ ما الذي بداخل رأس الرئيس الكوري الشمالي؟ لا شيء، لا شيء، لا شيء ...

كان شهر تشرين الثاني / نوفمبر. كان يوم 3 تشرين الثاني / نوفمبر. أتذكره لأنه كان يوم عيد ميلادي. كنت قد أعددت حقيقتي وانطلقت نحو المدرسة. كان بانايوتيديس قد جاء قبلي وانتظر عند المدخل. أراهن أنه كان ينتظرنني. بالطبع كان ينتظرنني. كل صباح كان ينتظرنني، كما ينتظر الطاغية الصالح ضحيته. لم يكن يشعر بالملل، كان دؤوباً ومبتكراً، كما لم يكن كذلك أبداً في دروسه. كان ذلك مثيراً للعجب بشكل رهيب، كل يوم كانت لديه الرغبة ذاتها في تعذيبي، وإهانتي وتدميري. وقد نجح في ذلك في كل مرة. ربما لأنه لم يكن يستطيع أن ينجح في غير ذلك. كان أصحابه يقفون إلى جانبه يمتلكهم النعاس والانتظار. كان قد ترك حقيقته المدرسية عند قدميه واستند إلى الباب ويداه في جيوبه. بالطبع لم أكن أرغب في المرور أمامه، لكن لم تكن هناك طريقة أخرى للدخول إلى المدرسة. لقد خفضت رأسي على الأقل لتجنب نظره، لكنني فشلت في تجنب كلماته، الشعار المألوف، الدليل على كيده وبراعته. صرخ بانايوتيديس بأعلى صوته هناك أمام جميع الأطفال، مما كان يجعل أصدقاءه ينفجرون بالضحك وصيحات الانتصار، وأن أتمنى أنا أن تنشق الأرض وتبتلعني.

ماريانا، 14 عاماً

هكذا حدث الأمر. في كل مرة حاولت أن أتذكر كيف حدث ذلك، أرى هذه الصورة أمام عيني، ومعدتي تتشنج وفي يجف. الممر الطويل الضيق، والخزانات المعدنية المرقمة التي تم ترتيبها إلى اليمين واليسار، والأرضية المسوحة، والمصاييح المربعة على السقف، والأبواب المغلقة، الجرس الصامت، شعري الرطب، ويداه. يده الصلبتان المليئتان بالعرق، يده المحدثان والعمياوان والمثيرتان للاشمئزاز مثل أرجل العنكبوت. ونظرته، نظرتة القاسية، والمخترقه، والمتعطشه.

لو لم أكن موجودة بعد درس الرياضة، عندما انتهى وقت السباحة، في الجناح الأيمن من المدرسة، في غرف تغيير الملابس الجديدة في المسبح، أمام الخزانة رقم 27، فهل كان سيحدث ذلك؟ هل حدث هذا معي أنا فقط؟ هل أنا موجودة من أجل هذا فقط؟ هل أنا وهذا الأمر شيء

• محامي الطفل: هاتف 2131306600،

<https://www.synigoros.gr/?i=childrens-rights.el>

أخيراً، النص الكامل لاتفاقية القسطنطينية متاح في اثنتين وثلاثين (32) لغة على الرابط التالي:

<https://www.coe.int/en/web/istanbul-convention/text-of-the-convention>

نريد عالماً عادلاً ونريد المساواة في الحقوق وتكافؤ الفرص بين الفتيات والفتيان وبين النساء والرجال.

لنبدأ بقراءة القصص، لتتفكر وتتصرف ...

وتوضيح بعض حالات العنف ضد الفتيات الصغيرات المشمولات باتفاقية القسطنطينية، وكيف يمكن التعبير عن أنفسهن وكيف يمكن للمرء التعامل معهن. يمكن أن تحدث هذه القصص في أي بلد في العالم ويمكن أن يحدث لأية امرأة وفتاة، بغض النظر عن أصولها ووضعها الاجتماعي والاقتصادي، لأن العنف ضد المرأة هو ظاهرة عالمية.

الغرض من هذا الإصدار هو جعلنا نفهم جميعاً أنه يجب ألا يكون هناك عنف ولا يمكن تبرير العنف بأي شكل من الأشكال. إن أي فعل يتم دون موافقة الطرفين هو تعبير عن العنف وتقع مسؤوليته بشكل حصري على الشخص الذي يمارسه. من المهم مشاركة ما يشغلنا ويشكل لنا مشكلة، وعندما يتعلق الأمر بالقضايا الخطيرة، مثل العنف، نحتاج إلى التواصل مع البالغين الذين نثق بهم ويمكنهم أن يعرفوا كيف يساعدوننا.

إلى أين يمكنني أن أتوجه إذا كان هناك عنف؟

في بلدنا، تم إنشاء هيكل دعم وحماية متخصصة لضحايا العنف القائم على النوع الجنسي، أي أن هناك شبكة يمكن الوصول إليها من قبل النساء، بما في ذلك مراكز استشارية وبيوت استضافة وخط النجدة (SOS) 15900. لمزيد من المعلومات حول الهياكل التي يمكن للشخص الوصول إليها وتلقي المعلومات والدعم منها:

- خط هاتفي للنجدة (SOS) 15900 (يعمل 24 ساعة وبلغات متعددة)
- موقع على الشبكة <http://womensos.gr>
- خط النجدة القومي 1056 للفتيان والمراهقين والأبوين (ابتسامة الطفل)
- خط النجدة القومي لحماية الطفولة 1107 (EKKA)

الثروة، أو الأصل أو الميل الجنسي أو الهوية الجنسية أو العمر أو الحالة الصحية أو الإعاقة أو الحالة الأسرية أو حالة المهاجر أو اللاجئ أو أي وضع آخر.

بموجب اتفاقية القسطنطينية، فإن العنف ضد المرأة متجذر في علاقات القوة غير المتكافئة بين الرجل والمرأة والطريقة التي تم بها بناء المجتمعات وتشغيلها تاريخياً، مما يؤدي بالمرأة إلى موقع أقل من الرجل. وفي الوقت نفسه، تؤكد أن تحقيق المساواة بين المرأة والرجل عنصر أساسي في الوقاية من العنف ضد النساء.

ما هي أشكال العنف التي تتعرض لها النساء والفتيات في جميع أنحاء العالم؟

تشير الاتفاقية إلى أن النساء والفتيات في جميع أنحاء العالم غالباً ما يتعرضن لأشكال خطيرة من العنف، مثل العنف الأسري والتحرش الجنسي والاعتصاب والزواج القسري وجرائم "الشرف" وتشويه الأعضاء التناسلية. تشكل أشكال العنف المذكورة أعلاه انتهاكات خطيرة لحقوق الإنسان للنساء والفتيات الصغيرات، وكذلك عقبة كبيرة أمام تحقيق المساواة بين النساء والرجال. تقرر الاتفاقية أيضاً بأن النساء والفتيات الصغيرات أكثر عرضة للعنف القائم على النوع الجنسي من الرجال. يمكن أن يكون الأطفال أيضاً ضحايا للعنف الأسري، إما لأنهم يتعرضون للعنف بأنفسهم أو لأنهم شهود للعنف في الأسرة.

ماذا سوف أقرأ في هذا الإصدار وما هو الغرض منه؟

يحاول هذا الإصدار، من خلال سرد قصص ثلاث فتيات، عرض

ملاحظة تمهيدية

إصدار "العالم من البداية" الذي نضعه بين يديك هو نتيجة تعاون مركز أبحاث موضوعات المساواة (KEΘI) مع اليونيسيف (UNICEF)، وقد تم تنفيذه في إطار "اتفاقية مجلس أوروبا بشأن الوقاية ومحاربة العنف ضد المرأة والعنف الأسري" المعروفة أيضاً باسم اتفاقية القسطنطينية. هذه الاتفاقية هي أول أداة ملزمة قانونياً على الصعيد الدولي للوقاية من جميع أشكال العنف ضد النساء والفتيات، وحماية الضحايا، وإزالة العنف وتطبيق الملاحقة القضائية الجرمية ومعاقبة الجناة الذين ارتكبوا العنف ضد المرأة والعنف الأسري عقاباً شديداً.

دخلت اتفاقية القسطنطينية حيز التنفيذ في آب / أغسطس 2014 وتم التصديق عليها حتى الآن (تشرين الثاني / نوفمبر 2019)، مما يعني أنها أصبحت قانون دولة في 34 دولة، بما في ذلك اليونان.

ما أهمية اتفاقية القسطنطينية؟

اتفاقية القسطنطينية هي أول معاهدة دولية تحدد وتسمي العنف الجنسي، أي العنف القائم على النوع الجنسي، وتمهد الطريق لتجريم الممارسات ذات الصلة التي - لسوء الحظ - هي الحياة اليومية للعديد من النساء والفتيات. تضمن الاتفاقية حق جميع النساء في اتخاذ تدابير فعالة للحماية والدعم، بغض النظر عن الجنس أو العرق أو اللون أو اللغة أو الدين أو المعتقدات السياسية أو غيرها، أو الأصل القومي أو الاجتماعي، أو

ضد النساء، وتوفير الخدمات المجانية مثل تقديم المعلومات والاستشارات (الدعم الاجتماعي والنفسي والقانوني وفي مجال التشغيل) للنساء ضحايا العنف و / أو التمييز المتعدد.

وفي هذا السياق ، يواصل مركز أبحاث موضوعات المساواة (KEΘI)، عمله الهام في اتجاه القضاء على العنف ضد المرأة ومكافحة القوالب النمطية القائمة على اختلاف الجنس، وهو يستثمر في تطوير النشاطات في مجال التعليم، من أجل المساهمة في تشكيل التلاميذ المطلعين الواعين الذين سيعملون في المستقبل كمواطنين متساوين، من أجل عالم من المساواة في الحقوق، دون تمييز وعنف: من أجل "عالم من البداية"!

رئيسة مجلس إدارة مركز أبحاث موضوعات المساواة (KEΘI)
ثيوذوسيا تاندارو- كرينغو

عزيراتي وأعزائي،

إصدار "العالم من البداية" يضع حجراً آخر في الجهد الطويل الأمد لمركز أبحاث موضوعات المساواة (KEΘI) لتعزيز المساواة بين الجنسين في مجال التعليم، والاعتراف بدورها المهم في تشكيل الإدراك بين الجنسين. الكتاب الذي نضعه بين أيديكم يركز على مسألة العنف ضد النساء والفتيات ويهدف إلى رفع وعي المراهقين فيما يخص العنف على القائم على نوع الجنس.

كنقطة انطلاق "اتفاقية مجلس أوروبا بشأن الوقاية ومكافحة العنف ضد المرأة والعنف الأسري"، معروفة أيضاً باسم "اتفاقية القسطنطينية"، التي صدقت أيضاً من قبل بلدنا، السيدات والسادة القراء، من خلال رواية قصص ثلاث فتيات مراهقات، يتم الانتقال إلى واقع يهيمن عليه عنصر العنف الذي تعاني منه ملايين النساء والفتيات في جميع أنحاء العالم. وبهذه الطريقة، يسعى الكتاب إلى إيصال رسالة "أنتِ لست الوحيدة، أنتِ لست وحدك" و لرفع الوعي بقضايا حماية ودعم النساء والفتيات اللاتي يتعرضن للعنف القائم على نوع الجنس.

مركز أبحاث موضوعات المساواة (KEΘI)، منذ إنشائه عام 1994، ينشط بقوة من أجل النهوض بالمرأة في جميع المجالات، الحياة الاجتماعية والسياسية والاقتصادية، مع الهدف الرئيسي القضاء على التمييز بين الجنسين. على وجه الخصوص، في مجال العنف ضد المرأة، بما في ذلك، القيام بتشغيل وإدارة أربعة عشر (14) مركزاً استشارياً في جميع أنحاء اليونان، وكذلك التنسيق العلمي ومراقبة الهياكل التي تنتمي إلى شبكة الأمانة العامة لسياسة الأسرة والمساواة بين الجنسين (ΓΓΟΠΙΦ) للوقاية ومكافحة العنف

هذا هو بالنهاية هدف هذا الإصدار: تحريك النقاش حول المخاطر، رفع الوعي حول الحقوق، والإبلاغ عن الدعم المتوفر. هذا الإصدار تم تطويره بإرشاد من كيثي (KETHI) ؛ وبدعم من يونيسيف وتمويل من حكومة الولايات المتحدة.

لوتشيو ميلاندري
رئيس مكتب اليونيسيف في اليونان

أعزائي القراء،

اليونيسيف (UNICEF) يسعدنا أن نشارك مع مركز الأبحاث للمساواة بين الجنسين (KETHI) لتقديم هذا الإصدار "العالم من جديد" (ذا وورلد أنيو) والذي يبعث للحياة بشكل حساس التجارب التي تواجهها الفتيات اللواتي يواجهن العنف المبني على نوع الجنس. كتبته بشكل جميل إليني كاتسما مع الرسوم الإيضاحية من ميرتو ديليفوريا، هذه المجموعة القصصية تهدف إلى رفع الوعي وتوليد الحوار بين الشباب حول كيفية منع ومكافحة العنف المبني على نوع الجنس. القصص منشورة في أربع لغات للوصول إلى أوسع جمهور: اليونانية، الإنجليزية، العربية والفارسية. بينما تركهذه القصص على تجارب الفتيات، نحن ندرك أن العنف المبني على نوع الجنس يؤثر علينا جميعا- الفتيات، الشباب، النساء والرجال- ويجب أن نعمل سوياً من أجل وضع حد لدوائر العنف.

يونيسيف تسترشد بالمبادئ التي وضعت في معاهدة الأمم المتحدة حول حقوق الطفل وتعمل مع الشركاء في أنحاء 190 دولة ومنطقة لتطوير حقوق وسلامة الصبيان والبنات حول العالم. هذا يشمل الحق في الحماية من كل أنواع العنف والتمييز.

في اليونيسيف نحن نقر بأن المعرفة هي قوة. تعليم البنات والصبيان عن الأدوار المبنية على نوع الجنس في بيئة خالية من أي نوع من العنف هو المفتاح لكسر دائرة العنف. نحن نؤمن بقوة أنه حين تتوفر لدى البنات، الصبيان، النساء والرجال المعرفة بحقوقهم، المصادر والامكانيات، سوف يتم تمكينهم ليكونوا المدافعين عن أنفسهم بشكل كامل.

6

العالم من البداية

65

دنيا از اول

العالم من البداية

بقلم: إيليني كاتساما

رسوم تصويرية: ميرتو ذيليفوريا

العالم من البداية

دنيا از اول

Written by Eleni Katsama

Illustrated by Myrto Deliveria

KEOI

unicef

ISBN: 978-960-6737-42-8